Diavolul poartă kilt
SUZANNE ENOCH

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „SCOȚIENI NESTĂPÂNIȚI“

Ranulf MacLawry, căpetenia unui puternic clan scoțian, se confruntă cu o problemă neobișnuită: sora lui cea mică, Lady Rowena, furioasă că i-a fost refuzată cea mai mare dorință a ei – de a avea un sezon de debut –, fuge la Londra, unde se adăpostește la familia Hanover. Ranulf nu are decât dispreț pentru înalta societate engleză, pe care o consideră o adunătură de fanfaroni superficiali, îmbrăcați în mătase și satin și cu preocupări neînsemnate precum seratele și balurile. Însă este pe cale să descopere că satinul poate avea un farmec deosebit, mai ales când acoperă silueta minunată a fermecătoarei Charlotte – a cărei limbă este la fel de ascuțită pe cât de fină îi este pielea…

Lady Charlotte Hanover consideră că nu mai vrea niciodată să aibă de-a face cu bărbați impulsivi și iuți la mânie, după ce și-a pierdut logodnicul într-un duel inutil. Când o fire aprigă a rezolvat mai bine un conflict decât o minte rațională? Și totuși, nu poate să nu-l găsească atrăgător pe uriașul scoțian, care este la fel de periculos într-o sală de bal din Londra cum este într-o luptă din Ținuturile Înalte. Însă mai periculoasă este atracția dintre ei, iar Charlotte este obligată să recunoască faptul că a renunța la rațiune și a te lăsa în voia pasiunii are un farmec irezistibil…

◆

„Întotdeauna o plăcere așteptată cu nerăbdare!“
CHRISTINA DODD

◆

SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7205-6
9 786063 372056
Lira
eBook disponibil

SUZANNE ENOCH

Diavolul poartă kilt

The Devil Wears Kilts
Suzanne Enoch
Copyright © 2013 Suzanne Enoch
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Diavolul poartă kilt
Suzanne Enoch

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE
Diavolul poartă kilt / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Irina Fulger – București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7205-6
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111

SUZANNE ENOCH
Diavolul poartă kilt

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

prolog

– De ce ai face asta, Ursule?

Rowena MacLawry se uita la petalele albe și roșii împrăștiate peste tot pe podeaua salonului de dimineață. Fratele ei Munro ridică privirea de la cârpa cu care ștergea lama spadei pentru două mâini.

– Cum altfel puteam să știu cât de tăioasă este lama, Winnie?

– Dar ai tăiat *toți* trandafirii! Rowena agită vaza cu tulpinile goale la fratele ei. Nu ți-ar fi ajuns unul?

– Nu. N-ar fi fost la fel de impresionant. Și au căzut dintr-o singură tăietură.

– Erau florile pentru ziua mea de naștere, Ursule, netot prost. De la unchiul Myles. Își mută privirea de la el la fratele ei mai mare, care citea un ziar și se prefăcea că haosul din fața lui nu exista. Ranulf, fă ceva.

– Florile nu mai sunt, fată, comentă Ranulf MacLawry, marchizul de Glengask, ridicând privirea din ziar. Vrei să-l pun pe Munro să lipească petalele la loc?

– Ai putea să-l oprești să nu mai învârtă o sabie în salonul de dimineață. Erau tocmai de la Londra, zise ea, oftând.

– Oricum, cine vrea flori de ziua de naștere? întrebă al treilea bărbat din încăpere, Lachlan MacTier, viconte Gray, luând sabia de la Munro și tăind experimental prin aer. Ăsta da, e un cadou. Ți-a făcut-o Roderick, Ursule?

– Da, răspunse Munro. M-a costat un butoiaș și patru sticle.

– Aș plăti dublu.

– Lach, dacă încerci să-mi spui că de ziua mea mi-ai luat o spadă, interveni Rowena, clar nemulțumită că era

ignorată pentru o spadă, poți să faci stânga-mprejur și să te întorci direct acasă.

Lachlan se uită la ea, mijind ochii de un verde-deschis.

- O fată n-are treabă cu o sabie, Winnie.

- De aia nici nu vreau una. Deci, ce mi-ai luat?

Zâmbind pe jumătate, Lachlan scoase de după un scaun ceva împachetat în hârtie.

- Cred că asta-ți va folosi mai mult decât o spadă. La mulți ani, Winnie.

De la locul lui de lângă pervazul lat al ferestrei, Ranulf coborî în sfârșit ziarul pe care îl citea. Informația din ziar era veche de cel puțin o săptămână, dar nu îi plăcea ce scria acolo. I-ar fi plăcut să despice mizeria aia cu sabia fratelui său.

De fapt, nu-și putea aminti când îi plăcuseră ultima dată veștile de la Londra. Și mai multe reguli și regulamente care nu îl ajutau cu nimic, doar făceau să crească taxele. Dacă englezii nu îi puteau izgoni sau omorî pe scoțieni, cu siguranță găseau o cale de a-i înfrânge pe toți o dată - aducându-i la sapă de lemn. Când el se foi, cei doi câini de vânătoare scoțieni de la picioarele lui se întinseră și se ridicară, întrebându-se probabil de ce nu ieșiră încă pentru alergarea lor de dimineață.

Întârzierea se datora doar tinerei domnișoare care stătea în picioare lângă scaunul ei din salonul de dimineață. De fiecare dată când era ziua de naștere a Rowenei, clanul se dădea peste cap să o sărbătorească, dar asta era o zi specială. Așa că plimbarea lui și alergatul câinilor puteau aștepta până când sora lui își deschidea cadourile. Cu un zâmbet entuziasmat pe chip, Rowena rupse hârtia de pe cadoul diform întins de Lachlan. Dar expresia i se schimbă cu aceeași rapiditate.

- Cizme, zise ea cu voce tare, ridicând privirea la cel mai apropiat vecin al lor. Mi-ai cumpărat cizme.

Lachlan încuviință din cap și o șuviță din părul lui brunet căzu peste un ochi.

– Cizme de călărie. Pentru că le-ai stricat pe ale tale în noroi luna trecută. Zâmbetul lui dispăru când ea se uită urât la el. Ce? Știu că se potrivesc, l-am pus pe Mitchell să îmi spună cât porți la pantofi.

– Lachlan, acum sunt domnișoară. Ai fi putut să-mi cumperi flori sau o bonetă frumoasă. Sau măcar pantofi pentru dans.

El pufni.

– Te știu de când te-ai născut, Winnie. Cizmele îți vor fi mai folositoare.

Ranulf lăsă ziarul de o parte de tot, făcând un gest către cei doi cimpoieri din hol, pe care cei din salonul de zi nu îi vedeau, să se retragă. Sora lui și cea mai mică dintre frați era o fată bună, veselă, dar el văzuse furtuna asta pândind la orizont de zile întregi. Și era puțin probabil ca cimpoaiele să fie potrivite să îmbunătățească dispoziția cuiva.

– Dar, Lachlan, eu nu mai sunt o fată care călărește nesăbuit prin ținut, zise Rowena, cu o expresie de enervare și tristețe. Nu vezi asta?

Lord Gray râse.

– Asta era ieri, atunci? Astăzi nu mai poți călări? Winnie, nu fi bleagă.

Fără glas, Rowena se întoarse spre Ranulf.

– Tu ești ultima mea speranță atunci, frate mai mare, zise ea, cu vocea tremurând un pic. Care este cadoul meu?

Fratele ei mai mare se uită o clipă la ea, simțind din nou pe piele sentimentul neliniștit al unei furtuni cu fulgere ce se apropie.

– Ai zis că vrei o rochie nouă, răspunse el într-un final. Una verde. Mitchell ți-a pregătit-o sus, ca să o porți la cină. Spre deosebire de cizme, este bună de dans.

În timp ce o privea, o lacrimă mare se formă și alunecă pe unul dintre obrajii frumoși ai Rowenei. *Pe Sfântul Andrei!* Deci dăduse greș. Nu era complet sigur cum, dar clar ceva nu mersese bine.

– Winnie, de ce plângi? întrebă o altă voce masculină din ușa salonului, când Arran MacLawry, al patrulea frate și cel mai apropiat ca vârstă de Ranulf, intră în salon. Te strâng cizmele de la Lach?

– A început să plângă atunci când Ran i-a zis de rochie, răspunse Munro. Cred că până la urmă voia una albastră.

– Păi atunci, asta ar trebui să te înveselească.

Arran înaintă și întinse surorii lor un colet mic, împachetat în cârpă.

– Dă-mi voie să ghicesc, comentă Rowena, ștergându-și obrazul. Este o busolă, ca să nu mă pierd când ies să călăresc cu noua șa de la Urs, în noile cizme de la Lachlan.

Arran se încruntă.

– Nu, este un mic ceas de prins cu o broșă. Este foarte inteligent. Mi l-au trimis tocmai de la Geneva după ce am văzut o reclamă în *Ackermann's Repository*.

– Atunci este foarte drăguț. Mulțumesc, Arran.

Munro își luă sabia înapoi de la Lachlan și o înfipse nu prea blând în podeaua zgâriată de lemn. Nu era prima armă care să se odihnească acolo și probabil nici ultima. Cimpoierii și șase servitori se înghesuiau din nou pe hol, iar Ranulf se uită mai dur la ei și flutură din mână concediindu-i. Evident, sora lui nu avea dispoziție pentru o nenorocită de paradă – chiar dacă erau urări de bine.

– Deci Arran primește mulțumiri și noi restul lacrimi și ni se zice idioți? răspunse Munro.

În loc să răspundă, Rowena lăsă ceasul-broșă și veni încet spre Ranulf. Câinii își băgară capetele în palmele ei când se apropie, dar ea ignoră cerința evidentă de scărpinat. Asta nu era de bine. Nu-i spusese idiot, dar asta părea să insinueze. Și lui Ranulf nu-i prea păsa de asta. Sora lui ceruse o rochie verde smarald, până la urmă, și el avusese grijă să aibă una. Una foarte frumoasă și foarte scumpă. De la Paris, la dracu'.

Când ea îl ridică în picioare, el nu opuse rezistență. Dar când Rowena păstră mâinile lui în degetele ei mici, delicate, el se încruntă.

– Ai vrut altceva, deci, mormăi el, dorindu-și, nu pentru prima oară, să mai fi adus o femeie în casă. Așa, cineva, în sfârșit, ar fi avut șansa să o înțeleagă pe cea mai tânără dintre MacLawry. Cât fusese copil, fusese simplu, dar în ultima vreme părea tot mai mult o creatură complet străină. Ce este? Știi că, dacă-mi stă în putere, îl voi obține, Rowena.

– Tu știi ce vreau, Ranulf. Astăzi am împlinit 18 ani. Vreau să am sezonul meu. La Londra. Asta-i...

– Nu, i-o tăie el, încruntându-se și la felul cum ea își schimbase tonul, și la ideea în sine. Vineri îți sărbătorim ziua de naștere. Vine tot clanul. Toți flăcăii frumoși vor fi aici, luptându-se să danseze cu tine. Este mai bine decât orice serată la Londra.

Cu un oftat prost ascuns, ea privi peste umăr la ceilalți trei bărbați din încăpere.

– Tu te-ai lupta ca să valsezi cu mine, Lachlan MacTier?

– Și să mă calci pe picioare pentru deranjul meu? Vicontele râse din nou. Te văd tot timpul. Să se lupte ceilalți flăcăi frumoși pentru un dans.

– Nici un flăcău frumos nu o să se bată ca să danseze cu mine, pentru că tuturor le este frică de frații mei, răspunse Rowena.

– Atunci și mie mi-e.

– Ție nu.

Ranulf se foi, nedorind să audă de ce un bărbat ar trebui sau nu să se teamă de el. Ar trebui. Și gata.

– Nu vei dori un partener, Rowena. Va fi o petrecere mare.

Ea îl înfruntă din nou.

– Nu vreau o petrecere stupidă cu oameni pe care îi cunosc dintotdeauna și care cred că un dans e o scuză

să se bată. Vreau să am sezonul meu. La Londra. Mama a avut unul.

- Mama era englezoaică, se răsti el, mârâind cuvântul. Winnie, știi cine locuiește la Londra. Filfizoni și dandy, și englezi slabi de inimă. Vei avea o petrecere elegantă aici. Și dacă un bărbat nu poate suporta ideea de a sta față în față cu căpetenia clanului său, nu merită să danseze cu tine.

Ea își puse mâinile în șolduri și ridică bărbia.

- Vrei să prefer Glengask oricărui loc de pe pământ, Ran, dar nu mă lași să văd alte locuri. Nu am cu ce să compar în afară de imaginația mea și, în mintea mea, Londra este chiar foarte minunată.

- Pentru ultima dată, Londra e plină de lingăi inutili care nu și-ar putea ridica propriile șei. Du-te sus și probează-ți rochia. Discuția asta s-a terminat.

- Ranulf, eu...

- Terminat, repetă el și-și încrucișă brațele la piept.

Rowena era o fată mică, delicată, care semăna mult prea mult cu mama lor ca el să se simtă liniștit. Spre meritul ei, ea nu se îndepărtă de el, dar știa și ea la fel de bine că el câștigase cearta. Nu va merge la Londra. Vreodată.

Cu o ultimă privire înlăcrimată, ea se întoarse și fugi pe ușă. O clipă mai târziu auzi cum se trântește ușa camerei sale de la etaj. Ceilalți trei bărbați din încăpere se uitară la el, dar nici unul nu zise un cuvânt. Nici n-ar fi făcut-o; frații lui știau și restul de argumente, pe care el nu se deranjase să i le spună Rowenei - că Londra era plină și de aristocrați care pretindeau pământurile Scoției, dar negau sângele și originea scoțiană, bărbați care trăiau cât puteau de departe de Ținuturile Înalte, în timp ce își alungau propriii țărani din case ca să le utilizeze terenurile pentru oi. Că Londra era plină de trădători. Trădători și criminali.

- Ies să mă plimb. Fergus, Una, zise el și ieși din încăpere fără să se uite înapoi și cu câinii în urma lui.

Probabil că Debny, grăjdarul-şef, îl văzuse venind, pentru că atunci când ajunse la grajd, Stirling îl aştepta. Urcând în şa, dădu pinteni murgului mare, sprinten, şi porni pe aleea care o lua spre est, traversând o porţiune din panta dealului bătut de vânturi şi apoi cotind-o în jos spre defileul mărginit de copaci, cu câinii de o parte şi de alta. Râul Dee mugea jos, în mijlocul canionului, coborând spre vale şi apoi spre ţinuturile joase, îndepărtându-se spre o serie de stânci din granit ce păreau treptele unui gigant.

De fiecare dată când parcurgea acest drum îl impresiona din nou frumuseţea peisajului, dar astăzi abia observă că unul dintre copacii bătrâni fusese doborât de ultima furtună. Rowena doar *credea* că voia să se ducă la Londra şi asta pentru că se apucase să citească jurnalele mamei lor şi paginile dedicate înaltei societăţi din ziar. În ultima lună îl pusese pe Cooper să le ardă din clipa în care soseau, dar era evident că măsura nu avusese vreun mare impact.

Încetinind la pas, pentru a ocoli trunchiul căzut, continuă în amonte. În jos, unde râul se vărsa în vale, se afla satul An Soadh – satul lui, plin cu iobagii, păstorii, olarii şi negustorii lui. În dimineaţa asta nu avea chef să aud cum îl laudă sau cum îi binecuvântează draga familie sau cum îi mulţumesc că erau invitaţi la Glengask Hall pentru petrecerea de vineri.

Pe vârfurile copacilor atârna o ceaţă uşoară în dimineaţa asta, lumina palidă a soarelui cădea în raze vizibile pe rocile cu margini tăioase acoperite cu muşchi şi pe tufişurile joase, uscătive băgate între ele. Pentru Dumnezeu, habar nu avea cum putea cineva să prefere Londra moale, răsfăţată în loc de asta. Din spatele unor bolovani ţâşni o căprioară şi o luă în sus pe una dintre râpele înguste spre mlaştinile acoperite cu iarbă neagră. Câinii de vânătoare lătrară şi o luară la goană după ea, iar Ranulf scoase puşca – apoi îşi dădu seama tardiv

că nu o luase cu el. Blestemând, fluieră după Fergus și Una să se întoarcă.

Fusese o prostie că-și uitase pușca. Pe cât de solitare păreau Ținuturile Înalte, pe cât de golite de oameni deveneau majoritatea cotloanelor, mereu existau locuri unde se putea ascunde un individ cu intenții rele. O clipă se gândi să se întoarcă la Glengask după o armă, dar astăzi era mai probabil să fie atacat de sora lui acasă decât de vreun răuvoitor în sălbăticie.

Sau așa credea el. Ranulf îl îndreptă pe Stirling spre copaci când auzi în spatele lui sunetul slab, înăbușit de mușchi al tropotului de copite. Un atac în mijlocul zilei în mijlocul propriei moșii ar fi ceva într-adevăr îndrăzneț, dar el fusese cel care neglijase să se înarmeze împotriva unui asemenea lucru. Se aplecă și scoase pumnalul lung, subțire din teaca sa din cizmă. Trădătorii nenorociți vor descoperi că nu era neajutorat. Dacă aveau de gând să-i verse sângele, se va asigura ca și ei să piardă sânge.

– Fergus, Una, în gardă, murmură el și părul de pe ceafa câinilor de vânătoare mari se ridică.

– Ran! Ranulf!

Ranulf își coborî umerii când auzi vocea fratelui său.

– Fergus, liber. Una, liber. Îi dădu pinteni lui Stirling pentru a se întoarce pe drumul îngust. Tu nu înțelegi semnificația cuvântului „singur"? întrebă el.

– N-ai zis „singur".

Nu era doar Munro, ci și Arran și Lachlan, venind la trap de-a lungul râului spre el. Munro, cel mai tânăr dintre ei în afară de Rowena, aruncă o pușcă spre el.

– Și ar trebui să știi mai bine și să nu pleci neînarmat, continuă el încruntându-se.

Ranulf prinse arma cu mâna liberă și cu cealaltă răsuci pumnalul pe care încă îl ținea cu degetele, după care îl băgă la loc în cizmă.

– Nu eram neînarmat. Și fac pariu că Fergus sau Una ar putea doborî un cal, dacă ar vrea.

– N-ar fi mai rapizi decât un glonț de muschetă. Arran făcu un gest spre plăselele pumnalului. Și ăla-i bun de aproape, dar lașii rareori lovesc de aproape.

– Acum e nevoie de toți trei ca să aduceți o armă?

Adevărat sau nu, nu avea să se lase mustrat de nici unul din ei. Era cel mai mare și asta cu patru ani. Arran mai avea trei ani până la 30 de ani – sau nici unul dacă nu se păzea.

– Sunt aici pentru că-i mai sigur decât să stau în casă, îi răspunse neîngrijorat al doilea pe linia moștenirii. Bătu peste sacul aruncat la spate, în șa. Și am adus unelte de pescuit.

– Eu am venit pentru că n-am vrut să-mi arunce cu o șa în cap, zise Munro, Ursul pentru familia lui, cu un rânjet. S-a încuiat în camera ei, dar cine știe cât va dura?

– Iar eu nu era să fiu lăsat singur acolo cu Winnie, zise Lachlan.

– Nu știu de ce, răspunse Arran. Tu ai fost ăla care a zis că nu va dansa cu ea, lașule.

– E un copil. O știu de când era o piticanie. Nu știu de ce în ultima vreme se poartă așa de ciudat, dar nu vreau să fiu părtaș.

– Se poartă ciudat pentru că te place, Lachlan, zise Arran. Deși nu știu ce părere are Ranulf despre asta.

– Nici eu, zise Ranulf, deși asta nu era complet adevărat.

Lachlan se uită la el.

– Cred că ar trebui să mergem să pescuim. Și doar crede că mă place pentru că sunt singurul bărbat apropiat de vârsta ei care are voie pe lângă ea.

Asta era adevărat, dar cum Ranulf hotărâse cu câțiva ani în urmă că Lachlan ar fi fost o partidă bună pentru Rowena, nu văzuse de ce să o afișeze. În loc să comenteze afirmația lui Lachlan, făcu un gest spre cascada și panta din față.

– Hai la lac cât se calmează.

După o zi întreagă la pescuit de păstrăv şi biban şi mai ales după ce-l văzuse pe Munro cum alunecase în fund în lacul Shinaig, dispoziţia lui Ranulf se îmbunătăţise. Putea doar să spere că o zi petrecută cu Mitchell, camerista Rowenei de care îi era milă, va îmbunătăţi şi dispoziţia surorii lui. Dacă s-ar opri pentru o clipă din visatul fantezist cu ochii deschişi, şi-ar da seama că primise nişte cadouri frumoase de la fraţii ei şi prietenii care o iubeau şi că vineri va fi cea mai mare petrecere văzută în Ţinuturile Înalte de zeci de ani.

Era aproape de apus când îi dădură lui Cooper sforile cu peşte, în vreme ce majordomul le deschidea uşa de la intrare.

– Lady Rowena? întrebă Ranulf, dând jos haina şi scuturându-şi noroiul de pe cizme.

– Nici un semn de la milady, răspunse Cooper, făcând semn unui valet să vină şi să ia hrana cu care urmau să pregătească cina. Administratorul Terney a venit în vizită, dar a zis că nu-i problemă pentru că vă vedeţi mâine la moară şi poate să aştepte până atunci.

Ranulf încuviinţă din cap.

– Mulţumesc.

– Da, interveni Ursul. Dacă l-ai fi trimis la lac după noi, faţa lui mohorâtă ar fi întors toţi peştii cu burta în sus.

– Destul, Munro! Ranulf se încruntă scurt la fratele lui. Şi tu ai fi mohorât dacă doar Glengask ţi-ar trimite grâu. Pe vremea bunicului său primea de la Campbell, Gerdens şi Wallace, în afară de noi.

Spera ca măcar să poată creşte cantitatea de grâu trimisă la moară, în funcţie de acordul de taxe pe care îl putea face cu Terney şi de vremea din vară.

– Stai să simtă Winnie mirosul de păstrăv fript, zise Munro, luând-o spre scări. Asta o va ademeni. Făcu o pauză, privind peste umăr. Jucăm darts, Lach?

După ce plecară cei doi bărbaţi, Arran se întoarse şi-şi îndreptă bărbia spre majordom. Încuviinţă repede

din cap, iar Cooper și cei doi valeți însoțitori dispărură în măruntaiele marii case. Ranulf se sprijini de peretele holului și-și încrucișă brațele peste piept.

– Ce-i?

– Doar că eu, tu și Ursul am fost cu toții în Anglia și ne-am întors fără să fi pățit ceva.

– Nu-i același lucru, răspunse Ranulf. Eu, cel puțin, nu eram inocent și nu așteptam o poveste. Și, din câte-mi amintesc, tu ai dat nas în nas cu un război.

– Am făcut armata, așa cum trebuia să o fac. Ran, nu ocoli subiectul.

– Ce subiect?

– Winnie este fixată pe o idee și a o refuza nu înseamnă că o vei opri din a-și dori să se ducă.

– Nu sunt de acord, Arran. Dacă ar fi după cum vor englezii, în Scoția n-ar fi altceva decât oi și tot clanul nostru ar fi aruncat în vânt ca toți ceilalți. Englezii nu vor decât bani. Și să dețină controlul. Nu le trimit singura mea soră. Este scoțiană și va rămâne în Scoția. O așteaptă un soț, când Lachlan o să-și dea seama că nu mai este un copil.

– Dacă nu cumva Lach se gândește la vreo altă fată. Dar nu asta contează acum. Rowena este și jumătate englezoaică, zise încet Arran. Ca mine, tine și Munro.

– Nu că jumătatea aia ar conta, îi răspunse el, apoi inspiră. Eu nu discut asta cu ea sau cu tine, sau cu oricine altcineva. Rămâne în Glengask. Aici este mai în siguranță.

Arran deschise gura, apoi o închise din nou.

– Atunci, ai putea măcar să-i explici de ce.

Făcuse asta până când rămăsese fără aer, voce și răbdare.

– Dacă nu știe de ce până acum, va trebui pur și simplu să-mi accepte decizia așa cum este. Rămâne și va avea o petrecere grandioasă și n-are decât să stea bosumflată la toată petrecerea dacă vrea.

– Ah. Asta sună grandios.

Ranulf se uită pieziș la fratele lui, și Arran făcu o jumătate de pas în spate.

– Știe că nu-i bine să mă contrazică, zise el. Nu voi mai discuta despre asta cu ea și nici nu-mi mai răcesc gura de pomană discutând asta și cu tine.

– Da, știm cu toții că nu-i bine să ne certăm cu tine. Arran se întoarse spre ușă. Cred că mă duc după Munro să arunc cu chestiile alea mici ascuțite în perete.

Ranulf se gândi o clipă să se alăture și el fraților lui și lui Lachlan, dar erau șanse ca ei să discute dacă ar fi așa de rău pentru Rowena să aibă un sezon la Londra. S-ar lăsa copleșiți de amintirile despre cei câțiva ani petrecuți la Oxford și despre călătoriile lor ocazionale în oraș. Arran, mai ales, ar reflecta la faptul că anii petrecuți în armata regală nu-l făcuseră mai puțin scoțian. Cu toții aveau dreptate și greșeau în același timp.

Rowena nu-și dorea o vacanță într-un loc îndepărtat. Citise jurnalele mamei lor și se îndrăgostise de viața frumoasă cu petreceri și rochii de dantelă și bărbați care își petreceau la fel de mult timp cu hainele ca orice femeie. Credea că voia să fie englezoaică.

Îi va trece, desigur, dându-și seama că o viață plictisitoare, cu distracții inutile și snobism nu era deloc o viață, dar până atunci va rămâne în Glengask. Sub supravegherea lui atentă. Sub protecția lui. Indiferent dacă îi aprecia sau nu eforturile. Era de fapt o ecuație simplă. El era marchizul de Glengask, căpetenia clanului MacLawry și a tuturor dependenților săi, și indiferent de ce legi dădeau în Anglia, aici cuvântului lui era legea.

Ar trebui să se ducă într-unul din sate, cum făcea aproape în fiecare zi, dar nu avea deloc chef. Îl trimise în schimb pe Cooper la doamna Forrest, bucătăreasa, să facă o tigaie în plus de pește pentru dimineață. Părintele Dyce va folosi cadoul pentru cei mai săraci dintre săteni. Toate astea îi lăsară la dispoziție unul din cele mai rare lucruri: timp. Se ocupase de majoritatea sarcinilor

în ziua de ieri, ca să se poată bucura de sărbătorirea Rowenei. Încruntându-se, Ranulf privi spre scări. Poate că o răsfăţase, dar ce trebuia să facă un frate mai mare în afară de a se asigura că singura lui soră şi cea mai mică dintre fraţi are tot ce-şi doreşte?

– Stăpâne?

Ranulf se întoarse.

– Ce-i, Cooper?

Bătrânul scoţian se mută de pe un picior pe celălalt. Asta era ciudat; în general, Cooper era deosebit de mândru de poziţia corpului său şi se ştia că pocnea valeţii dacă îndrăzneau să stea cu umerii pleoştiţi.

– Avem o... mică confuzie în legătură cu ceva.

– Ce confuzie?

Ranulf miji ochii, rezistând impulsului de a-i cere majordomului să se grăbească. Asta doar l-ar agasa pe om şi n-ar mai scoate un cuvânt.

– Păi... ah, Debny i-a spus doamnei Forrest că au împrumutat faetonul, dar din moment ce era devreme ea nu a considerat că-i necesar să-mi spună, dar acum... ei bine, soarele a apus şi nu... adică...

– Cine a împrumutat trăsura? îl întrerupse Ranulf, dându-şi seama că dacă nu întreba clar nu vor ajunge niciodată la capătul poveştii.

– Mitchell, stăpâne. Bănuiesc că pentru Lady Winnie. Normal că ies la plimbare, dar cum spuneam, se face târziu şi n-au luat nici câini, nici călăreţi cu ele şi...

Ranulf nu auzi ultima parte din discursul majordomului, pentru că era deja pe la jumătatea scărilor, simţind o arsură în piept.

– Arran! urlă el în timp ce fugea. Munro!

Dormitorul Rowenei arăta ca şi cum crivăţul ar fi bătut prin el. Hainele şi aşternuturile erau împrăştiate peste tot, din şemineul mare săriseră bucăţele de hârtie arsă şi ferestrele larg deschise lăsau să intre în camere răcoarea din Ţinuturile Înalte. Dar în acelaşi timp...

– Ran! Ce dracu'...

– Doamne! A răpit-o cineva? Arran se împiedică chiar în spatele lui Munro, cu Lachlan în urma lor. Fir-ar ai dracu' cei din clanul Gerdens. Vor regreta asta!

– Stai, Arran, ordonă Ranulf, lăsându-se pe vine pentru a trece cu mâna peste hârtiile arse și dând la o parte câinii care se înghesuiseră, adulmecând nervos. Mai văzuse el haos adevărat și acesta arăta un pic prea ordonat. Haine vechi aruncate, dar nimic din ce-i plăcea să poarte. Patul nefăcut, dar nu fusese în pat cu orele. Ridică una dintre bucățile mai mari. Cuvintele „pantofi albaș" abia se mai vedeau, iar dedesubt ceva ce părea a fi „perie de păr".

– Ce ai găsit, Ran? întrebă Munro, lăsându-se pe vine lângă el. Maxilarul fratelui său era încordat, pumnii strânși. Exista un motiv pentru care Munro era poreclit Ursul și nu pentru că-i plăceau discuțiile logice. Ne pierdem timpul.

– Este o listă, răspunse Ranulf, îndreptându-se. Sau o parte din ea. N-a răpit-o nimeni. A plecat singură, cu Mitchell. La Londra.

– Cu faetonul? interveni Cooper.

– Cu siguranță vom găsi faetonul la cel mai apropiat han. Așa vor călători.

– La L... Singură? Arran dădu cu pumnul într-un stâlp al patului. E nebună.

– Este, zise lent Ranulf, scoțând o altă bucată de hârtie pârlită cu o adresă pe ea, în mare bucluc.

Lachlan se mișcă.

– Voi trei împachetați. Îl pun pe Debny să pună șeile pe cai.

– Nu, Lachlan. Pune-l pe Debny să pregătească trăsura mare. Ridică privirea și-l văzu pe Cooper în prag. Cooper, pune-i pe Peter și Owen să-și strângă lucrurile. Și trimite-l pe domnul Cameron aici sus.

– Trăsura? repetă Arran în vreme ce majordomul se grăbea să coboare. N-o să prinzi niciodată din urmă poștalionul cu fiara aia.

– Au un avans de aproape zece ore și un plan care sigur include o identitate falsă, zise Ranulf, furia tot mai mare din pieptul lui amestecându-se cu o cantitate egală de îngrijorare. Cel puțin ar fi bine.

– Despre ce vorbești, Ran?

– Ursule, mă refer la faptul că ar trebui să știe deja că nu doar pe noi ne are de evitat. Și n-am de gând să fiu văzut de cei din clanul Gerdens și șleahta lor urlând ca niște strigoi cât umblu prin ținut. O voi urmări suficient de aproape cât să mă asigur că nu o oprește nimeni și o prind din urmă la Londra. Privi în jos la bucata de hârtie arsă pe jumătate. La Hanover House, evident. Și apoi o aduc pe sus acasă.

– Și noi? Te aștepți ca noi să stăm fără să facem nimic?

Ranulf se uită la Arran.

– Da, chiar la asta mă aștept. Știi că un MacLawry trebuie să fie aici la Glengask. Și două perechi de ochi vă vor fi mai utile. Se va afla că am plecat. Nu vreau să privească cineva asta ca pe o invitație de a veni aici și a provoca necazuri. Sau că mi-am abandonat oamenii.

– Clanurile Gerdens și Campbell o vor vedea cel mai probabil ca pe o șansă de a te pândi la drumul mare, mârâi Munro. Ran, nu poți să pleci cu doar doi valeți pentru protecție.

– Merg eu, interveni Lachlan.

– Nu, nu vei veni. Nu vreau ca Rowena să facă o prostie și mai mare și să încerce să te facă gelos sau ceva.

– Dar este... este ca sora mea, Ran. Eu niciodată n-aș...

Ranulf își coborî capul.

– Un motiv în plus să rămâi aici. Indiferent ce credea Rowena că punea la cale, el nu avea de gând să agite apele și mai mult. Nici măcar cu bărbatul care îi căzuse cu tronc. O să am câinii cu mine. Și ambii valeți, cum le ziceți voi, au luptat în Spania cu Wellington, la fel ca tine, Arran. O să-mi fie de ajuns.

– Bine, dar...

– Gata cu discuțiile. Toți. Într-o oră plec la Londra. Rămâneți aici și asigurați-vă că eu și Rowena avem unde să ne întoarcem acasă. Ne vedem în două săptămâni, chiar dacă trebuie să o leg și să o arunc în șa.

Londra. *La dracu'*. Rowena avea să fie norocoasă dacă cel mai rău lucru care i se întâmpla era să o arunce el în șa. Valabil pentru amândoi.

capitolul 1

– N-ai de ce să-ți faci griji cu asta; Jane profită de orice ocazie pentru a face cumpărături.

Cu un zâmbet, Lady Charlotte Hanover își sărută sora pe nas, apoi se ridică.

– Nu doresc să vă schimb programul, răspunse Lady Rowena MacLawry cu accentul ei moale și melodios. Este de ajuns că am ajuns la ușa voastră fără să vă fi anunțat.

– Prostii! Lady Jane Hanover o strânse de mână pe prietena ei. Te-am invitat să ne vizitezi de ani. Mama ta și mama mea au fost ca niște surori. Nu-i așa, mama?

– Da, așa este. Elizabeth Hanover, contesă de Hest, încuviință din cap. Și sunt așa de mulțumită că ai început să ai o corespondență cu Jane. Să știi că semeni foarte mult cu Eleanor. Oftă, zâmbind moale. Ești bine-venită aici, draga mea, atâta timp cât dorești să stai. Și, bineînțeles că îți voi sponsoriza sezonul. Este potrivit ca tu și Jane să debutați împreună.

Jane bătu din palme.

– Vezi? Ar fi trebuit să vii de mult, Winnie.

– Oh, eu am vrut, crede-mă. Doar că Ran nu a fost de acord. El crede că orice englez este... Se opri, tușind. Mă rog, este foarte îngust la minte când vine vorba de Londra.

Flutură din mână, râzând, dar în ochii lui Charlotte tânăra Lady Rowena nu părea deloc în largul ei. Bineînțeles că era destul de sigură că nici ea nu ar fi fost dacă ar fi călătorit singură, doar cu camerista ei, prin jumătate din Scoția și prin aproape toată Anglia. Era evident că Winnie își dorise foarte mult un sezon la Londra.

Pentru un frate foarte protector, acest Ranulf MacLawry eşuase destul de spectaculos. O tânără domnişoară care nu plecase niciodată din comitatul ei, nu avea de ce să umble singură prin Anglia. Sau să călătorească cu poştalionul. Lui Charlotte îi trecu prin minte să-i scrie lui Lord Glengask şi să-i spună fix asta. Cu siguranţă nimeni nu putea să fie aşa de ignorant, încât să creadă că nu era nevoie să trimiţi o scrisoare înaintea surorii tale pentru a te asigura că va fi cineva acasă să o întâmpine şi să o primească pentru sezon. Era... era de neconceput chiar şi pentru cineva care nu ştia obiceiurile englezeşti. Până la urmă, sigur ştia să citească un ziar. Şi trebuia să fi avut un gram de bun-simţ.

Schimbă o privire cu tatăl ei, care ridică dintr-o sprânceană, apoi reveni la conversaţie. Jonathan Hanover, conte de Hest, nu era un iubitor al haosului sau al revoltei de orice fel, dar o iubea la nebunie pe Jane. Bineînţeles că Lady Rowena era bine-venită în casă, şi de la el sau de la oricine altcineva nu va vedea vreodată nici măcar o aluzie că ar prefera ca familia să nu aibă musafiri pe timpul sezonului.

Longfellow, majordomul, şi doi valeţi sosiră cu sendvişuri reci şi ceai pentru ei; trecuse ora cinei, şi doamna Broomly plecase evident din bucătărie pentru a se culca alături de fiica ei însărcinată, în apropiere de Tottenham Court. În vreme ce servitorii aşezau farfuriile, la uşa de la intrare se auzi un ciocănit.

- Mă ocup eu, Longfellow, zise Charlotte, din moment ce era deja în picioare şi cea mai aproape de uşa holului.

- Mulţumesc, milady.

Până când parcurse scurta distanţă dintre salon şi foaier, ciocănitul la uşă se transformase în bubuit.

- Pentru Dumnezeu, mormăi ea şi deschise uşa. Ce este aşa de ur..., începu Charlotte, apoi aproape că-şi înghiţi limba.

Pe verandă se afla un zid. Bine, poate nu era la fel de lat ca un zid, deși umerii îi erau cu siguranță lați. Dar era mai înalt decât ea cu vreo douăzeci și cinci de centimetri și majoritatea cunoștințelor ei o considerau înaltă. În timp ce toate prostiile astea îi treceau prin minte, ce observă însă fură ochii albaștri, care o săgetau glacial și nasul perfect sculptat.

– Mă aflu aici pentru Rowena MacLawry, zise el fără vreun preambul, pe un ton cu un puternic accent scoțian.

Charlotte clipi. Winnie, cum îi ceruse Rowena să-i spună, sosise cu mai puțin de o oră în urmă; luând o birjă de la hanul unde o lăsase poștalionul. Din câte bănuia, nimeni nu știa că vizitatoarea lor se afla la Londra. Nimeni în afară de familia Rowenei. Dar ei erau în Scoția – cel puțin, așa credea.

– N-am bătut atâta drum până aici ca să vă holbați la mine, declară muntele în scurta tăcere. Rowena MacLawry. Acum.

– Nu mă holbam la dumneavoastră, domnule, răspunse Charlotte, deși era destul de conștientă că nu părea să-și poată lua ochii de la acel chip aprig, uimitor. Era ca și cum un zeu brunet al războiului apăruse... pur și simplu la ușa ei. Majoritatea vizitatorilor vin la ușă cu o carte de vizită sau măcar salută politicos cu un cuvânt ori două și se prezintă înainte să fie primiți în hol.

El mijì ochii. Charlotte își dăduse seama că în acel albastru adânc nu văzu gheață, ci ceva mult mai fierbinte și furios.

– Eu nu sunt un vizitator, zise el. Sub ritmul moale se simți tăria. Și dacă englezii cred că este destul o micuță care să blocheze ușa pentru a mă ține departe de ce-i al meu, sunt mai nebuni decât îmi aminteam eu.

Al lui? Lucrurile deveneau chiar ciudate. Și nu era nevoie de insulte.

– Eu nu-s nici o micuță...

El înaintă. Punându-și mâinile mari pe talia ei, o ridică și o puse jos în spatele lui pe verandă – iar ea nu reuși decât să exclame uimită. Dar el era deja în Hanover House.

– Rowena! urlă el, pășind în hol.

Charlotte își aranjă fustele și porni după el.

– Încetați să urlați imediat! ordonă ea.

La câtă atenție îi acorda că venea în urma lui, ar fi putut la fel de bine să fie o insectă.

– Rowena! Vreau să-ți văd fundul în fața mea sau dărâm toată casa în jurul tău!

Longfellow și trei valeți ieșiră în grabă din salon. Scoțianul mare îi împinse de parcă nu erau altceva decât niște popice. Intră în încăperea din care ei ieșiseră, cu Charlotte în urma lui. Ținând cont de forța brută pe care o emana, ea se aștepta să o vadă pe Lady Rowena ascunzându-se după un scaun. În schimb, micuța domnișoară stătea în mijlocul camerei, îmbujorată și cu mâinile în șolduri.

– Ce naiba cauți aici, Ranulf? întrebă ea.

– Trăsura-i afară. Ai un minut să treci în ea.

– Ran, eu...

– 55 de secunde.

Rowena părea să se dezumfle. În timp ce-și cobora capul, o lacrimă îl alunecă pe obraz.

– Lucrurile mele? zise ea cu voce tremurândă.

– Ce... ce înseamnă asta și cine naiba sunteți, domnule? întrebă Lord Hest.

Capul brunet se întoarse și-l săgetă pe conte cu privirea. Chiar că un diavol.

– Glengask. Reveni cu atenția la Rowena. Du-te după Mitchell și după lucrurile tale. Dacă fugi între timp, ne vom întoarce la Glengask pe la St. Mary, unde o să te las vreo zece ani sau mai bine cu maicile ca să te calmezi.

O altă lacrimă se alătură primei.

– Eşti un animal, Ranulf MacLawry, şopti Winnie şi trecu în fugă pe lângă el şi Charlotte, ieşind din încăpere.

– Glengask. Fratele lui Lady Rowena? zise sora ei, Jane, pe o voce slabă. Marchizul?

– Da, răspunse el, pe un ton tăios şi furios.

– Noi am înţeles că dumneavoastră aţi trimis-o pe Rowena la noi pentru sezonul ei, afirmă tatăl lui Charlotte.

După expresia încordată era furios şi asta nu o surprindea deloc. Oamenii – cu atât mai puţin diavolii scoţieni cu ochi albaştri şi urlând – nu dădeau buzna neanunţaţi în casele decente ca a lor. Niciodată.

– Pentru că nu v-aţi gândit bine înainte de a trimite o tânără pe un teritoriu străin, fără să anunţaţi înainte. Sau credeţi că doar un scoţian ar face aşa o nebunie?

– Ne-a spus că dumneavoastră aţi trimis-o aici, interveni Charlotte.

Marchizul de Glengask se întoarse pentru a o înfrunta.

– V-a spus o minciună prostească şi aţi crezut-o. Acum, dă-te la o parte din calea mea, fată, şi vom pleca din locul ăsta blestemat.

Rowena îi spusese fratelui ei că-i un animal, şi Charlotte nu vedea nimic care să contrazică această afirmaţie. Şi nu-i plăceau bărbaţii care gândeau cu pumnii şi muşchii lor mari. Cum nu-i plăcea nici să i se spună fată şi să fie dată la o parte – de două ori deja – de parcă nu valora nici cât un purice. Îşi îndreptă umerii.

– Eu sunt Lady Charlotte Hanover şi vă veţi adresa cum se cuvine, domnule. Mai mult, până când nu vom fi siguri că sora dumneavoastră este în siguranţă în compania dumneavoastră, nu pleacă nicăieri.

– Charlotte! şuieră mama ei.

Da, familia ei ar fi mai mult decât uşurată ca această perturbare să plece din casă. Dar nu aşa se comporta

cineva cât de cât civilizat. Refuză să-şi ia privirea dintr-a lui, deşi era evident că el se aştepta ca ea să facă asta.

– Bine atunci, Lady Charlotte, zise el succint, apăsând pe *r*-ul din numele ei, bănuiesc că nu vă privesc treburile familiei MacLawry. I-am ordonat surorii mele să rămână acasă şi ea nu a făcut asta. Aşa că mă aflu aici să o duc înapoi acasă, unde-i este locul. Cum este evident că v-am jignit, voi aştepta afară. Fără probleme.

Făcu un pas mai aproape, ridicând în acelaşi timp dintr-o sprânceană sculptată cu măiestrie. Evident că-i dădea de ales între a se da la o parte sau a fi ridicată de pe loc din nou. Ea îşi ridică bărbia pentru a-i susţine privirea.

– Sora dumneavoastră a călătorit mult de una singură şi, deci, împotriva voinţei dumneavoastră, Lord Glengask. Mi se pare că-şi doreşte foarte mult ori să fie la Londra, ori departe de dumneavoastră. Nu-mi păreţi genul de om cu care să se discute uşor.

Sprânceana se adună cu cealaltă sprânceană într-o încruntătură.

– Mi se pare că, din nou, asta nu-i treaba dumneavoastră. Se uită spre tatăl ei, care stătea încă în faţa scaunului său şi se uita de parcă se afla în Camera Lorzilor, discutând despre taxe. Deci le permiteţi femeilor voastre să vorbească în locul vostru?

Lord Hest tuşi.

– Fiica mea are dreptate, Glengask. Aţi dat buzna, evident nervos, într-un cămin englezesc şi continuaţi să vă purtaţi ca un nebun şi un diavol. Ar fi iresponsabil din partea mea să v-o las în grijă pe Lady Rowena fără a şti ce simte ea şi fără a mă asigura că-i va fi bine.

– Că-i va fi bine? repetă întunecat Glengask. Atunci cum aţi reacţiona dacă Lady Charlotte ar fugi fără o vorbă şi apoi când aţi găsi-o cu nişte străini, iar ea ar refuza să se întoarcă cu dumneavoastră?

– Întâi de toate, sper să nu dau motiv fiicei mele – nici uneia dintre fiicele mele – să fugă din propria casă.

Și apoi, aici nu suntem în străinătate. Și nici nu suntem necunoscuți, pentru că mama dumneavoastră și soția mea au fost foarte bune prietene.

– Cumva ați știut cum să veniți aici să o găsiți pe Winnie, adăugă Charlotte, înainte ca marchizul să înceapă o discuție despre cât de bine se cunoșteau. Până la urmă, bărbatul părea să aibă ceva de zis la orice. Deci clar nu vă suntem necunoscuți. Nici dumneavoastră pentru noi.

– Va trebui să mă țineți încuiată pentru eternitate. Vocea tremurândă a Rowenei se auzi chiar din spatele lui Charlotte. O clipă mai târziu o apucă cu degetele tremurânde. Eu doar vreau să văd Londra.

– Și acum ai văzut-o. Glengask se uită de la sora lui la Charlotte spre locul unde se țineau de mâini. Dați drumul surorii mele, zise el după o clipă.

Charlotte o strânse mai bine.

– Nu. Sunteți deja la Londra. Ce ar putea fi rău dacă ați lăsa-o să rămână o vreme?

– Ce... Se opri. Nu voi sta aici la discuții cu o femeie despre ce-i mai bine pentru propria mea familie, mârâi el într-un final.

Ea refuză să tresară la tonul lui, deși lângă ea, Winnie tresări.

– Atunci, cum eu nu cedez, bănuiesc că asta înseamnă că o veți lăsa pe Winnie să rămână, răspunse ea.

Habar nu avea când cauza acestei tinere domnișoare devenise a ei. Dar acest munte de om nu-i va spune *fată* și nu o va desconsidera. Nici măcar dacă o ridica precum un fulg și nici măcar dacă arăta ca fiind făcut din tendoane de fier solide.

El deschise gura, apoi o închise la loc. Charlotte avu un moment de satisfacție. Deci pisicuța englezească se luase de marele urs scoțian și el nu știa cum să reacționeze. Bun. Și bravo ei.

– Deci la asta aspiri, *piuthar*? își întrebă el o clipă mai târziu sora, deși rămase cu privirea derutant de fermă

asupra lui Charlotte. Să te înconjori de englezi care te ţin departe de propria familie? Să te ascunzi în spatele unor fete cu gura mare care îţi decid luptele şi le şi duc pentru tine?

– Dumneavoastră transformaţi asta într-o luptă, Lord Glengask, răspunse Charlotte, îndreptându-şi umerii. Şi eu am „gura mare", cum spuneţi dumneavoastră, doar cu un tiran autoritar.

– Oh, vai, şopti Winnie aproape fără să se audă, cu degetele încordându-se.

În maxilarul lui suplu tresări un muşchi.

– Deci sunt un tiran?

– Asta este impresia pe care o lăsaţi. Propria dumneavoastră soră se ascunde în spatele unei străine în loc să se apropie.

Privirea albastră intensă se mută imediat pe sora lui.

– Rowena, tu ştii că eu... Se opri, apoi spuse un singur cuvânt în scoţiană care nu părea să fi fost ceva plăcut şi care o determină pe sora lui să inspire abrupt pe nas. Apoi încuviinţă slab din cap, ca şi cum făcea gestul pentru el. Eu nu sunt un tiran, zise în sfârşit. Două săptămâni, Rowena. Vrei să vezi Londra, fie. Voi închiria o casă aici şi o să ai parte de debutul tău. Întinse o mână. Hai să plecăm de aici.

– Nu te cred, Ranulf.

– Îţi dau cuvântul meu. Două săptămâni.

Charlotte se muşcă pe interiorul obrazului. El cedase cu mult peste cât se aşteptase ea şi probabil că deja forţase nota cu mult peste cât ar fi trebuit. În plus, părinţii ei nu îi vor mulţumi pentru ce voia să mai spună – dar Rowena probabil că da. Şi asta era mai mult de dragul noii ei prietene, decât pentru ea.

– Dacă chiar doriţi ca sora dumneavoastră să aibă un sezon cum se cuvine – sau două săptămâni –, atunci ar trebui să rămână aici. Aţi avea o casă de burlac, nu ar fi nimeni care să o îndrume pe Lady Rowena sau

să o prezinte. Asta dacă nu aveți aici o rudă de sex feminin care să cunoască înalta societate.

- Nu am rude de sex feminin, zise Winnie, în vreme ce degetele ei o strângeau din nou de mână pe Charlotte. Și tot ce vei face tu va fi să-mi arăți că aici nu-i bine. Eu doar vreau să văd cu propriii ochi, Ran. Te rog.

El expiră.

- Am tot dreptul să te iau și să pornim înapoi pe drumul de nord într-o oră.

- Dar nu o vei face.

- Dar nu o voi face, repetă el după o clipă, privirea căzându-i din nou pe Charlotte. Rămâi aici, atunci, dacă ei te primesc. Dar mă vei informa unde vei merge la orice oră și voi merge cu tine când vreau.

Cu un țipăt, Rowena dădu drumul mâinii lui Charlotte și se aruncă spre fratele ei. El o cuprinse cu brațele lui musculoase.

- De acord, Ran, zise ea aprig. Mulțumesc! Mulțumesc mult!

El închise ochii pentru o clipă, iar pe chipul lui se citi un moment ceva asemănător cu ușurarea - sau tristețea.

- De dimineață vin aici în vizită. La ora 11. O puse jos, apoi se aplecă și o sărută pe un obraz. M-ai îngrijorat, *piuthar*, murmură el, apoi se îndreptă din nou. Există vreo ceremonie prostească pentru a ieși sau pot să plec? întrebă el, țintuind-o din nou cu privirea pe Charlotte.

Ea se dădu la o parte.

- O seară bună, Lord Glengask.

- Lady Charlotte.

Charlotte expiră abia când Longfellow închise destul de ferm ușa de la intrare în urma lui. După cum familia ei se repezi spre ea și după cum îi bătea inima, ai fi crezut că tocmai înfruntase însăși diavolul. Dar chiar asta făcuse.

Și se va întoarce dimineață.

*

– Sper că-i acceptabil, Lord Glengask.

Ignorând bărbatul slab care se ţinea după el, Ranulf continuă turul holurilor şi camerelor din micuţa casă pe de Adams Row. Clădirea era veche, dar bine construită, cu douăsprezece camere şi şase ferestre ce dădeau spre bulevardul liniştit. Avea trei etaje, de unde şi originea numelui îşi imagină el – Casa Înaltă.

– Va fi de ajuns, zise el într-un final, dându-şi seama că individul osos nu va înceta să-l bată la cap până nu-i va da un răspuns. Deşi mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi avut mai mult de două uşi pentru a ieşi.

– Mă bucur că aprobaţi, milord. Mi-aţi oferit aşa de puţin timp – doar o oră, dacă vă amintiţi –, dar cred că această casă este cea mai bună de închiriat disponibilă în acest moment. Cum începe sezonul în scurt timp, ştiţi, toată lumea se adună la Londra.

Toată lumea, plus încăpăţânata lui soră mai mică.

– Veţi primi comisionul la sfârşitul zilei, răspunse Ranulf, întrebându-se dacă era posibil să schimbe numele Casei Înalte cât stătea acolo.

În „Casa Frivolă cu insuficiente căi de a evada din ea", poate.

– Oh, nu am vrut să fiu insistent – desigur că nu sunteţi bine cunoscut aici, dar unchiul dumneavoastră este şi nu-mi fac griji că mă veţi face să aştept.

Ranulf îşi îndreptă bărbia spre uşa de la intrare. Imediat Owen, care îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute în umbra avocatului, făcu un pas în faţă.

– Haideţi, domnule Black, zise el, blocându-l pe om când acesta l-ar fi urmat pe Ranulf într-o altă cameră.

– Desigur, desigur. Cum sunteţi nou în Londra, Lord Glengask, dacă aveţi nevoie de serviciile unui avocat, aş fi onorat să...

– Stăpânul are cartea dumitale de vizită, domnule Black, pentru că aproape că i-ai băgat-o în buzunar. Uşa-i pe aici.

Domnul Black clipi.

- Dar asta-i chiar îndrăzneț din partea dumitale. Lord Glengask, servitorii dumneavoastră au nevoie să învețe manierele.

Inspirând, Ranulf se întoarse cu fața spre avocatul cu obrajii roșii.

- Eu cred că dumneavoastră aveți nevoie să învățați, dacă e nevoie de trei încercări ca să plecați când nu mai sunteți dorit. O zi bună și, dacă asta nu-i suficient de clar pentru dumneavoastră, la revedere.

Avocatul deschise gura. Ranulf continua să se uite de sus la el, și apoi Una, care se afla lângă fereastră, începu să mârâie jos, hodorogit. O clipă mai târziu, tot fără cuvinte, domnul Black se întoarse și plecă din hol, cu Owen rânjind în urma lui.

- Ce prost, mormăi Ranulf, deși domnul Black părea mai mult un lingău decât un prost.

Sau, mai degrabă, *el* era prostul în toate astea. Până la urmă, fusese de acord să-i permită Rowenei să rămână în Londra, într-o casă englezească, dintre toate drăciile, timp de două săptămâni. Unde el nu putea să audă ce prostii i se spuneau. Și mai rău, unde nu putea să fie sigur că ea era în siguranță.

- Stăpâne, englezul a plecat, zise Owen, revenind lângă ușă. Mă îndoiesc că va mai bântui pe holurile astea, cel puțin nu cât suntem noi în casă.

- Bun. Mulțumesc, Owen.

Valetul încuviință din cap. Foindu-se, se încruntă.

- Trebuie să vă spun ceva, stăpâne.

- Spune atunci.

- Eu și Peter suntem mulțumiți și mândri că suntem aici cu dumneavoastră. Foarte mândri. Și la fel și Debny. Dar... nu suntem destui. Cum stați la Londra, veți avea nevoie de o bucătăreasă și de un valet și de mai mulți ochi în care să aveți încredere că vă vor păzi pe dumneavoastră și pe Lady Winnie.

Ranulf încuviință din cap. Avusese de gând să o ia pe Rowena, să petreacă noaptea la han și la răsărit să plece spre nord. Nimic din ce ar fi spus sora lui nu l-ar fi făcut să se răzgândească sau să-și schimbe planurile. Nu, pentru asta de vină era *femeia aia*. Lady Charlotte Hanover. Nici măcar nu ridicase vocea, și cu toate astea, acum el închiriase o case în Mayfair și-și lăsase sora la o familie de aristocrați englezi.

– Unchiul meu este în oraș, zise el lent, întrebându-se ce ar avea de zis Myles Wilkie despre toate astea – și displăcându-i răspunsul. O să-l trimit pe Peter cu un bilet, să-l întreb dacă știe niște băieți în care să avem încredere.

– Dar Lord Swansley este englez, zise Owen, rostind cuvântul ca pe un blestem.

– Da, dar este și familie. Și a petrecut zece ani la Glengask, crescându-ne pe mine și pe frații și sora mea. Va ști ce ne trebuie, indiferent unde este.

– Cum spuneți dumneavoastră, stăpâne.

După ce mâzgăli biletul și-l trimise pe Peter să-l ducă, Ranulf se întoarse în dormitorul pe care îl alesese pentru el. La nord dădea spre stradă și la est spre curtea grajdurilor și-i oferea o vedere bună asupra unei mari părți din stradă. Plecase spre Londra aproape fără bagaje și fără haine potrivite pentru așa-zisa înaltă societate. Măcar patul părea mai confortabil decât cel de la hanul unde el, băieții și câinii petrecuseră noaptea.

Când se dusese la Hanover House fusese îmbrăcat cu pantaloni de piele, cizme de călărie și o haină veche. Bănuia că putea să facă la fel și astăzi și apoi să caute o croitorie de unde să ia haine mai potrivite pentru Mayfair. Deși lui nu-i păsa ce ar putea crede englezii despre el sau îmbrăcămintea lui, Rowenei îi păsa. Dacă o făcea de râs, nu o convingea că Scoția și Glengask aveau mai multe de oferit decât Londra. Un nas umed se împinse în mâna lui și el îl scărpină absent pe Fergus după urechile lui aspre și gri.

– Ce naiba facem noi aici, băiete? murmură el.

Singurul răspuns fu o coadă care se mișca. Owen bătu la ușă și băgă capul.

– Să fac eu pe valetul atunci, stăpâne?

– Pot să-mi trag singur cizmele, dar mulțumesc, Owen. Și nu faci pe valetul, valet ești. Spune-i lui Debny să pună șaua pe Stirling, da?

– Sigur.

Zece minute mai târziu, când ajunse la parter, cu câinii în urma lui, percepu dintr-odată liniștea locului. Casa mare din Scoția era ocupată nu doar de frații lui și el, ci și de o mulțime de servitori, prieteni și de multe ori diferite sub-căpetenii de clan și familiile lor, plus perechea de cimpoieri care se auzeau în fiecare dimineață și seară de pe acoperiș. Dacă era în vreun fel, atunci nu era tăcută sau solitară. Casa asta era și, în vreme ce pe moment te simțeai liniștit, era destul de sigur că asta nu va dura. Necazurile aveau un mod de a-i găsi pe cei din familia MacLawry.

Atingând cu o mână pistolul din buzunarul stâng al hainei, deschise ușa de la intrare, pășind de partea cealaltă a intrării largi. Nu avea sens să se transforme într-o țintă ușoară. Pe alee așteptau trei cai, Debny și Owen fiind deja călare.

– Sunteți gata de asta? întrebă el, luând căpăstrul lui Stirling de la grăjdarul-șef și urcând în șa.

– Aș prefera să înfrunt toată armata lui Bonaparte doar în kilt, răspunse valetul, dar nu poți să umbli singur prin Londra.

– De o zi în Londra și deja ești arogant, zise Debny. Nu-ți face griji, stăpâne. O să vă protejăm pe dumneavoastră și Lady Rowena sau murim încercând.

Ranulf încuviință din cap, apreciind sentimentul.

– Să mergem, atunci. Și ține arma aia sub haină, Owen, sau o să panichezi englezii.

Cu câinii tropăind în urma lor, o luară în jos pe stradă spre Hanover House. Casa lui închiriată poate că era tăcută, dar comparând cu Ținuturile Înalte, Londra

părea mult prea aproape, prea aglomerată și uimitor și haotic de zgomotoasă. Locuitori, cot lângă cot, urlau unii la alții pentru a se face auziți peste tovarășii lor. În seara trecută nu observase chiar așa de mult, dar atunci fusese preocupat de un singur lucru - să o găsească pe Rowena. Astăzi gălăgia nu-i agasa nervi, cât îi făcea praf răbdarea și așa puțină.

Ce naiba fusese în capul lui să o lase pe Rowena să facă ce vrea și să rămână aici? Fugise de acasă fără să lase măcar un bilet, la dracu' cu totul, și nu merita altceva decât să-i dea una peste fund și să o ducă acasă. De fapt, asta era ridicol. Urma să aibă grijă ca ea să se întoarcă cu el la casa închiriată ca să o poată supraveghea și apoi, a doua zi o vor lua spre nord. Nu avea decât să-l urască vreun an dacă voia, dar măcar va fi în siguranță și unde îi era locul. Și asta *nu*-l transforma într-un tiran. Era un frate responsabil și capul familiei lui.

La Hanover House aruncă frâiele lui Debny înainte să apară vreunul dintre rândașii contelui, ordonă câinilor să stea și apoi se îndreptă spre ușa de la intrare. Se deschise înainte ca el să ajungă la ea, lipsindu-l de satisfacția de a lovi din nou în stejarul solid.

- Bună dimineața, Lord Glengask, intonă majordomul gras, făcând o plecăciune. Sunteți așteptat. Vă conduc în salonul de dimineață.

Cum salonul de dimineață se dovedi a fi la patru pași de hol, i se păru ridicol că îl conducea până acolo, dar avea să tolereze prostia până când Rowena era din nou cu el.

- Lady Charlotte, Lady Jane, Lady Rowena, Lord Glengask, anunță majordomul, făcând o plecăciune de parcă tocmai întâlnise regele.

De parcă nu se știau cu toții din seara precedentă. Cele trei femei se ridicară, făcând o reverență. Cum Rowena nu făcuse niciodată reverențe în fața lui - sau în fața altcuiva - în viața ei, era evident că le copiase pe cele două. Asta nu era semn bun.

Femeia aia stătea și ea acolo, privindu-l de parcă nu avea nici o teamă sau grijă în lume, ceea ce îl enerva și mai mult. Era tot ceea ce nu-i plăcea la o femeie, înaltă, slabă și blondă, ca o păpușă de porțelan delicată, gata să se spargă dacă cineva încerca și doar să o îmbrățișeze. Mai rău, se băga în lucruri care nu o priveau și vorbea când el ar fi preferat niște timp să se gândească.

– Sunt așa de bucuroasă că i-ați permis lui Winnie să rămână la Londra, spunea ea acum, cu gura curbată într-un zâmbet destul de atrăgător, dar care nu-i ajungea la ochi. Și cu siguranță ne-ar prinde bine să ne însoțiți astăzi.

– Și unde trebuie să vă însoțesc, fetelor? întrebă el precaut, atent la un alt șiretlic sau altă capcană ca cea care îl făcuse să stea două săptămâni la Londra.

– Mama dorește să o prezinte miercuri pe Winnie la Almack. O va prezenta și pe Jane și...

– Nu.

Lady Charlotte clipi cu ochii ei căprui frumoși, de parcă nimeni niciodată nu o refuzase. Probabil că așa și era, ținând cont de englezii proști și slabi de înger care o înconjurau și de limba aia ascuțită dintre dinții ei.

– Poftim? zise ea slab.

– Ba. Nu, repetă el, exagerând sunetul pentru a se asigura că ea înțelegea.

– Dacă nu debutează la Almack și nu primește sprijin la Assembly, în mod tradițional nu va putea valsa nicăieri. Nici măcar nu va fi considerată debutantă de casele mai tradiționale.

– Nu vreau ca sora mea să fie etalată în fața unei turme de lorzi englezi răsfățați, capete pătrate ca o vacă de premiu.

Rowena înaintă și-l apucă de mânecă, așa cum făcuse de când avea doi ani ca să-i atragă atenția.

– Nu voi fi doar eu acolo, Ran, zise ea blând. Și Jane va fi acolo. Toate domnișoarele care vor să aibă

un sezon merg întâi la Almack. Și-mi doresc așa de mult să dansez.

La dracu'. Niciodată nu-i putuse refuza ceva ce-și dorea cu adevărat. Cu excepția Londrei, unde reușise să ajungă singură.

- Și dumneavoastră veți fi acolo? întrebă el, întorcându-se spre Jane, mai mică și cu părul mai deschis la culoare decât sora ei cu gura mare. Chiar acolo, lângă ea? întrebă el.

Detesta și că nu știa cum decurgea procesul afurisit și că trebuia să ceară confirmarea unei piticanii englezoaice.

- Da. Și vreo duzină de alte tinere domnișoare, zise sora Hanover mai mică, cu o voce nesigură.

De altfel, se uita la el de parcă se aștepta ca el să sară la ea cu unghiile și colții.

Lângă ea, sora mai mare arăta mult mai calmă când încuviință din cap. Buclele blonde care atârnau de cocul de la ceafă se legănară mătăsos dintr-o parte în alta.

- Este prima reuniune din sezon. Nu va fi acolo singură.

- Și cine le dă permisiunea să valseze? Cine sunt aceste patroane despre care se bârfește mereu în pagina de societate?

- Ei bine, este un grup de aristocrate, foarte influente. Lady Jersey este una dintre el și Lady Cowper și Lady Est...

- Jersey. Este fosta amantă a prințului George.

Obrajii lui Lady Charlotte se înroșiră.

- Nu, aceea a fost soacra ei, zise ea tăios. Dar tinerele domnișoare bine-crescute nu discută oricum despre aceste lucruri.

Ranulf își înclină capul.

- Atunci aveți o părere tare ciudată despre ce-i acceptabil. De ce le dați voie să-și dea cu părerea despre fiecare fată care calcă în încăperile de la Assembly? Asta-i o prostie.

După expresia lui Charlotte, ea nu aprecia că trebuia să-și justifice egalii în fața unui barbar ca el, dar nici de al naibii nu o va lăsa pe Rowena să intre în ceva despre care nu știa totul. Ar fi fost suficient de rău dacă o femeie în vârstă cu reputație imaculată și-ar fi dat aprobarea, dar prințese străine și fiice de mâna a doua din familia regală? Ridicol.

– În satul sau orașul... dumneavoastră nu există oameni...

– În clan, interveni Rowena.

– În clanul dumneavoastră, reluă Charlotte, mulțumind printr-o încuviințare din cap. ... care trebuie să confirme momentul în care o fată devine domnișoară sau un băiat devine bărbat sau când doi oameni se pot căsători? Toate detaliile sociale nesemnificative de care este nevoie în societate?

– Ba da, răspunse el, fără să vadă vreo asemănare între cele două situații. Ăla-s eu.

Ea mări ochii, ochii căprui fiind accentuați de muselina galbenă-verzuie a rochiei.

– Dumneavoastră?

– Ran este căpetenia clanului MacLawry, explică Rowena, cu o urmă de mândrie în voce. Bun, măcar nu-i era rușine că era o MacLawry. Cel puțin, nu încă. Este cel mai mare clan care are principala reședință în Ținuturile Înalte.

– Care are *singura* reședință în Ținuturile Înalte, corectă el cu o ușoară încruntătură.

– Mă tem că nu sunt foarte sigură ce înseamnă toate astea, zise Lady Charlotte, continuând să se uite la el.

Nu era aceeași privire temătoare ca a surorii ei. În mare parte părea curioasă.

– N-am nici timpul, nici înclinația să vă explic în acest moment. N-ar înțelege și lui nu-i plăcea să i se facă ochi dulci ca unui miel. Ranulf făcu un gest spre sora lui. De ce are nevoie ca să fie prezentată la Almack?

Rowena îl luă în brațe.

– Mulțumesc frumos, Ran! Asta înseamnă așa de mult pentru mine!

El puse un deget sub bărbia ei, înclinându-i fața în sus spre el, recunoscându-și că pierduse încă o ceartă înainte ca ea să înceapă. Măcar de data asta va da vina pe el în loc să o dea pe vrăjitoarea blondă.

– Știu, draga mea. Doar ține minte că însemni totul pentru mine. Chiar vreau să te știu în siguranță, Rowena.

– Știu că o vei face, *bràthair*.

– Oh, Bond Street este perfect în siguranță, zise Jane cu empatie. Trebuie să mergem cu Winnie la probe pentru rochie. Eu o am pe a mea de secole.

Era clar că iar îi scăpa ceva, dar decât să înceapă o altă conversație despre ce era în neregulă cu rochiile pe care le adusese cu ea – rochiile pe care el i le cumpărase – încuviință din cap.

– Veți fi mai în siguranță cu mine prin preajmă. Să plecăm atunci, da?

Când ieșiră din hol, cele două fete de 18 ani se luară de braț și aproape că săriră peste treptele de la intrare. Ranulf făcu un semn către cei doi valeți ai lui și ambii descălecară, înmânând frâiele grăjdarilor ofensați ai familiei Hanover.

– Plecăm pe Bond Street, zise el pe o voce joasă, când ajunseră la el. Owen, tu stai pe stânga și tu, Debny, stai pe dreapta.

– La pas? întrebă Debny, încruntându-se.

– Da. La pas.

– Sunt grăjdar. Nu un... bărbat care merge.

– Astăzi ești un bărbat care merge, răspunse el, ascunzându-și zâmbetul.

Se întoarse și le văzuse pe surorile Hanover uitându-se la Fergus și Una, care păreau să se uite la ele cu același interes.

– Ce sunt ăștia? întrebă Jane cu un tremurat evident în voce. Sunt mari cât niște ponei.

Ranulf zâmbi și fluieră câinilor ca să vină lângă el.

- Ăștia-s cerberii mei, zise el.

- Oh, încetează, Ran! Rowena se duse spre el și îngenunche lângă câini, care aproape că se rostogoleau cu limbile pe afară și dând din coadă. Cel mare este Fergus și cățeaua mai mică este Una. Sunt câini scoțieni de vânătoare.

- Cea mică? repetă Lady Charlotte, ridicând dintr-o sprânceană. Dumnezeule!

- Ne vor proteja, zise Rowena, ridicându-se din nou. Hai să mergem, Janie.

Asta îl lăsă pe Ranulf privind spre Lady Charlotte.

- Vă sperie câinii, milady? întrebă el.

- Nu. Dar arată foarte... sălbatici.

- Da. Sunt un pic zbârliți. Dar ar depăși un ogar pe teren accidentat. Continuă să se uite la ea un moment, dar începu să se simtă destul de... ciudat, așa că făcu un gest spre debutantele care se îndepărtau. După dumneavoastră, milady.

Cum celelalte două fete chicoteau și șopteau, el rămase câțiva metri mai în spate cu Lady Charlotte. În după-amiaza asta va găsi o hartă a locului ăstuia blestemat, ca să știe unde se duce. În momentul acesta se simțea prea vulnerabil, umblând după două fetișcane cu treisprezece ani mai mici decât el.

- Pe Bond Street nu-i nevoie de gărzi, comentă Lady Charlotte, privind peste umăr la mohorâtul Debny și apoi la dulăii din spatele lui Ranulf.

- Poate dumneavoastră sunteți în siguranță și este civilizat, milady, răspunse el, dar eu sunt un străin aici și vreau să-i supraveghez pe cei aflați sub protecția mea.

Buzele ei zâmbiră din nou. Putea să-și recunoască faptul că avea un zâmbet frumos; dacă i-ar fi plăcut femeile englezoaice înalte, drăguțe, care vorbeau când nu trebuia, ar fi putut chiar să spună că ea avea o piele care părea fină ca smântâna și că de aproape părul ei strălucea precum raze de soare mătăsoase.

– Eu și Janie suntem sub protecția dumneavoastră, atunci? întrebă ea cu o voce amuzată.

– Râdeți cât vreți, dar da. Ați primit un membru al familiei mele. Asta vă face să fiți din clanul meu.

– Dar noi nu suntem scoțieni.

El își înclină capul.

– Nimeni nu-i perfect. Ranulf se apropie de ea. Observă că părul ei mirosea a trandafiri, dar ignoră nodul din abdomen. Și v-aș fi recunoscător dacă ați ține cont că ce este sigur pentru domnișoarele din Mayfair, s-ar putea să nu fie pentru o fată din Scoția.

De data asta ea se uită direct la el, cu niște sulițe verzi aprinse de soare în adâncimea ochilor ei.

– Faptul că sunteți așa de protector cu sora dumneavoastră spune multe despre dumneavoastră, zise ea după un moment, dar v-ați gândit că dacă nu ați fi fost așa de strict, ea nu ar fi încercat să fugă?

Deci femeia asta blondă și drăguță credea că-l putea diseca, analiza și fixa cu un ac.

– Nu permit unei englezoaice să-mi spună ce fac bine sau greșit, se răsti el. Nu mă cunoașteți pe mine sau pe ai mei, nu știți nimic despre mine. Și nu o să-mi dați sfaturi despre cum să-mi cresc sora.

capitolul 2

Charlotte se holba la marchizul de Glengask. *Dumnezeule!* Observase lipsa de maniere în seara trecută, când el fusese împiedicat în a-și vedea sora, dar își dădu dintr-odată seama că n-ar fi vrut să fie prezentă când era cu adevărat furios. Ochii lui albaștri aproape că aruncau flăcări când li se întâlniră privirile, provocând-o să continue să se certe cu el.

Inspirând, ea înclină capul.

– Aveți dreptate, milord. Nu vă cunosc și nu am nici un drept să vă critic sau să vă dau sfaturi. Ce știu este

ce am simțit când am fost de vârsta lui Winnie. Nu mai este o fată pe care să o creșteți. Este o tânără domnișoară cu propriile țeluri și visuri.

– Și totuși, continuați, mormăi el.

– Doar nu vreți să-mi spuneți că femeile din Scoția sunt mute, nu? Sigur ați mai discutat cu femei înainte.

Merse o clipă în tăcere alături de ea, cu ogarii lui gri, cu blana sălbatică, ținând pasul cu el. Chiar că cerberi. Fără îndoială că i se mai spusese diavol. Și acest diavol era un individ impresionant.

– Da, zise el după o clipă. Am mai vorbit cu femei. Dar nici una nu dorea să riște o încăierare. Fete care își știau locul, zise el într-un final, cu ceva cald în voce.

De parcă ea ar încerca să se încaiere cu cineva.

– Adică să fie complet de acord cu dumneavoastră, bănuiesc? Și ca să știți, o discuție nu este egală cu dorința de încăierare, zise ea bătoasă, iuțind pasul.

– De unde vin eu este. Dacă pui la îndoială judecata unui bărbat în legătură cu ai lui, este foarte probabil să te întâlnești cu pumnul lui. Asta dacă ești bărbat. N-aș da într-o femeie.

– Ce ușurare, răspunse ea sarcastic. Bătaia este argumentul celor care nu pot să-și apere poziția prin cuvinte, cu rațiune și logică. Este pentru fanfaroni mândri și tirani, care nu se gândesc decât la ei.

– Nu cu cuvinte câștigi luptele.

Era clar că și lui îi plăcea o discuție în contradictoriu, că o recunoștea sau nu, deoarece continua să contrazică tot ce spunea ea. Dumnezeule, nu avea maniere deloc.

– Nu, Lord Glengask. Cuvintele previn luptele – sau încăierările, sau duelurile – din a începe în primul rând.

– Hm.

Ea ridică privirea la el. Putea să nu fie de acord cu ea, desigur, deși filosofia lui cu lupta înaintea compromisului era evident greșită. Dar să o respingă – să respingă argumentul ei – ca fiind neimportantă nu era acceptabil.

– Ăsta-i răspunsul dumneavoastră? zise ea cu voce tare.

– Vă pot spune că nu mă pot certa pentru motivele pentru care sunt dispus să lupt. Nici cu cineva care nu a întâlnit vreodată o cauză pentru care să merite să lupte. Sunteți englezoaică; nu mă pot aștepta să înțelegeți.

Asta o făcu să vrea să urle și să-l calce în picioare, dar din fericire ajunseră la croitorie înainte ca ea să vină cu un răspuns potrivit. Nu era de mirare că scoțienii aveau așa o reputație de sălbatici și barbari. Cel puțin, bărbați erau clar niște nebuni.

Winnie se duse direct la sulurile de materiale bogate, frumos colorate, care nu ar fi fost niciodată potrivite pentru Almack.

– O debutantă trebuie să poarte alb, zise Charlotte, întorcându-se cu spatele la muntele cu sânge fierbinte și dând din cap spre croitoreasa care apăru din spatele magazinului. Doamnă Arven, avem nevoie de o rochie pentru Almack pentru Lady Rowena aici. Îi puteți arăta niște materiale potrivite?

– Oh, desigur, milady. Pe aici, Lady Rowena, Lady Jane, răspunse doamna Arven, reușind cumva să bată din palme, să facă o reverență și să meargă în același timp.

Uriașii câini stăteau în colț, unde le ordonase marchizul să se ducă, cu nasurile încrețite de parcă nu detectau mirosul parfumului și al hainelor proaspăt spălate. Cele două gărzi sau valeți sau ce erau păreau foarte nepotriviți în micul magazin de femei și fură și mai nelalocul lor când în magazin se înghesuiră și patru tinere domnișoare vorbărețe și o mamă încruntată. Marchizul de Glengask, abia îmbrăcat potrivit pentru o companie civilizată, nu se potrivea nici el mai bine și el era și mai greu de trecut cu vederea.

– Lady Charlotte Hanover, nu-i așa? spuse mama, trecând pe lângă odraslele ei ca să vină mai aproape și să întindă mâna.

Charlotte se uită mai bine la ea, lucru care nu era ușor, ținând cont de pălăria verde enormă a femeii.

– Lady Breckett, răspunse ea, zâmbind. Și aceasta trebuie să fie domnișoara Florence.

Bruneta rotundă cu un nas pistruiat își luă privirea de la Glengask și chicoti.

– Da, eu sunt. Și acestea sunt verișoarele mele, Elizabeth, Victoria și Lucille Hunsacker.

– Domnișoarelor.

– Lady Jane alege o rochie pentru Almack? întrebă Lady Breckett, alăturându-se fiicei pentru a se uita dincolo de Charlotte, la muntele tare, umbrit din colț.

Probabil că ar trebui să-l prezinte, dar dintr-odată nu voia.

Își spuse că reticența era complet logică. Tot ce-i trebuia era să se pornească bârfe despre ea că umblă în compania unor brute și diavoli scoțieni. Doamne ferește dacă el apuca să se încaiere cu Lady Breckett. Sau să se certe.

– Jane are deja rochia, zise Charlotte cu voce tare. Mama mea sponsorizează o prietenă foarte dragă a familiei. Participi la Assembly miercurea asta, domnișoară Florence?

– Oh, da! Florence țopăi. Am exersat fiecare dans și mai ales valsul. Va fi așa de entuziasmant!

Cele trei fete Hunsacker se holbau fățiș la Glengask, aflat în spatele ei, mormăind și chicotind și dând din gene în spatele mâinilor. Bănuia că dacă nu spunea ceva acum, asta va provoca mai multă agitație decât dacă pur și simplu îl prezenta. *La naiba!* Cu un zâmbet încordat, sperând că el nu va vorbi nesăbuit în fața a patru tinere impresionabile, făcu un gest către el.

– Mă scuzați. Lady Breckett, domnișoară Florence, domnișoară Elizabeth, domnișoară Victoria, domnișoară Lucille, dați-mi voie să vi-l prezint pe Lord Glengask. Sora lui, Lady Rowena, își face debutul.

Făcură reverență într-un val neregulat.

- Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut prin Londra, milord, comentă vicontesa Breckett.

- Nu am fost aici, răspunse el cu accentul lui jos, hodorogit.

- Oh, sunteți scoțian, exclamă una dintre fetele Hunsacker, pe același ton pe care ar fi observat că sărise de pe lună.

- Da. Sunt.

- Noi am fost la Edinburgh, continuă fata Hunsacker, în vreme ce celelalte două roșeau și încuviințau din cap. Cu *papa* și mama. *Papa* are titlul de baronet acolo. Este Lord Terrill. El zice că partea lui de familie a fost scoțiană, dar a...

Se opri, obrajii ei roz pălind.

Charlotte nu putea să vadă expresia lui Glengask de unde stătea lângă umărul ei, dar aproape că o simțea. *Oh, Doamne!* Prefăcându-se că-și mută săculețul, îi dădu un cot în coaste. Parcă ar fi dat în Gibraltar, dar apoi el se mișcă.

- Doar domnișoara Florence este prezentată la Almack? întrebă el pe un ton surprinzător de blând.

- Oh, da. Eu am debutat anul trecut, Lucille are aproape 20 de ani și Elizabeth abia anul viitor va putea participa, explică cea mai scundă din cele trei - Victoria, prin eliminare. Dar eu și Lucille vom fi acolo ca să dansăm.

Își coborî capul, uitându-se printre gene la marchiz.

Glengask încuviință din cap, apoi își îndreptă atenția spre statuile nemișcate de la ușă.

- Stați cu ochii pe Rowena, ordonă el, apoi îi oferi brațul lui Charlotte. Lady Charlotte, îmi arătați unde este cizmăria? zise el tărăgănat.

Mai mult din reflex ea își puse brațul pe mâneca lui. Simți brațul de dedesubt ca de fier.

- Desigur, se auzi ea spunând.

- Doamnelor, continuă el încuviințând ușor din cap, trecu pe lângă ele și deschise ușa magazinului. Hai, Fergus, Una.

Afară o luă din loc cu un pas mare, urmat de ogari la pas întins. Charlotte ținu ritmul o vreme, apoi îl strânse mai tare de braț și trase. Pentru o secundă crezu că el o va lua pe sus, dar el se opri dintr-odată.

- Unde mergem? întrebă ea, ținându-l pe loc ca să nu plece și să o lase acolo, cu gura căscată.

Se întoarse spre ea, doi metri de scoțian enervat.

- Deci în societatea asta elegantă a dumneavoastră, murmură el pe o voce joasă, o fată elegantă, instruită are voie să insulte nu doar pe mine, ci toată Scoția - și mie mi se cere să mă prefac că asta-i în regulă?

- Nu v-a insultat. Adică, aproape v-a insultat, dar s-a oprit. Și motivul pentru care trebuie să fiți politicos este pentru că sora dumneavoastră nu știe pe nimeni în Londra în afară de Jane, mama mea și de mine. Dacă o să începeți să vă luați de oameni, verbal sau altfel, doar veți îngreuna lucrurile pentru ea.

Privirea lui deveni mai speculativă.

- Deci o să fiți conștiința mea?

Charlotte îi zâmbi, deși era destul de sigură că era în stare să-și asume o asemenea responsabilitate.

- Poate un ghid. Când doriți unul.

- Sau când simțiți că am nevoie de unul. Erați sigură că o să fac praf fata aia, altfel nu mi-ați fi dat una în coaste.

Alți cumpărători începeau să se uite la ei - sau mai degrabă la el - în mod curios, dar nu se plânse nimeni că trebuia să-i ocolească pentru că blocau drumul. Ea nu-și imagina că mulți ar îndrăzni să provoace un bărbat care arăta așa de formidabil. Nu în mod direct oricum.

- Eu cred că știți ce este politicos și acceptabil, că alegeți sau nu să vă comportați ca atare - de asta ați și plecat din magazin când ați plecat. Făcu o grimasă.

Fetele Hunsacker știu și ele, prostuțele. Ce nu știam eu era dacă veți ține cont sau nu de situația surorii dumneavoastră.

Se aștepta să pornească o altă discuție în contradictoriu, dar când privirile lor se întâlniră, ea văzu în ochii lui destul amuzament. Asta o făcu să uite pentru un moment despre ce discutau. Charlotte văzuse tablouri cu unele dintre lacurile scoțiene și ochii lui aveau fix culoarea pe care și-o imaginase că ar avea-o unul din lacurile acelea adânci, nemișcate sub soarele scoțian.

După o clipă el făcu un gest cu mâna liberă către stradă și porniră la un pas mai potolit.

– Am o întrebare pentru dumneavoastră, zise el.

– Ascult.

– Aveți cât, 23 de ani?

– 25. Ziua mea a fost în primăvară

Și știa ce urma. De ce era încă nemăritată? Ce prostie făcuse de ajunsese de necăsătorit? Până la urmă le auzise pe toate până acum. Singura întrebare reală era cum dorea să răspundă. Și cum se simțea că avea scoțianul acesta mare, volatil întrebând-o ceva așa de intim.

– Deci erați la Londra în anul în care Donald Campbell a venit și a făcut tot tărăboiul ăla?

– Tă... Charlotte își reprimă o încruntătură. Avu nevoie de un moment să-și amintească despre ce vorbea el, pentru că era așa de departe de conversația pe care credea ea că o vor avea. A fost de fapt cu un an înainte de debutul meu, zise ea încet, amintindu-și, dar eram la Londra pentru sezon. Domnul Campbell făcea curte unei femei, după cum îmi amintesc eu. Nu o lăsa în pace și fratele ei l-a împușcat.

– Deci așa s-au petrecut lucrurile.

Ajunseseră la capătul Bond Street, și el o luă la dreapta, spre Picadilly și apoi spre sud pe Queen's Walk, îndepărtându-se de Mayfair. La dreapta lor se afla Green Park, dar după ce trecură de asta, ea nu mai știa unde

se aflau. Și el probabil era deja pierdut. Dar conversația era chiar interesantă.

– Deci nu asta-i povestea adevărată?

– Nu. Campbell a venit după Jenny Baxter. Clanurile Campbell și MacMillan – ăsta-i clanul lui Baxter – erau certate de mai bine de o sută de ani sau mai mult. Fratele ei Thomas a aflat că el o curta și l-a împușcat pe Donald chiar în fața casei lui. Apoi și-a luat sora înapoi în Scoția și a măritat-o cu un văcar înainte de sfârșitul lunii. Un an mai târziu cineva l-a împușcat pe Thomas Baxter în cap când era la pescuit. Se zvonește că a fost unchiul lui Donald Campbell.

– Asta-i groaznic! exclamă ea.

– Așa-i în Ținuturile Înalte. Ordinea credinței este clan, țară și Dumnezeu.

Charlotte ridică din nou privirea către el.

– Sunteți căpetenia clanului.

– Da.

– Câți oameni sunt atunci în clanul MacLawry?

El ridică din umeri.

– Toți MacLawry, Laurence, MacTier, Lenox, Tyrell și toate familiile de sub ei. În zilele astea mai mult contează pământurile și banii, dar când măsurăm după forța reală, aproape trei mii de oameni buni de luptă.

– Asta-i... asta-i o armată.

– Da. Zâmbetul de pe buzele lui senzuale era mohorât și cinic. Nu este ceva ce alte clanuri mai pot aduna, cum căpeteniile lor alungă țăranii pentru a face loc oilor. Și nu este ceva ce-i place Coroanei, că le stăm în coaste.

Se opriră sub un stejar la capătul îndepărtat al Green Park și câinii se lăsară pe jos, cu limbile scoase. Cât de mult se îndepărtaseră de croitoria doamnei Arven?

– De ce-mi povestiți lucrurile astea?

– Pentru că am lăsat-o pe Rowena în casa dumneavoastră, răspunse el încet, studiindu-i privirea.

Dintr-odată ea își dădu seama că el era mai mult decât aroganță și forță brută. Se întrebă de ce nu observase

asta înainte. Sub accentul și cuvintele lui îndrăznețe, zări o inteligență ascuțită, măsurată, o înțelepciune la care nu s-ar fi așteptat niciodată la prima - sau a doua - întâlnire.

- Da? insistă ea, și mai curioasă acum despre ce încerca el să demonstreze.

- Vreau să înțelegeți de ce am gărzi care o păzesc și de ce dumneavoastră și familia dumneavoastră trebuie să o supravegheați cu atenție. Este obișnuită să se simtă în siguranță și nu se gândește că *a fost* în siguranță pentru că trei frați și mare parte din clanul ei s-au ocupat de asta.

- Chiar este așa de periculos pentru ea să fie aici?

Și pentru el, la o adică, dar nu întrebă asta cu voce tare. Își dorea cu fiecare fibră din ea să se uite după pericole în partea liniștită a parcului, deși habar nu avea după ce să se uite.

- Ar putea să fie. Știu că nu vă așteptați la necazurile astea. Dacă nu mai doriți responsabilitatea care derivă din a o avea în casa dumneavoastră, o iau astăzi. Mă îndoiesc că o familie engleză dorește să fie așa de aproape de necazurile unui clan. Și mai ales cu aversiunea dumneavoastră față de pumni.

Asta, bineînțeles, era o insultă, dar crezu că înțelege logica. Acest bărbat care stătea în fața ei, privind-o, suficient de aproape pentru a o atinge, era cel mai aproape de statutul unui rege în Scoția acestor zile. Avea dușmani. Scoțieni - din Ținuturile Înalte - dușmani care se împușcau în fața propriilor case. Violență stupidă, ce se putea evita, izvorâtă din mândrie, cel mai probabil din motive pe care nu și le mai amintea nimeni.

- Ar trebui să discut asta cu tatăl meu, zise ea egal, dar îmi închipui că va spune ce urmează să spun eu.

- Ce anume?

- Încurcătura asta... nu pare a fi din vina lui Winnie. Ea vrea doar să aibă parte de două săptămâni în Mayfair. Cred că-i putem oferi asta.

El încuviință din cap după un lung moment.

– Bun. Dar eu tot am să o supraveghez de aproape.

Charlotte ridică o sprânceană, încercând să ignore felul cum i se accelerase pulsul la cuvintele lui.

– Pe mine sau pe Winnie?

Glengask se apropie, privindu-i chipul cu hotărâre și indescifrabil.

– Da.

Inima ei tresări din nou, sub piele simți un fior cald și neașteptat. Habar nu avea de ce; nu era impresionată de farmecul lui, pentru că nu avea. Sau nu dorea să-și amintească. Și în primul rând *nu* era genul de bărbat de care ea să fie interesată.

Înainte să apuce să-și spună că spera ca el să nu... o sărute sau ceva de genul, el se îndreptă din nou. O licărire de umor se văzu în ochii lui albaștri când îi întinse brațul.

– Cred că ar fi bine să ne întoarcem la croitorie înainte să se întâmple ceva necivilizat.

Cu un oftat pe care nu și-l putu ascunde, Charlotte puse din nou mâna pe mâneca lui. El părea încă hotărât să o contrazică, dar undeva pe timpul dimineții începuse să nu i se mai pară la fel de enervant cum i se păruse la începutul conversației. Bineînțeles că-l cunoștea de mai puțin de o zi. Măcar putea să fie sigură că nu se dăduse peste cap să fie altfel decât cum era. Se îndoia că putea disimula dacă dorea și asta măcar era... revigorant.

– De ce zâmbiți? întrebă el, observând-o înainte de a-și muta atenția la împrejurimi.

– Pentru sinceritate, răspunse ea.

La Almack.

Ranulf citise evident despre Assembly, reuniunea extrem de cuviincioasă, în mare parte nevenindu-i să creadă că cineva chiar putea accepta să participe la așa ceva. Hotărâse pe jumătate că poveștile erau o exagerare, povești care erau înflorite într-un mod spectaculos la fiecare repovestire.

În timp ce se ridica, îmbrăcat rigid în noua lui haină neagră și noii lui pantaloni gri, cu o vestă cu carouri negru cu gri – un tartan sărăcăcios, căruia îi lipsea roșul din stindardul MacLawry, dar era singura bucățică din Scoția permisă de codul vestimentar strict –, acum vedea cu propriii ochi că poveștile erau adevărate. Afurisit de îngrozitor de adevărate.

– Ce părere aveți? întrebă Lady Charlotte din spatele lui.

El își mușcă interiorul obrazului. Dacă spunea ce gândea cu adevărat, i se va cere să plece. În vreme ce ideea asta îl binedispunea un pic, o privire la sora lui îmbujorată, îmbrăcată în alb, strângând mâna noii ei prietene Jane fu de ajuns ca să-și dea seama că ar trebui să-și țină gura.

– Este un amestec ciudat, comentă el într-un final. Femei demodate și fete tinere.

Ea încuviință din cap. Părul ei buclat auriu era strâns într-un coc din care nici o șuviță nu îndrăznea să iasă.

– Aristocrației mai în vârstă îi place pentru că este așa de... conservator. Cele tinere sunt aici doar pentru că toată lumea trebuie să participe cel puțin o dată.

– Și este amuzant să participi când nu sunt alte petreceri, interveni Jane. Sau așa mi s-a spus. Arătă spre un mic grup de doamne mature așezate pe o parte a încăperii. Acelea trebuie să fie patroanele, zise ea.

– Da, ele sunt. Lady Charlotte păși între fetele mai tinere și femeile spre care se uitau. Nu vă holbați.

– Oh, nu par așa de crâncene, comentă Rowena. Mă așteptam la un stol de vrăjitoare și harpii cu fețe pline de negi.

– Nu te lăsa păcălită, zise încet Charlotte. Ele sunt arbitrele modei. Dacă vrei să poți valsa, vei avea nevoie de sprijinul oferit de ele.

– Atunci ar fi bine să încuviințeze din cap, murmură Ranulf, studiindu-le pe cele șase femei.

„Harpii" era probabil o descriere corectă.

– Şi dacă eşti exclusă de la Almack, eşti exclusă din multe din casele mai vechi, mai conservatoare... şi de la seratele lor.

El întoarse capul, uitându-se în ochii ei şi auzind nota de avertizare din vocea ei calmă.

– Deci vor să mă judece şi pe mine?

– Aţi intrat pe uşa principală, milord. Deci da, ele consideră că au dreptul să vă judece.

Îşi dori pentru o clipă să-i fi lăsat pe Arran şi pe Urs să fi venit cu el la Londra. Împreună ar fi avut ce să le dea să dezaprobe gâştelor ălora cu gâturile ţepene. Dar asta doar i-ar frânge inima Rowenei şi ar da din nou vina pe el că nu-şi trăieşte viaţa.

– Voi sta aici, zise el cu voce tare. Voi zâmbi când se uită la mine. Dar dacă Rowena primeşte altceva decât o încuviinţare din cap, le arăt eu exact ce cred despre micile lor obiceiuri arogante.

Lady Charlotte tuşi, în expresia ei se văzu o licărire de zâmbet, apoi îşi mută privirea. Dacă ar fi fost genul de bărbat care să prefere domnişoarele englezoaice, cum fusese tatăl lui, abia ar fi reuşit să-şi ţină mâinile departe de ea. La cum stăteau lucrurile, ideea că o dorea doar îl enerva. Mult.

– Ran, mulţumesc că ai fost de acord cu asta, şopti Rowena, venind spre el, guralivă. Ştiu că nu-ţi place aici. Dar arăţi foarte bine.

El se întinse să o prindă de umăr.

– Nu la fel de bine ca tine, inima mea. Să nu-ţi faci griji cu nimic.

Se opri înainte să-i spună cât de mult semăna cu mama lor, era ultimul lucru la care voia ca ea să se gândească. Chiar dacă era adevărat. Era scoţiană şi asta era doar o vacanţă. Se va distra cât va putea el să-i aranjeze asta şi apoi vor merge acasă.

O duzină de fete purtau alb în această seară, fiecare mai imaculată şi mai virginală decât cealaltă. Cu Lady Charlotte şoptindu-i la ureche ce se petrecea, fetele fură

prezentate una câte un doamnelor care acum se aranjaseră de-a lungul peretelui îndepărtat precum niște gargui cu mărgele sclipitoare.

- Ranulf.

Nu tresări când își auzi numele pe un ton jos din spate doar pentru că avea un antrenament îndelungat.

- Unchiule Myles, răspunse el pe același ton, fără să se miște din locul unde era.

- Ce face Winnie a noastră?

- Nu știu încă. Realiză tardiv că mâna dreaptă i se făcuse pumn și-și îndreptă lent degetele. „Nu aici. Nu acum." Știu de ce ești aici, Myles, dar nu cred că-i nevoie să purtăm o conversație.

După cum deveniră rigizi umerii lui Lady Charlotte, ea nu era de acord cu răspunsul lui tăios. Ce nu știa ea era că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru acest răspuns și că singurul motiv pentru care nu curgea sânge din nasul nimănui era pentru că aparent și el era judecat alături de Rowena.

Linia de debutante înainta lent, până când Lady Hest se ridică cu Jane pe stânga și Rowena pe dreapta. Cele două fete nu semănau deloc; una era înaltă și blondă, cealaltă mignonă și cu părul negru precum smoala. Și mai grăitor, una era o aristocrată britanică get-beget și cealaltă o fată dintr-o familie nobilă abia venită din Ținuturile Înalte. Puteau să o aprobe pe una și să o refuze pe cealaltă? Aveau să îndrăznească?

- Lucrurile merg bine, murmură Lady Charlotte sub vocea mamei sale, care recita pedigriul celor două tinere domnișoare de parcă erau cai la licitație.

- De unde vă dați seama?

- Se uită la fetele noastre în loc să șoptească una alteia.

- Se diminuează sau cresc șansele ca ambele să fie acceptate dacă sunt două debutante acolo?

Ea privi pieziș spre el.

– Nu le va păsa că Winnie este scoțiană. Este vorba doar despre ținuta și educația ei.

Așa de transparent era. După cincisprezece ani ca marchiz de Glengask știa foarte bine cum era privită o căpetenie care alegea să rămână în Ținuturile Înalte de către majoritatea căpeteniilor engleze. Știa cum îi vedeau englezii în general pe scoțieni – bătăuși, beți și niște ratați, cu sute de ani de războaie și dispute, rezolvate într-un final în favoarea englezilor. Nu terminaseră nici cu afirmarea autorității lor.

– Mie îmi pasă că Rowena este scoțiană, zise el încet.

Accidental sau nu, degetele ei le atinseră pe ale lui. Simți furnicături în stomac de parcă în apropiere căzuse un fulger. Până când se hotărî el că din cauza prânzului pe care uitase să-l mănânce era amețit, una dintre patroane se ridică și încuviință din cap.

– Bine ați venit la Almack, domnișoarelor. Și la Londra, Lady Rowena.

Lângă Ranulf, și în ciuda afirmației că seara decurgea bine, Charlotte părea ușurată. Poate că era bine că habar nu avea de intrigile și detaliile implicate, pentru că ar fi fost tentat să intervină până la urmă. Când Rowena veni lângă el, sărind de bucurie, Ranulf zâmbi.

– Acum poți să valsezi, inima mea.

– Da. Deci dansez primul va... Ochii i se măriră când se uită peste umărul lui. Unchiule Myles!

Îi dădu drumul fratelui ei pentru a-și îmbrățișa bine unchiul. Deloc surprinzător, pentru că era o fată caldă, bună, naivă – ceea ce era în mare parte din vina lui, începea el să-și dea seama. Dinspre fratele mamei lui simți că bate un vânt mult mai rece, dar în seara asta era vorba de sora lui. Așa că încleștă maxilarul și tăcu din gură.

– Ai crescut în trei ani, zise Myles Wilkie, viconte Swansley, luându-i mâinile în ale lui. Semeni așa de mult cu Eleanor, încât îmi dau lacrimile.

– Semăn cu mama? întrebă ea, foșnindu-și fustele aproape timid. Frații mei nu mi-au spus-o niciodată.

„Pentru că nu aveau voie." Myles avu decența să tușească.

– Semeni foarte mult cu ea, Winnie. Dansezi primul tău vals cu bătrânul ăsta care te adoră?

Acum chiar se băga unde nu era treaba lui. Ranulf făcu un pas în față – și simți niște degete subțiri cuprinzându-i brațul, ușor și blând și arzându-l prin materialul gros al mânecii ca un fier roșu.

– Asta cu siguranță îl salvează pe fratele tău de dilemă, zise Lady Charlotte cu un zâmbet luminos. Nu cred că și-a dat seama că nu se va dansa decât după prezentări, pentru că mi-a cerut să dansez primul vals cu el.

– Oh, superb! Rowena își trase unchiul spre ringul de dans în vreme ce orchestra de la balcon începu să cânte tradiționalul prim vals. Cu tine dansez a doua oară, Ran. Să nu dansezi cu altcineva.

– Nu o voi face.

Se trezi într-o clipă stând într-o parte a ringului de dans, în vreme ce sora lui făcea primii pași oficiali în societatea englezească. Dacă și-ar fi putut învinge instinctul de a o supraveghea, și-ar fi întors privirea în altă parte. Cum naiba permisese să se întâmple asta? Cu siguranță nu-i stătea în fire; însăși Rowena putea să confirme asta.

– Mergem, Lord Glengask? Ochii verzi-căprui de sub genele lungi, curbate, priviră spre chipul lui. Nu mă transformați într-o mincinoasă, vă rog.

Își mută privirea de la sora lui la ea.

– Sunteți o mincinoasă, Lady Charlotte.

Ea încuviință din cap.

– Așa este. Dar nimeni nu trebuie să știe asta, nu-i așa? Cum el tot nu se mișcă, ea îl trase de mânecă. Doar nu vă faceți griji că veți avea o prestație slabă și veți face Scoția de rușine în fața tiranilor englezi, nu-i așa?

Ah, fix impulsul de care avea nevoie. Păstrându-și expresia egală, Ranulf îi luă degetele în ale lui, alunecă cu mâna cealaltă în jurul taliei ei subțiri și păși cu ea la dans,

deşi ar fi preferat să cureţe bălegar într-un grajd decât să ţopăie în faţa tiranilor englezi, cum le zisese ea.

Dacă n-ar fi avut o soră mai mică, cel mai probabil nu s-ar fi deranjat să înveţe valsul, dar dintr-odată era recunoscător că ea îl bătuse la cap să o facă. De altfel, jumătate din oamenii clanului ştiau să valseze datorită Rowenei.

– Dansaţi chiar bine, milord, comentă Lady Charlotte pe o voce veselă.

În încăperea caldă, obrajii ei se coloraseră în trandafiriu strălucitor. Lui i se păru destul de atrăgător, deşi ar fi negat dacă ar fi fost întrebat. Nici nu-şi putea explica de ce-i plăcea să se uite ea, când era englezoaică şi i se părea normal să-l contrazică la aproape orice spunea.

– Aţi putea să-mi spuneţi Ranulf, răspunse el, cum m-aţi lăsat deja fără nici un gram din demnitatea şi autoritatea pe care le aveam.

Ea îi zâmbi neaşteptat.

– Mă îndoiesc că asta-i posibil.

– Păi, mormăi el, hotărându-se că se simţea cumva liniştit. Voi lua asta ca pe un compliment.

Charlotte tuşi.

– Eu doar încerc ca seara asta să decurgă fără probleme pentru sora ta. Şi a mea. Ochii ei căprui îi studiau pe ai lui, într-un mod direct, cum majoritatea oamenilor nu îndrăzneau. Cred că avem acelaşi obiectiv.

– Aş prefera să cadă în nas şi să se întoarcă la Glengask hotărâtă să nu mai plece niciodată. Ranulf încercă să zâmbească, când văzu expresia şocată a însoţitoarei lui, de parcă ea nu putea să înţeleagă de ce cineva n-ar dori să fie adorată în societate. N-aş suporta să o văd desconsiderată sau jenată, aşa că bănuiesc că o să tolerez manevrele.

– Pentru două săptămâni.

– Da. Două săptămâni.

Şi nici o clipă în plus. Pe tot ringul, tinere domnişoare în alb se învârteau într-o fericire extatică – până la urmă,

acum făceau toate parte din elita londoneză. Erau femei și tocmai se îmbarcaseră în singura lor misiune în viață, să-și găsească soți bogați și cu titlu. Soți englezi cu proprietăți englezești, aceiași care doreau să-l izgonească pe el din Ținuturile Înalte ca să continue sarcina de a transforma Scoția în nimic altceva decât terenuri de pășunat pentru oile lor Cheviot grase.

Ironia era că nici în Anglia nu-l doreau. Nu până nu rămânea fără accent și nu renunța la tartan, cu excepția vacanțelor pitorești, când toată lumea se putea preface că sunt scoțieni barbari ca să ridiculizeze cultura. Și asta când nu vorbeau pe la spate, acuzând toți scoțienii că erau niște blestemați de iacobini.

– Mă cam strângi de mână, milord.

El își reveni, relaxând strângerea imediat.

– Îmi cer scuze, zise el rigid. Eram cu mintea în altă parte.

– Înseamnă că eu clar nu-mi fac partea ca partener de dans.

Asta îl făcu să zâmbească. Frumoasa avea curaj, asta era al naibii de sigur. Mișcarea corpului ei sub mâna lui, pașii ei rapizi și siguri care se potriveau cu ai lui – acum se gândea când se culcase ultima dată cu o femeie. Și gânduri din astea nu-i erau de nici un ajutor aici. Deloc.

– Mă gândeam la Glengask, milady, improviză el, încercând să explice.

Oricum era parțial adevărat.

– Iubești locurile alea, nu-i așa?

Nu părea cinică sau sceptică, așa că Ranulf încuviință din cap.

– Glengask este un teren sălbatic, minunat, de parcă te și ciomăgește, te și ia în brațe.

– Cred că vei descoperi că societatea londoneză este cam la fel.

– Știi, zise el lent, simțind cum mușchii ei se tensionează sub mâinile lui când el o trase un pic mai aproape,

pentru o fată dispusă să mintă ca doi bărbați să nu se bată, nu ești timidă în discuții, nu-i așa?

Fix când Charlotte se hotărâse că știa cum ar reacționa Lord Glengask la un compliment, el o surprinse. La fel de mult cum ea continua să se surprindă când ducea conversația pe un teritoriu care îl știa periculos. Dar în apărarea ei, totul era destul de confuz. El o cam deruta. Glengask îi spusese să se abțină din a da sfaturi când acestea nu erau dorite, apoi îi dăduse voie să-i spună pe numele de botez. Și pe cât de mult părea că... abia aștepta să chelfănească oameni, dansa destul de bine.

– Îmi place o dezbatere bună, zise ea cu voce tare. Scorțos și defensiv sau nu, el păru să aprecieze onestitatea. În ceea ce o privea, asta era în favoarea lui. La fel cum o făceau și modul în care își proteja, răsfăța și clar adora sora. Detest când bărbații hotărăsc că o discuție trebuie decisă cu pumnii sau armele, mai ales când subiectul este ceva la fel de idiot și complet inutil precum propria lor mândrie.

Într-o secundă el o trase și mai aproape de corpul lui mare, tare.

– Și crezi că un bărbat se poate angaja într-o dezbatere sănătoasă fără să riște o confruntare fizică?

– Da.

S-ar putea să fi fost prea optimistă să-i declare asta; până în urmă cu trei zile nu știuse de existența lui. Și unul dintre puținele lucruri pe care le știa despre el era că părea să privească violența fizică cu aceeași nonșalanță cu care egalii ei chemau o birjă.

Dacă familia ei n-ar fi fost de acord să o sponsorizeze pe Lady Rowena, ar fi făcut tot ce putea să stea departe de el, deși nu era sigură că s-ar fi putut abține din a se uita. Avea destulă experiență cu bărbații care se credeau nemuritori, doar ca să cadă pradă propriei prostii. Suficient cât pentru o viață întreagă.

– Pari destul de tristă, murmură Lord Glengask. Dacă ți-am provocat suferință, îmi cer din nou scuze. Cu Rowena am fost doar bun.

Charlotte înghiți, întâlnindu-i din nou privirea directă.

– Nu-i ceva ce ai făcut, Lord Glen...

– Ranulf, o întrerupse el, mișcându-și un pic degetele pe talia ei și făcând-o din nou conștientă de intimitatea contactului lor.

– Ranulf, repetă ea, plăcându-i cum suna numele lui pe buzele ei.

Își dorea să-l rostească din nou, să-l savureze. Dar nu aici și nu acum.

– Mai bine, zise el cu accentul lui. Dacă nu eu te-am făcut să suferi, spune-mi cine.

– Ca să fii violent cu un agresor? întrebă ea, deși era mult prea târziu pentru așa ceva, chiar dacă ar fi vrut. Cum știu că am spus deja că nu-am nici o considerație față de bătaie, sper că îți dai seama că nu mi-aș dori niciodată așa ceva.

– Da, dar *eu* s-ar putea să da.

Ea hotărî că el avea o gură foarte senzuală și nu doar pentru *r*-urile moi, cu accent. Lentoarea gravă, curba subtilă în sus când privea după sora lui ce se învârtea pe ring. Chiar era foarte atrăgător.

– Bănuiesc că-i galant din partea ta, zise ea când își dădu seama că el aștepta un răspuns, dar cum tocmai am condamnat bărbații care se luptă doar pentru mândria lor stupidă, n-am de gând să aprob ca un om să fie bătut în numele altcuiva. Îți refuz oferta.

Lord Glengask – Ranulf – părea să vrea să nu fie de acord, dar înainte să apuce să spună ceva, se opri muzica. Charlotte, indecisă între recunoștință sau o dezamăgire neașteptată din cauza întreruperii, porni spre marginea ringului de dans, unde așteptau părinții ei. Winnie era deja acolo cu vicontele Swansley, ambii cu răsuflarea tăiată și râzând.

- M-ai văzut, Ran? întrebă ea, prinzându-l de mâneci cu degetele ei. Acum sunt o debutantă.

- Te-am văzut, răspunse fratele ei cu un zâmbet cald. Străluceai. Le-ai făcut de rușine pe celelalte fete, da.

Pe Charlotte o atinse pe umăr o mână și ea era așa de concentrată pe conversația din fața ei că tresări.

- Da?

Se întoarse repede și văzu un creștet de cap chel făcând o plecăciune. Capul se îndreptă și dădu la iveală fața rotundă și bună, ochii plini de speranță ai domnului Francis Henning și ea se relaxă - cât se putea relaxa cineva la Almack, oricum.

- Domnule Henning. Ce minunat să vă văd!

- Lady Charlotte. Mă întrebam dacă-mi veți face onoarea de a-mi acorda următorul dans. Sprâncenele lui coborâră într-o scurtă încruntătură. Este un cadril, cred. Mă gândeam că poate era un dans popular.

Mai mult îl simți decât îl văzu pe marchizul de Glengask mișcându-se în spatele ei, mare și formidabil ca un munte. Dacă credea că are nevoie de protecție în fața lui Francis Henning, dintre toți oamenii, probabil că o considera complet neajutorată. Charlotte zâmbi și încuviință din cap.

- Orice ar fi dansul următor, este al dumneavoastră, domnule Henning.

- Asta-i extraordinar. Eu voi fi... Privi dincolo de ea, obrajii rumeni pălindu-i un pic. Voi fi lângă bolul cu punci, termină el. Cu bunica mea.

- Foarte bine.

El se retrase însă înainte ca ea să termine de vorbit. „Oh, asta-i inacceptabil!"

- Ce ai făcut? întrebă ea, cu fața spre Glengask. El era mai aproape decât se aștepta și fu nevoită să-și ridice bărbia ca să se uite la chipul lui. Te-ai încruntat la el?

- Cine era? întrebă el, în loc să-i răspundă la întrebare.

- Un vechi prieten. Francis Henning. Ar fi trebuit să te prezint?

Glengask își înclină capul, ceea ce-l făcea să aibă un farmec tandru și letal.

- Nu știu. Ar fi trebuit?

- Cu siguranță nu, dacă voiai doar să te uiți urât la el.

El îi întâlni direct privirea.

- Ești sub protecția mea, fată.

După modul în care o spuse, acea afirmație avea clar menirea să explice totul. Și cel mai probabil ea ar fi trebuit să nu insiste, pentru că el era o căpetenie de clan, obișnuit ca vorbele lui să fie lege și să fie respectate fără întrebări. Dar nu erau în Scoția și nu putea să umble intimidând și hărțuind oamenii.

- Atunci cu cine a dansat Jane? întrebă ea. Cu cine urmează să danseze cadrilul?

Marchizul își roti capul pentru a se uita la sora lui. După expresia lui de confuzie, mascată repede, uitase complet de Jane. Deci el simțea că trebuie să o protejeze în mod deosebit pe ea. Însăși ideea ar fi trebuit să o enerveze la culme. Chiar o enerva, deși fiorul de căldură pe sub pielea ei nu putea fi descris chiar de enervare.

- Voi afla.

Făcu doi pași mari înainte să-l prindă Charlotte din urmă și să-l blocheze.

- Știu cine sunt ei, pentru Dumnezeu.

- Atunci de ce m-ai întrebat, femeie? răspunse el.

Invitații din apropiere se întoarseră să se uite, interesați subit de conversația lor. Evident că o serie de tinere domnișoare fuseseră cu ochii pe el din clipa în care intrase în încăperile reuniunii.

Dar nu era singurul consternat.

- Încercam să subliniez ceva. Orchestra își acordă instrumentele, apoi începu să cânte cadrilul. Acum du-te și dansează cu sora ta, cum ai promis.

El o privi îndelung. Apoi se duse tăcut după Winnie. Abia apoi Charlotte se duse să-l găsească pe domnul Henning. A doua zi trebuia să cerceteze trecutul marchizului de Glengask. Din fericire pentru ea, cea mai

potrivită persoană să o întrebe se afla la trei dormitoare distanță de al ei.

capitolul 3

- Stăpâne, unchiul Myles vă așteaptă în salonul din față.

Ranulf ridică privirea din ziarul pe care îl citea la micul dejun. I se părea ciudat că citea știri care nu erau vechi de o săptămână. Și neliniștitor să citească despre marchizul de Glengask care se afla în oraș și că locuia fix unde locuia el.

- Nu-i unchiul tău, Owen. Pentru tine este milord Swansley.

- Da, stăpâne. Doar că a fost la Glengask așa de mult...

- Știu. Adu-l aici.

Învățase de mult ce avantaje avea când se afla într-o încăpere și stătea jos și nu avea de gând să-i permită lui Myles Wilkie să aibă oportunitatea asta. Poate că Londra era teritoriul lui Myles, dar clanul MacLawry pusese stăpânire pe Casa Înaltă pentru ei. Pentru două săptămâni, oricum.

O clipă mai târziu Myles Wilkie se afla în pragul salonului pentru micul dejun, observând cu ochii lui căprui blânzi aranjamentul și oprindu-se într-un final pe Ranulf care se afla la capătul îndepărtat al mesei. Ranulf îl privea și el. Privire înțelegătoare sau nu, bărbatul era șiret ca o vulpe și încăpățânat ca un bursuc. Nu avea de gând să uite asta. Nici măcar o clipă. Nici măcar când Una înaintă, dând agitată din coadă, pentru a-l întâmpina pe viconte. Fergus rămase sub masă, la picioarele lui Ranulf, și pufni dezaprobator. Dacă mai avea nevoie de alte dovezi că majoritatea fetelor nu aveau minte, asta era.

- Mi-ai trimis o cerere de a-ți găsi niște servitori potriviți, zise într-un final vicontele și scoase o hârtie

împăturită dintr-un buzunar gri. Ținând cont de... cerințele tale speciale, am considerat că-i mai bine să vin personal. Am găsit șase bărbați și trei servitoare care ar trebui să fie de ajuns.

Ranulf încuviință din cap, mișcând din deget către Peter. Valetul se duse să ia hârtia și o desfăcu.

– Eu nu pot să citesc mâzgăliturile astea de mână, stăpâne, declară el după ce se uită cruciș la hârtie.

Din partea opusă a camerei, Owen expiră, trecu pe lângă Myles și smulse hârtia din degetele lui Peter.

– Tu nu poți să citești nici o mâzgălitură și nu ne-ai păcălit pe nici unul cu asta. O clipă mai târziu ridică privirea de la hârtie, încruntându-se. Astea nu-s nume scoțiene, stăpâne Swansley.

– Nu, sunt englezi. Născuți și crescuți englezi. Myles își îndreptă umerii. Pot să iau loc, Ranulf?

– Da. Dă-mi hârtia, Owen, și du-te și pune șaua pe Stirling. Plecăm în 20 de minute. Ia-l pe Peter cu tine.

– Dar...

– Acum.

Părul grizonant, care cândva fusese doar la tâmplele lui Myles Wilkie, se deschisese la culoare și se întinsese, deschizându-i părul la culoare aproape spre blond. Asta se întâmplase cumva în ultimii trei ani. Ranulf își dădu seama că trăsăturile lui păreau un pic obosite, deși rămânea de văzut dacă era doar la suprafață. Nici nu judecă nimic bazat pe faptul că Myles se așeză direct lângă stânga lui, în loc să ocupe scaunul de la capătul îndepărtat al mesei.

– Mi-a fost dor de tine, băiete, zise vicontele într-un final. De tine și de frații tăi. Și de Rowena, desigur. Voi sunteți singura familie care mi-a rămas. Inspiră. Și Rowena, pentru Dumnezeu – era doar un copil când am văzut-o ultima dată. Și acum... este o tânără minunată.

– De ce ai doar englezi pe lista ta? interveni Ranulf, încercând să stopeze amintirea.

Nu el provocase despărțirea dintre ei, până la urmă.

- Deci nu discutăm decât afaceri, atunci?

Ranulf ridică felia lui de pâine prăjită. Întinse lent și cu atenție un strat gros de dulceață de piersici peste ea.

- Cred că ți-am spus că nu mai suntem rude, deci nu avem ce discuta în afară de afaceri.

Myles se aplecă în față, împungând cu degetul arătător în masa lustruită.

- Dacă încă n-ai încredere în mine, de ce mi-ai cerut ajutor cu găsitul servitorilor?

- Mai bine un rău cunoscut. Nu așa se zice?

Vicontele îl săgetă cu privirea, apoi trânti hârtia lângă cotul lui Ranulf.

- Aici la Londra, *tu ești* răul.

- Da. Așa este.

- I-am ales pe englezi pentru că este mai puțin probabil ca ei să știe cine ești și mai puțin probabil să fi fost abordați de oricine care să-ți vrea răul, mai ales acum că toată lumea știe că ești la Londra. Inspiră. Nu-i nici unul din casa mea, pentru că știam că n-ai permite asta, dar i-am întâlnit și am vorbit cu fiecare personal. Și în mod discret. Cu toții provin din case bune și cu cele mai bune recomandări. Din acest motiv te și vor costa mai mult.

Încuviințând din cap, Ranulf continuă să mănânce.

- Voi ține cont de asta.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni unchiul lui. Mi-am cerut scuze de sute de ori. Încercam să ajut!

Să ajute. Cuvântul îl lovi pe Ranulf puternic și greu în piept.

- Așa-zisul tău ajutor aproape că l-a omorât pe Munro - pe Urs.

- Ești singur acolo, Ranulf! Ai nevoie de aliați în afară de clanul tău, chiar dacă nu vrei să recunoști asta. Clanul Donnelly a făcut propuneri. Chiar păreau realmente interesați de sistemul de educație realizat de tine pentru sătenii tăi.

– Da, chiar voiau să-mi ardă toate şcolile. Clanurile Donnelly şi Gerdens sunt la fel, Myles. Clanurile lor s-au aliat cu zeci de ani în urmă. Şi tu le-ai dat o hartă.

– Ca să le arăt cum ţi-ai împărţit pământurile în districte, împărţind munca şi veniturile, oferindu-le tuturor celor mici şansa la o educaţie. Mă laudam cu tot ceea ce ai reuşit să realizezi, chiar şi cu Coroana suflându-ţi în ceafă.

Ranulf inspiră adânc.

– Indiferent de intenţiile tale, din cauza ta am pierdut trei şcoli. Şi dacă Ursul ar fi ajuns cu două minute mai devreme, s-ar fi aflat chiar în mijlocul celui de-al treilea incendiu. A încasat un glonţ în umăr ca urmare.

– Crezi că nu ştiu asta? Încă mă ţine treaz noaptea.

– Bun. Ranulf se aplecă în sfârşit în faţă. O vreme crezuse că cei trei ani trecuţi ar putea să-i mai diminueze furia şi teama în legătură cu ceea ce aproape se întâmplase, dar de fiecare dată când Rowena sau oricine altcineva menţiona numele lui Myles, totul îi venea în minte. Poate că ai petrecut zece ani în Ţinuturile Înalte, dar nu eşti scoţian. Nu înţelegi cât de profunde sunt rănile vechi. Nu vei înţelege niciodată. Şi eu nu voi mai avea niciodată încredere în tine, pentru că încă crezi că ai avut dreptate când ai încercat să intervii.

– Am ajutat la creşterea ta.

– Nu. Aveam 18 ani când am venit în nord. Recunosc că ai ajutat la creşterea celorlalţi. Şi recunosc că atunci când Eleanor s-a otrăvit şi ne-a lăsat orfani pe noi băieţii şi pe Rowena, ai venit în nord. Ştiu că n-a fost un lucru uşor pentru tine.

Myles înghiţi.

– N-ar fi trebuit să facă asta. Sora mea – mama ta – ştim cu toţii că nu-i era locul acolo. Dar l-a iubit pe tatăl tău.

– I-a plăcut să fie marchiză. Când am preluat titlul, a vrut să ne mutăm cu toţii la Londra. A vrut să creştem

ca englezii de la bun început. Am fi fost aristocraţi britanici, cu o reşedinţă în Scoţia. La fel ca toţi ceilalţi. Tata nu a vrut şi nici eu.

Avea 15 ani când îl pierduseră pe Seann Monadh - Vechiul Munte - cum îi spuneau oamenii clanului lui Robert MacLawry. Şi fusese nevoit să lupte din prima zi când preluase titlul tatălui său.

- Ştiu. Ea... Nu v-a făcut bine. Dar, dacă pot să întreb, de ce ai fost de acord ca Rowena să aibă un sezon acum?

- Asta-i ceva ce ea poate să-ţi povestească, dacă vrea.

Expresia tristă, încrezătoare reveni pe chipul lui Myles.

- Deci o să mă laşi să o văd?

- Nu-i aici.

- Oh.

La dracu'!

- Stă în Hanover House, ca Lady Hest să o poată sponsoriza. Du-te să o vezi, dacă vrei. Dar nu ieşi cu ea din casă dacă Debny, Owen sau Peter nu-s cu tine.

- Am înţeles. Vicontele se ridică în picioare. Mulţumesc pentru asta, Ranulf.

- Dacă păţeşte ceva în compania ta, ai face bine să nu mă laşi să te găsesc. Pentru că jur că voi veni să te caut.

Myles încuviinţă din cap.

- Dacă ea păţeşte ceva, voi fi deja mort.

Asta părea aproape scoţian.

- Atunci poţi să o vizitezi mâine.

Timp de câteva minute după ce Myles plecă din casă, Ranulf rămase unde se afla, privind absent la resturile micului dejun. Ultima dată când se întâlniseră, Myles se trezise cu un nas sângerând şi coaste învineţite. Arran fusese nevoit să-l smulgă pe Ranulf de pe unchiul lor, de fapt. Orice scoţian din clanul lui ar fi ştiu că cei din clanul Donnelly nu erau de încredere. Acea trădare fusese suficient de rea. Dar când Ursul se împleticise, rănit şi sângerând, pe uşa de la intrare - *asta* făcuse ca greşeala lui Myles să fie de neiertat. De data asta când îl văzu,

însă, Ranulf se simți mai... reținut decât fusese cu trei ani mai devreme.

Și știa exact de ce. Fata aia înaltă, blondă. Charlotte Hanover. Ei nu-i plăcea violența. Ceea ce nu l-ar fi influențat deloc, pentru că o englezoaică nu știa cum să supraviețuiască în lumea lui - doar că atunci când dansaseră surprinsese expresia ei. Expresia aceea spunea ceva. Expresia aceea spunea că știa despre ce vorbea.

Îl făcuse curios. Și de asta se gândea la ea când se ridică să-i ia pe Stirling și tovarășii călăreți, în vreme ce trecea pe lângă grădinile frumos îngrijite și casele înalte, albe, apoi se îndreptă spre aleea de la Hanover House. Curiozitate. Nimic mai mult. Pentru că atracție nu putea să existe. Nu cu ea englezoaică. Nu, oricât de nebun puteau să-l creadă dușmanii lui, nu era atât de nebun încât să aducă de bunăvoie o englezoaică în Ținuturile Înalte. Nu după ce văzuse una - o femeie cu o fată de cinci ani și trei băieți sub 20 de ani - otrăvindu-se ca să scape.

Ranulf se scutură când descălecă în umbra Hanover House. Era surprins prin ce locuri umbla mintea lui uneori. Imaginația lui îl făcuse să construiască școli și să meargă împotriva tendinței de a curăța pământurile de iobagi pentru a crește oi. Preluaseră unele din ideile tatălui său și le transformaseră în realitate - cu costuri mari și pentru punga și pentru siguranța lui.

Și în tot acest timp, în toți anii lui ca adult, nu se gândise nici măcar o dată să aducă o englezoaică în Ținuturile Înalte. Așa că i se păru o aberație gândul neașteptat de a-i arăta lui Charlotte Hanover Ținuturile Înalte. Ori asta, ori fata era o vrăjitoare - deși dacă avea de gând să-l vrăjească, ar fi petrecut mai puțin timp contrazicându-se cu el despre filosofia violenței.

Ușa de la intrare se deschise când ajunse la treapta de jos.

– Ai sosit la timp, zise Lady Charlotte cu un zâmbet cald. Am hotărât să-i arătăm obiectivele turistice lui Winnie, începând cu Hyde Park.

Primul lui gând fu că, deşi nu-l văzuse niciodată, Hyde Park era prea deschis şi mult prea aglomerat şi doar o armată ar fi putut să o protejeze cum trebuie pe Rowena. Sau mai degrabă, acesta fu al doilea său gând. Primul lui gând fu mai primitiv şi avea mult de-a face cu costumul de călărie strâmt de culoarea piersicii pe care îl purta Charlotte. Mai precis, cu curbele suple de dedesubt.

– Bună dimineaţa, Ran, strigă Rowena, ţopăind ca să-l sărute pe obraz. Uite, până la urmă, port cizmele alea idioate de călărie primite de la Lach.

Ridică fusta dreaptă de la costumul verde-închis de călărie pentru a-i arăta gleznele.

– Suficient cu asta, mormăi el, dându-i mâna la o parte ca fusta să cadă la locul ei. Englezii o să spună că suntem sălbatici şi diavoli.

– Ete na, răspunse sora lui, apoi chicoti. Ăsta-i un cuvânt măreţ, nu-i aşa. Ete na.

Ranulf miji privirea.

– Ştii ce mai este măreţ? Să rămâi cu...

– Pot să discut ceva cu tine între patru ochi înainte să plecăm, Ranulf? îi întrerupse Charlotte.

Dacă nu i-ar fi spus pe numele de botez cu vocea aceea a ei muzicală, manierată pe care o avea, cel mai probabil că ar fi ignorat-o. Încleştând maxilarul, se întoarse însă şi se îndreptă spre locul unde ea stătea lângă calul ei.

– Da?

– Voiam să ştii, zise ea pe o voce joasă, uitându-se cu ochii ei căprui direct în ai lui, că am vorbit cu părinţii mei aseară despre îngrijorarea ta cu privire la siguranţa lui Winnie. Tatăl meu i-a cerut lui Longfellow să aloce doi valeţi în plus pentru a patrula prin casă toată noaptea şi grăjdarii fac de veghe 24 de ore la parter. Zâmbi din nou. Nimic care să o facă să se simtă în cuşcă, dar

suficient ca noi toți să prindem de veste înainte ca ceva nedorit să se poată întâmpla.

Nu era suficient, dar era mai mult decât se așteptase el. Și ținând cont că Rowena reușise să se strecoare de la Glengask chiar și cu toți oamenii pe care îi avea el acolo, nu era chiar în poziția să se plângă.

– Apreciez asta, zise el înclinând din cap. Îi voi spune lui Peter că în noaptea asta poate să rămână în Casa Înaltă. Dar o voi lăsa pe Una aici.

Ea se încruntă.

– Ai pus pe cineva să supravegheze Hanover House?

– Da, de la apus la răsărit.

Ea privi în jur un moment, de parcă se aștepta ca valetul robust să sară din tufișuri.

– Nu știam.

– Nu trebuia să știi.

– Și câinele? continuă ea, privind în jos la silueta mai mică a Unei.

În ceea ce privește câinii, Una tot era cu un cap mai mare decât majoritatea și orice ogar de vânătoare trebuia să aibă alături trei sau patru alți câini dacă voia să aibă vreo șansă cu ea.

– Este o fată cu inimă bună, dar și-ar da viața ca să o protejeze pe Rowena. N-are de ce să-ți fie teamă de ea, milady. Și n-ai de ce să te temi de mine.

Nu era sigur ce-l făcuse să spună ultima parte, dar părea... necesară. Din cauza clanului MacLawry, ea și familia ei se aflau probabil în niște circumstanțe în care nici măcar n-ar fi visat să se afle vreodată, până la urmă.

Ea întinse mâna, îndreptând o cută a lavalierei lui legate simplu.

– Bine, atunci, zise Lady Charlotte, apoi îl lovi ușor pe piept dintr-odată și-și coborî din nou mâna. Tușind, se întoarse. Benjamin, mă ajuți, te rog? întrebă ea, uitându-se la grăjdarul care îi ținea calul.

– Te ajut eu, mormăi Ranulf, îndepărtând servitorul cu o privire.

Nesigur pe dinăuntru și nefiind complet sigur de ce, Ranulf își puse mâinile pe talia ei și o ridică. O mai atinsese când o dăduse la o parte din calea lui și din nou aseară când valsaseră, dar acum gestul era mai... intim.

Charlotte își puse mâinile pe umerii lui.

– Șaua? zise ea fără aer.

Dumnezeule! Chinuindu-se să nu o dărâme pe spate, el o așeză pe șaua laterală. I se păru ca o vrăjitorie faptul că simți dintr-odată că se sufocă – la modul cum interiorul lui reacționă la atingerea ei. Pășii înapoi, ștergându-și mâinile pe coapse.

– Gata. Totul în regulă acum, sper? mormăi el și se întoarse pentru a încăleca pe Stirling. Lângă el, Rowena rânjea entuziasmată, în șaua unei frumoase iepe gri și mulțumită fără îndoială că iar ieșiseră lucrurile cum voia ea. Și pe tine cine te-a urcat în șa? întrebă el.

– Eu, stăpâne, zise Debny, înainte ca ea să apuce să răspundă. Unul dintre grăjdarii Hanover aproape a încercat, dar l-am dat la o parte.

– Oh, Doamne, bolborosi Charlotte de la stânga lui Ranulf, dar el se prefăcu că nu o aude.

Nu sângerase nimeni, așa că în ceea ce-l privea lucrurile se desfășuraseră amiabil.

Pasul domol cu care porniră nu părea să merite să fie numit plimbare. Adevărat că mulțimea din cursul dimineții, de vânzători, cărucioare, birje, cumpărători și alți oameni hoinărind prin jur fără vreo țintă, făcea ca orice peste trap să fie aproape mortal, dar asta nu-l făcea mai tolerabil. Când o cotiră pe Park Lane și zăriră marele parc pe stânga, până și câinii își ascunseră cozile.

Un alt fior de neliniște îl străbătu. Nici acolo nu reușiră să meargă mai mult decât la trap. În fața lor se întindea o mare interminabilă de trăsuri, cai, umbrele de soare și pălării, priveliște limitată de copaci. Surprinse înjurătura înfundată a lui Owen undeva în spatele lui și, tăcut, fu de acord. Nu doar că ar fi fost

aproape imposibil să scape, dar cel mai probabil nici n-ar fi văzut vreun pericol apropiindu-se decât când ar fi fost prea târziu.

Își înclină capul. Oricât de mult detesta să o recunoască, atacatorii ar fi avut fix aceleași dificultăți. Și o sută de martori peste. Clanul Campbell ar putea oricum să riște, dar din fericire era mai probabil să-l abordeze frontal decât să-i înjunghie familia pe la spate. Clanul Gerdens îl îngrijora mai mult, dar doar pentru că nu avea altceva decât bănuieli și zvonuri de mâna a doua despre ce ar fi pus aceștia la cale.

– Este destul de ordonat după ce te alături mulțimii, comentă Charlotte, undeva la coada gândurilor lui.

Părea să fi făcut pace cu ea undeva în timpul plimbării prin parc, deși nu-și amintea conștient să fi făcut asta.

– Voi n-aveți altceva mai bun de făcut?

Păi, asta părea un pic nedrept, se gândi Charlotte, deși trebuia să recunoască faptul că Hyde Park era destul de aglomerat pentru cât era de devreme. Neobișnuit de aglomerat. În general, vizitarea parcului începea serios după prânz.

– Astăzi nu-i zi de parlament, zise ea, amintindu-și că tatăl ei împachetase de dimineață undițele. Și cred că în după-amiaza asta sunt curse pe Tamisa.

Trecură pe lângă Rotten Row, pentru că dimineața era destul de caldă și nici una dintre doamne – sau cel puțin ea – nu voia să galopeze. Charlotte îi arătă aleea de călărit lui Glengask, pentru că părea genul de bărbat care avea nevoie să facă exerciții. De altfel, în vreme ce se uită din nou pe furiș la marchiz, se hotărî că era chiar în formă. Probabil că petrecuse mult timp pe afară în Ținuturile Înalte.

În vreme ce se alăturau celorlalți călăreți și trăsuri de pe alee, ea își dădu seama că nu era singura care îl observa pe Lord Glengask. După genele care băteau și evantaiele fluturate, jumătate din femei fie flirtau, fie alungau un roi de musculițe.

Ranulf respectă pasul lent, aparent mai interesat în a căuta ascunzători printre tufişuri decât să se uite la toţi ochii frumoşi ce se uitau la el. Rămăsese necăsătorit din cauza acestui mod îngust de a vâna duşmani? După calculele ei avea în jur de 30 de ani, plus sau minus, era bogat, avea pământuri şi multă putere – şi totuşi nu exista o Lady Glengask. Nu că i-ar fi păsat, desigur; era doar curioasă.

Jane şi Winnie reuşiseră cumva să pună între ei o caleaşcă şi un faeton. Ranulf mişcă subtil din degete şi cei doi călăreţi ai lui trecură înainte, pentru a se alătura fetelor. Câinii îşi ştiau şi ei îndatoririle, pentru că rămaseră la pas de o parte şi de alta a calului său mare, de parcă făcuseră asta de sute de ori înainte. O femeie în vârstă, Lady Gavenly, crezu ea, trecu într-o caleaşcă şi un căţel mic îi scheună şi se agită în braţe. Ogarul mai mare, Fergus, întoarse capul şi se uită la căţel, apoi îşi văzu de drumul lui. Evident că astfel de căţei care scheunau nu prezentau importanţă în Ţinuturile Înalte. Ori asta, ori dulăii mâncaseră deja şi nu le era foame.

– Teoretic vorbind, zise ea, întrebându-se dacă era pe cale să înceapă o altă discuţie în contradictoriu, nu eşti tu, ca o căpetenie de clan, cel care ar trebui să fie cel mai protejat?

Ce voia ea să întrebe era dacă toate astea chiar erau necesare. Mai ales în mijlocul Mayfair, în mijlocul dimineţii, în mijlocul sezonului.

– Eu ştiu cum arată problemele, răspunse el pe un ton gânditor. Rowena în mare parte nu ştie. Acasă nu prea conta, pentru că avea mereu clanul în jurul ei. Aici încep să-mi doresc să o fi încurajat să ia lucrurile un pic mai serios.

– De unde ştii cum arată problemele? Nu pun sub semnul întrebării că nu ai ştii; doar ce s-a întâmplat de te-a făcut aşa de precaut.

El privi într-o parte, spre ea.

– Astea-s cuvinte alese cu mare grijă, fată. Sunt așa de fioros?

Charlotte nu-și putu reține zâmbetul, deși era o descriere destul de corectă.

– Încerc să fiu diplomată.

– Ah. Spre surprinderea ei, el chicoti. Oamenii clanului îi spuneau tatălui meu Seann Monadh – Vechiul Munte. Omul ăsta era aspru ca iarna și puternic ca un cal de povară. Afecțiunea din vocea lui era evidentă, zâmbi un pic, apoi își coborî capul pentru scurt timp. Se spune că s-a înecat.

Ea avu nevoie de un moment să înțeleagă ce spusese, parțial pentru că era așa de neașteptat.

– S-a înecat? repetă ea ca să fie sigură. Îmi pare așa de rău.

– Da. Înecat, zise el, de data asta exagerând vocalele. Deși eu îmi închipui că a fost mai mult crimă pentru că avea mâinile legate și capul i-a fost băgat sub apă.

Dumnezeule! Charlotte puse mâna peste piept, deși nu era sigură de ce. Cuvintele lui, suferința prost ascunsă și furia din ele îi ajunseseră deja la inimă.

– Înțeleg că nu toată lumea a fost de acord cu aprecierea ta? întrebă ea după o clipă.

Ochii albaștri se întâlniră cu ai ei.

– Așa este, n-au fost de acord. Aveam 15 ani când s-a întâmplat, dar cred că eram destul de mare să știu cum arată urmele sforii la încheieturile cuiva, fie că fuseseră sau nu legate când l-am găsit, și să-mi dau seama ce înseamnă mâneci rupte și brațe zgâriate. Inspiră lent. Bănuiesc că asta nu înseamnă nimic, doar că voiam să-ți explic de ce sunt așa de precaut.

Nici măcar nu-și putea imagina ce trebuie să fi simțit el, să știe că ceva mai urât se întâmplase pe lângă ceea ce era deja o tragedie. Doar imaginea din mintea ei cu cineva legându-l și înecându-l pe tatăl ei blând, jovial o făcu să simtă lacrimi în ochi.

– N-am cuvinte, șopti ea.

Ranulf ridică din umeri.

- A fost în urmă cu șaisprezece ani.

- Știi cine a făcut-o?

De data asta zâmbetul lui mohorât o îngheță până la oase.

- Asta-i o poveste pentru altă dată - când noi doi ne vom cunoaște mai bine.

- Adică atunci când ai să te hotărăști că poți avea încredere în mine.

Expresia de pe chipul lui se mai relaxă.

- Ai un dar de a trece direct la miezul problemei, fată.

Asta o făcu să zâmbească, deși nu era complet sigură că era un compliment.

- Am descoperit că așa au loc mai puține neînțelegeri.

În fața ei, Janie se întoarse în șa.

- Char, gemenii Lester sunt acolo, zise ea, aproape șoptind cuvintele din spatele mâinii. Te rog să nu vii.

Oftând, Charlotte încuviință din cap și-și ținu în frâu iapa gri, Sixpence. Ranulf veni mai aproape de ea.

- Despre ce-i vorba?

- Jane este îndrăgostită ori de Phillip, ori de Gregory Lester și crede că mie mi se par... ridicoli.

- Ori? repetă el, ridicând o sprânceană. Deci nu știe care e unu și care e celălalt?

- Sunt identici.

El continuă să se uite la ea, cu o expresie uimită.

- Atunci de ce tatăl tău nu-i spune lui Jane să stea departe de ei? Sau de ce nu le spune lor să stea departe de ea?

Charlotte își înăbuși râsul, dându-și seama că el n-ar fi apreciat probabil.

- Asta doar ar convinge-o că ea-i Julieta și unul dintre cei doi Lester este Romeo. Să știi că pentru o tânără domnișoară este teribil de romantic să fie o iubită predestinată, condamnată să sufere și să tânjească.

- Hm. Condamnarea și suferința explică unele dintre privirile pe care le-am tot primit de la diferite fete,

oricum. Se întoarse să mai privească o dată în jurul lor. Bănuiesc că-i ceva... fascinant să dorești pe cineva pe care nu poți - și n-ar trebui - să ai.

Când reveni la ea, privirea lui trezi ceva neliniștitor și cutremurător prin ea. Erau cuvintele lui un mesaj către ea? Sau doar vorbea ipotetic și încerca să o supere? Nu părea prea competent cu asta.

- Oricum, reluă ea, cu cât Janie petrece mai mult timp conversând cu cei doi Lester, cu atât mai probabil își va da seama de una singură că amândoi sunt niște proști.

Și cu asta o întoarse pe Sixpence spre podul ce ducea peste Serpentine și spre zona mai puțin aglomerată a parcului. Avu nevoie de mai multă voință decât se așteptase ea ca să nu se întoarcă să vadă dacă marchizul o urma. Dar, o clipă mai târziu, el și calul lui monstruos traversau podul și i se alăturau din nou. Și evident că nu simți nici o clipă de satisfacție că el alesese să continue plimbarea alături de ea, decât să-și urmeze sora. Era clar că hotărâse că cei doi mari scoțieni erau de ajuns pentru a o proteja pe Winnie - cel puțin pentru moment.

- Un râu fals într-o sălbăticie falsă, comentă el, uitându-se la Serpentine de parcă era în căutarea unei scurgeri și a unui dop.

- Serpentine chiar este un râu, răspunse ea, încercând să nu pară ofensată la insulta adusă parcului ei preferat din Londra. Și Hyde Park a fost la origini sălbatic. Ambele doar au fost... îmbunătățite, ca locuitorii să le poată folosi la maximum.

- Îmbunătățite, repetă el. Glengask dă spre râul Dee. Vârtejuri, cascade, stânci abrupte - o încântare pentru ochii tăi, dar îți fură viața într-o clipită dacă nu îl respecți. N-are nevoie de îmbunătățiri. De fapt, un om ar fi prost să încerce așa ceva.

Un râu, Bray, curgea la marginea proprietății familiei ei în nordul Devonului. Ca majoritatea râurilor din Anglia sudică, în mare parte era pașnic și curgea lent, de parcă renunțase să lupte să mai fie sălbatic cu mult

timp în urmă. Asta nu făcea râul Bray mai bun sau mai rău decât râul Dee; un râu era pur și simplu ce era, până la urmă.

Cunoscându-și tovarășa cum începea să o cunoască, el se aștepta ca ea să-l contrazică oricum. Ei bine, ei nu-i plăcea să facă mereu ceea ce se aștepta.

– Pare răpitor, zise ea, urmând acum, în vreme ce el își ghida calul pentru a se uita mai bine la mal și la sălciile plângătoare, cu crengile lor lungi și triste intrând în apele lente ale râului. Glengask are pădure sau este teren de pășune?

– Ambele. Suntem sus în munți, copacii cresc în mare parte prin defileuri și văi, unde-s mai protejați de vreme. Și ideea noastră despre pășuni este diferită de a voastră, dar ne descurcăm.

– Și creșteți oi, bănuiesc?

Din ce știa ea despre alte familii cu reședințe în Ținuturile Înalte, toți creșteau oi Cheviot.

– Nu. Vocea lui fu mai tăioasă decât se așteptase el. Noi creștem vite la Glengask. Câteva oi scoțiene pentru uzul propriu, dar un MacLawry nu va alunga oamenii ca să facă mai mult teren de pășunat pentru blestematele alea de oi Cheviot. Niciodată.

– Evacuările scoțiene, zise ea, nefiind sigură că o spusese cu voce tare până când el încuviință din cap.

Asta explica precauția cu privire la siguranța surorii lui și multe altele. Motivul pentru care clanul lui era încă cel mai mare din Ținuturile Înalte și poate chiar și motivul pentru care el bănuia că tatăl lui fusese asasinat. Era evident că cei din clanul MacLawry se opuneau evacuărilor, în ciuda atracției venitului din oile Cheviot și a „îndemnului" Coroanei de a reduce numărul de țărani și de a se conforma. Știa și ea că Anglia nu se temea de nimic mai mult decât de o bandă organizată de scoțieni liberi.

În vreme ce ea se gândea la toate astea, el se opri la umbra unui mănunchi de sălcii și descălecă.

– Evacuările influențează toate afacerile la nord de Zidul lui Hadrian, zise el, venind spre ea și ridicând brațele.

– Cum ai rezistat?

Privind în jos la chipul lui ridicat, întrebarea părea subit să se potrivească și ei, și lui. Forțându-și degetele să nu tremure, pentru că nu era o domnișoară de pension, îl apucă de umeri.

Talia îi fu cuprinsă de mâini calde și apoi era din nou în aer, de parcă era un fulg. Simți fluturi în stomac – ceea ce era complet ridicol. Poate că nu era imună la farmecul lui fizic, dar din cele câteva conversații avute cu el știa că temperamentele lor n-ar fi putut fi mai diferite. Filosofiile lor erau la fel de distante precum polii Pământului.

Picioarele ei atinseră solul, dar el nu-și luă mâinile de pe ea. O trase însă mai aproape, așa că ea fu nevoită să-și pună mâinile pe pieptul lui larg ca să-și păstreze echilibrul.

– N-ar trebui, murmură el.

Albastrul ochilor lui se scufundă în ea precum vara caldă. Și apoi se aplecă și o sărută.

Charlotte închise ochii. Nu știa cum putea un bărbat să aibă gust de Ținuturi Înalte – sau ce gust aveau Ținuturile Înalte –, dar Ranulf MacLawry avea. Culmi bătute de vânturi, furtuni cumplite, căldura primitoare a unui foc în vatră într-o zi friguroasă. Acesta era gustul marchizului de Glengask. Complet amețitor.

– Charlotte! Doar nu l-ai băgat pe Lord Glengask în râu, nu?

Sunetul vocii lui Jane o făcu să tresară. Suspinând, își desfăcu degetele de pe reverele lui Ranulf și-l împinse. El rămase pentru o clipă pe loc, cu un braț în jurul șoldurilor ei și cu cealaltă pe ceafa ei. Apoi îi dădu drumul și se retrase aproape stânjenit.

Poate că se simțea la fel de surprins ca ea. Rezistând impulsului de a se uita în ochii lui și de a vedea fix

ce ar putea să gândească și să simtă el, Charlotte își șterse gura cu mâna și ieși de sub crengile salciei.

– N-a căzut nimeni în râu, încercă ea să zică pe o voce un pic prea ridicată și aproape împiedicându-se de unul din dulăi în graba ei de a se retrage. Deși, dacă Lord Glengask continuă să insiste că Serpentine nu-i un râu adevărat, voi fi foarte tentată să-l împing și să vedem dacă se udă.

Winnie păru uimită.

– I-ai face asta? Lui Ran?

– Asta s-ar putea să-l convingă, nu crezi? Era doar o glumă, draga mea, răspunse Charlotte, zâmbind forțat când tot ce voia era să-și pună mâna pe buze și să vadă dacă erau calde și umflate așa cum le simțea.

Sora marchizului se coborî în șa, lungindu-și gâtul pentru a se uita în umbrar.

– Ran? Nu te-a lovit Charlotte în părțile bărbătești, nu-i așa?

Chipul lui Charlotte se îmbujoră.

– N-am făcut așa ceva!

Janie chicotea în spatele unei mâini.

– Doamnele nu discută despre părțile bărbătești, Winnie.

– Serios? Se pare că frații mei aproape doar despre asta discută.

În spatele lui Charlotte fosniră frunzele.

– Destul de adevărat, zise sec Ranulf. Detest să recunosc, Rowena, dar poate ți-ar prinde bine să înveți niște rafinament londonez.

Și cu asta, celelalte două uitară complet despre ce ar fi putut să facă ea și Ranulf sub sălcii. Oricare ar fi fost defectele lui, și păreau destule, se pricepea să întoarcă o conversație – și să nu răspundă la întrebările care i se puneau.

Winnie țipă, agitându-și brațele până când unul din oamenii lui Glengask o ajută să coboare. De cum ajunse

cu picioarele pe pământ, se îndreptă spre fratele ei, cu fustele strânse în mâini.

– Asta înseamnă că mă lași mai mult de două săptămâni aici?

El făcu o grimasă.

– Înseamnă că vom vedea.

Sora lui îl luă în brațe.

– Oh, mulțumesc, Ran. Mulțumesc, mulțumesc!

Ochii lui albaștri se întâlniră cu ai lui Charlotte peste capul surorii lui.

– Asta încă înseamnă că vom vedea. Nu-ți promit nimic.

– Știu, știu, răspunse Winnie, dându-i drumul și rotindu-se înapoi spre Honey, iapa pe care i-o dăduse tatăl lui Charlotte să o folosească. Pentru că o dată ce promiți ceva, este ca și cum ar fi sculptat în piatră.

– Da. Privi cum omul lui o ridică înapoi în șa pe Winnie, apoi îi oferi brațul lui Charlotte. Acum ce facem? zise el tărăgănat.

Dacă ea n-ar fi avut mănușile de călărie și n-ar fi fost și mâneca lui, ea crezu că ar fi putut să ia foc când îl atinse.

– Spre... ăăă...

– Ar trebui să luăm înghețată, interveni fericită Janie. Și vreau să-i arăt lui Winnie grădinile palatului Kensington. Sunt așa de frumoase și este și un lac cu pești.

Charlotte tuși.

– Cred că Janie a planificat destul de bine restul dimineții noastre, reuși ea să spună, apoi își pierdu din nou calmul când Ranulf puse mâinile lui mari pe ea și o ridică înapoi în șa.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea?

Se urcă și el pe bestia lui și veni lângă Sixpence.

– Ăsta a fost primul tău sărut, dulceață? murmură el, cu un zâmbet moale, satisfăcut pe buzele lui foarte capabile.

Pentru Dumnezeu! De data asta măcar era bucuroasă pentru aroganța lui. O scoase din starea prostească în care se afla.

– Mă surprinzi, Ranulf, îi răspunse ea pe același ton, forțându-se să aibă o voce fermă. Dar nu, ăsta nu a fost primul meu sărut.

Ea văzu cum îi dispare zâmbetul, chiar înainte de a o întoarce pe Sixpence și a o lua înainte. Îndemnând iapa la trap cât avură loc să facă asta, ea-i conduse înapoi la pod, în direcția celui mai apropiat cărucior al unui vânzător de înghețată.

Nu era complet sigură de ce se grăbea sau de ce se simțea așa de... tulburată de sărut și de bărbat. Flirta cu el? Cu siguranță îi făcuseră plăcere discuțiile lor, chiar dacă părerea lui despre violență nu-i pica deloc bine. Și poate că simțise niște satisfacție pentru cum se uitaseră la el celelalte doamne la Almack, când ea dansase valsul în brațele lui și din nou astăzi în parc, când el călărise alături de ea. Dar asta nu însemna...

Văzu cu coada ochiului botul armăsarului apropiindu-se din nou de ea. Încruntându-se, îi dădu pinteni lui Sixpence și iapa acceleră repede la trap. Nu era o ușuratică să fie sărutată și amețită de un scoțian bădăran. Știa mai bine de atât.

Capul ajunse iarăși lângă genunchiul ei. Calul era încă la trap, la naiba! Strânse hățurile în mâini și îndemnă calul. Într-o clipă erau la galop. Undeva în spate, Jane o strigă pe nume, dar o dată își ignoră sora. Și ignoră privirile uluite, enervate ale celor pe jos și ale celorlalți călăreți care se grăbeau să se dea din calea ei.

Riscă și privi peste umărul ei drept, dar botul calului – și călărețul – nu se vedeau. Bun. Avea nevoie de câteva momente să gândească.

O mână se întinse dinspre stânga și apucă frâul lui Sixpence.

– Stai un pic, fată, zise Ranulf cu accentul lui puternic, strunindu-şi calul mare cu o mână în vreme ce cu cealaltă ţinea iapa ei.

La naiba cu totul! Probabil că jongla cu urşi ca să se amuze.

El opri caii.

– Lord Glengask, este rănită? se auzi vocea stridentă a lui Jane. Charlotte?

– Este bine, zise el, înainte să apuce ea să răspundă. I-a scăpat un frâu, atâta tot.

– Nu am...

– Vrei să le explici oilor ăstora de ce alergai peste ele, atunci? o întrerupse el cu o voce tensionată.

Avea dreptate, la naiba.

– Nu, răspunse ea. Sunt bine, strigă ea pe un ton mai ridicat, răsucindu-se pentru a privi în urmă la sora ei, apoi îndreptându-se din nou.

– Dacă nu-ţi place să te sărut, doar spune-o, fată, continuă el pe aceeaşi voce tensionată. Nu-i nevoie să fugi de mine.

– Nu-i... eu nu...

– Ah, interveni el din nou cu vocea mai caldă. Bine, atunci. Ea îl auzi respirând. Ce a fost în capul tău de ai luat-o aşa la galop?

– Mă gândeam la James Appleton, dacă chiar vrei să ştii, izbucni ea, întorcând-o pe Sixpence şi luând-o din loc la un pas mult mai domol.

– Şi cine-i James Appleton? întrebă el.

Ea rămase cu privirea la urechile lui Sixpence.

– Logodnicul meu.

capitolul 4

Logodnic.

Ranulf se uita fix la profilul atent al lui Charlotte. Nu avea sens. Nici senzaţia de furie, de rău din stomacul lui,

de parcă tocmai pierduse ultima barcă de pe o corabie ce se scufunda, dar preferă să ia în considerare afirmația ei în sine decât cât... de surprins se simțea. Pentru că ce zumzăia în el trebuia să fie surpriza. Nimic altceva nu avea sens.

– Păi și unde-i grozavul ăsta de James Appleton? făcu el un efort să întrebe.

Ochii ei căprui scăpărară în direcția lui, apoi ea își mută iar privirea.

– Poftim? întrebă ea slab, cu un afront neașteptat în voce.

Habar nu avea ce o enervase; el fusese cel care aflase de logodnic. Nu că l-ar fi afectat în vreun fel, era doar curios, desigur. Chiar dacă ar fi considerat-o atrăgătoare pentru un moment, chiar dacă și-ar fi imaginat-o goală în brațele lui pentru un moment, ea rămânea singurul lucru care nu putea să facă parte din viața lui în Scoția – o englezoaică.

– M-ai auzit, insistă el oricum. Cine-i tipul ăsta de ispravă care nu s-a deranjat să fie cu noi la Almack sau la o plimbare plăcută într-o dimineață frumoasă în Hyde Park? Se foi în șa, vru să o apuce de braț, să o facă să se uite la el, dar se abținu. Până la urmă era doar curios. Vrei să știi ce cred eu? continuă el, când ea nu-i răspunse.

– Sunt sigură că nu mă interesează câtuși de puțin ce crezi, milord.

Cumva redevenise „milord", semn sigur că dăduse peste ceva ce pe ea o făcea să se simtă inconfortabil. Un adevărat domn ar fi încetat probabil cu subiectul, dar toată lumea din Londra știa că el nu era un adevărat domn. Așa că-l îndemnă pe Stirling mai aproape.

– Păi, o să-ți spun oricum, insistă el, pe un ton suficient de jos ca mulțimea din jurul lor să nu-i audă. Eu cred că nu există un asemenea tip ca James Appleton.

De data asta ea își întoarse capul pentru a-l înfrunta complet. Obrajii ei frumoși erau albi.

– *Poftim?*

– Deci asta-i, da? continuă el, coborând privirea la gura ei moale, făcându-şi în ciudă singur. Nu suporţi să te sărute un diavol ca mine, aşa că ai invocat un iubit imaginar în loc să-mi spui în faţă că nu vrei să ai nimic de-a face cu un scoţian. Este o minciună laşă englezească, Lady Charlotte, şi îmi pare rău să recunosc că aveam o impresie mai bună despre tine.

Ea se uită îndelung la el, tremurând din întregul corp. Dacă avea de gând să leşine, bănuia că va trebui să o prindă, dar asta va fi ultima dată. Gata cu atinsul, gata cu gânditul la ea. Era căpetenia clanului MacLawry. Şi avea alte lucruri mai importante de făcut decât să piardă timpul visând la o fată care nu voia nimic de la el. Pentru numele lui Dumnezeu şi al Sfântului Andrei, femeile se luptau între ele pentru o noapte în patul lui. Asta era ridicol.

Mâinile ei se încleştară pe frâie şi pentru o secundă sau două el crezu că ea voia să-i dea o palmă. *Ha.* Asta ar pune capăt detestării confruntării fizice din partea ei – deşi probabil şi asta fusese o minciună, ceva cu care să-l ţină la distanţă.

Apoi ea ridică mâinile şi cu degetele tremurânde desfăcu un mic pandantiv oval de la gât. Întinse braţul, medalionul bălăngănindu-se între degetele ei.

– Ia-l, zise ea.

Apropiindu-se cu Stirling, îl luă din degetele ei.

– Nu ţi-am dat eu asta, fată.

– Ştiu asta. Deschide-l. Închizătoarea mică de pe lateral.

Strunind calul, el făcu cum îi ceru ea. Chestia era veche şi absurd de delicată, dar reuşi cu un pic de efort să o deschidă fără să o rupă. Pe interiorul capacului citi inscripţia „Etern în inima mea". Pe partea cealaltă se afla un mic portret, un tânăr cu părul blond şi obrajii trandafirii, o lavalieră înaltă acoperind ceea ce părea o bărbie moale şi ochi verzi expresivi care priveau în gol.

– Acela este James Appleton, Lord Glengask. El își dădu seama ca ea se oprise lângă el și că avea o voce tăcută și controlată. Motivul pentru care nu a fost alături de noi la Almack și motivul pentru care nu-i aici, călărind cu noi astăzi, este pentru că în urmă cu trei ani s-a împiedicat pe ringul de dans și a căzut într-un ghiveci cu plante. Și apoi s-a hotărât să provoace la duel primul om care râsese de el – și au fost câțiva. În dimineața următoare a fost omorât. Din cauza unei podele lustruite și a unei plante în ghiveci și pentru că s-a simțit jenat. Întinse mâna spre el, cu palma în sus. Acum dă-mi-l înapoi, te rog.

– Aa... Îi dădu medalionul înapoi, oprindu-se din vorbit. De data asta o dăduse în gard rău de tot. Nu era de mirare că detesta violența din mândrie. Fată, eu...

– Nu. M-ai sărutat și eu m-am gândit la James. El îmi amintește să nu mă mai las vreodată fermecată de bătăuși colerici, sensibili. Nu te-am mințit, domnule, și nu sunt o lașă. Tu însă ești un sălbatic și un diavol. Și am încheiat orice discuție cu tine.

Și cu asta își îndemnă calul, și iapa castanie o luă la trap spre locul unde sora ei și Rowena chicoteau despre cineva sau ceva.

Un sălbatic și un diavol. Mă rog, fusese numit și mai rău și pentru mai puțin – probabil de asta îl dureau cuvintele lui Charlotte Hanover. Le merita. Indiferent cât de idiot o fi fost logodnicul ei, Ranulf trăsese o concluzie pripită – una greșită – și ea îi ceruse socoteală pentru asta. Aproape nimeni vreodată nu făcuse asta înainte. Fata avea un ocean de curaj să-i țină piept și de asta era al naibii de sigur. Și simți dintr-odată că lucrurile pe care le spusese ea, despre cum cuvintele pot tăia la fel de profund ca o sabie, erau dureros de adevărate. Fără îndoială îl tăiase profund.

Acum trebuia să-și ceară scuze. Nu era ceva ce făcea des sau la care se pricepea, dar, pentru Dumnezeu, era suficient de bărbat să recunoască o greșeală când

o făcea. Îl întoarse pe Stirling - și Fergus mârâi nu foarte zgomotos la stânga lui.

În același timp, lui Ranulf i se ridică părul pe ceafă. Nu era un mârâit ca să se dea mare. O mână îi alunecă spre pistolul din buzunar, se mișcă un pic în direcția în care ambii câini se uitau fix acum, cu corpurile lăsate jos și cozile rigide, paraleli cu pământul - așteptând ordinul lui să atace.

Trei călăreți stăteau pe o parte a drumului, toți trei privind spre el. Nici unul din ei nu ținea vreo armă spre Rowena sau el. Bun. Așa nu va trebui să omoare pe nici unul din ei astăzi.

Observă cu coada ochiului că Owen și Debny își croiau drum printre vizitatorii enervați din parc, apropiindu-se de Rowena și de cele două fete Hanover, care mâncau înghețată de lămâie. Își știau datoria. Înainte de orice trebuiau să o protejeze pe Rowena. La fel, o fată cu razele soarelui în păr, care își pierduse iubirea din cauza propriei mândrii, nu trebuia pusă în pericol de mândria altui bărbat. Tăria acelui gând specific îl surprinse, dar la fel de repede îl dădu de o parte, ca să-l analizeze mai târziu.

Revenind cu atenția la trioul imobil aflat la douăzeci de pași de partea cealaltă a drumului, îi analiză îndelung pe fiecare. Bărbatul din dreapta avea așa de mulți mușchi excesiv de mari, încât probabil că nu mai avea loc să și gândească. Deci el era bătăușul. În contrast, bărbatul aflat la stânga era suplu ca un ogar, îmbrăcat tot în negru și cu ochii umbriți de un joben negru. Sfătuitorul, care ar încerca un cuțit la spate în loc de un pumn în față. Mult mai periculos decât ceilalți doi. Și mai rămânea omul din mijloc.

- Bună dimineața, Lord Glengask, zise acel călăreț, înclinând din cap și zâmbind prea larg.

Niște ochi de un albastru-deschis se plimbară de la el la cele trei fete și înapoi.

Ranulf se întrebă dacă bărbatul își dădea seama în ce echilibru precar se afla viața lui și cât de repede i s-ar încheia dacă se mișca și un centimetru spre ele.

- Berling.

- Ce plăcere să te văd în afara Ținuturilor Înalte, continuă cu răceală Donald Gerdens, contele de Berling. Ultima dată când am vorbit, cred că ai spus ceva de genul că ar fi nevoie de diavol și o duzină de cai să te scoată din Scoția.

Discursul exact, felul în care Berling eliminase cu grijă orice urmă de accent în favoarea celui mai lustruit accent educat la Oxford i se păruseră demne de milă în Ținuturile Înalte. Aici le resimți aproape criminale. Dar Ranulf știa foarte bine că locuitorii din Mayfair considerau diferit. Aici, *el* era tâlharul și Berling era domnul englez civilizat, cu o reședință în Ținuturile Înalte.

- Îmi amintesc acea conversație, zise el cu voce tare. S-a terminat cu un nas spart pentru tine și un avertisment să stai departe de pământurile mele.

Bărbatul musculos adună frâiele și se aplecă în față, la fel de dornic să sară la bătaie cum erau și dulăii, așteptând cu toții un cuvânt de la stăpânii lor. Dar Berling continua să zâmbească, de parcă o fată îi spusese că semăna mai puțin cu un măgar când rânjea. Se înșelase, oricine ar fi fost.

- Da, răspunse contele. Eu care-mi vizitam mica mea exploatație la nord de Glengask și ofeream...

- Sholbray, îl întrerupse Ranulf pentru clarificări, din moment ce-și recitau istoria pentru oricine se uita. Mica ta reședință se numește Sholbray. În urmă cu o sută de ani era reședința familiei Gerdens, până când ți-ai evacuat țăranii și ai lăsat pământurile pentru vreo mie de oi.

- Reședința familiei mele este Berling Court în Sussex, zise bățos Berling, cu un zâmbet rece ca un vânt înghețat de nord. Și când ți-am oferit o sumă foarte rezonabilă pentru dreptul de pășune pe terenurile tale

de păşunat folosite prost, m-ai tras jos de pe cal şi mi-ai spart nasul.

– Încercam să-ţi nimeresc maxilarul, ca să nu mai vorbeşti. Văd că încă ai o problemă cu a vorbi când nu trebuie. Îşi înclină capul. Să mai încerc o dată, atunci?

– Cuvinte mari din partea unui om care are trei servitori şi doi câini în loc de clan.

Ochii decoloraţi se îndreptară din nou spre Rowena, dar era evident că contele ştia ce s-ar fi întâmplat dacă doar o menţiona.

– Bănuiesc că vom afla.

Berling râse tare.

– Da, bănuiesc că vom afla asta, Glengask. Dar nu astăzi. N-ai nişte vaci sau buşteni care trebuie aruncaţi?

Şi cu asta îşi întoarse calul negru şi cei trei bărbaţi dispărură în mulţimea din care ieşiseră.

– Şezi. Abia atunci observă Ranulf cât de mare se făcuse cercul de curioşi. Plecaţi, mârâi el şi-l conduse pe Stirling spre locul unde cele trei fete cu chipurile albe îl aşteptau.

De o parte a lor, Debny stătea cu faţa spre marea de englezi hoinari, în vreme ce de partea cealaltă, Owen avea o mână în haină, probabil pe patul pistolului.

– Ranulf? zise încordată Rowena.

– Este totul în regulă, înăbuşind înapoi în piept furia ce voia să iasă. Terminaţi-vă îngheţata şi vom...

– Ne întoarcem acasă acum, îl întrerupse Charlotte. Şi vei merge... altundeva, milord. Sora ta nu are nevoie de genul ăsta de harţă ataşată de reputaţia ei.

– Harţă? repetă el, mânându-şi calul să fie lângă al ei.

– Ai fost la un pas să te iei la bătaie cu Lord Berling, domnule, declară ea. Nu pretinde altceva.

– Nu pretind altceva. Doar mă întrebam de ce-i spui harţă. Nu a fost ceva aşa de nesemnificativ ca o harţă.

– Şi nu încerca să mă iei cu expresiile tale colocviale demodate. Nu mi se pare amuzant.

El miji un ochi.

– Și când mă gândesc că eu căutam o cale corectă să-mi cer scuze că te-am insultat cu domnul Appleton.

– Încetează. Sunt furioasă pe tine. Aici nu ne amenințăm unii pe alții pe străzi. Și cu siguranță nu cu rivalități de clan sau alte lucruri similare.

Pentru o clipă el crezu că face un atac de apoplexie, chiar acolo în mijlocul Hyde Park.

– Alte lucruri similare, repetă el. Nu tocmai îi spusese el că pentru un scoțian clanul era totul? Pe Berling l-am avertizat; nu l-am amenințat.

– Semantică, răspunse ea.

– Da, poate, fu de acord Ranulf, recunoscând către el că, oricât era de frustrat, tot îi permitea să-i facă observații într-o manieră în care nimeni nu o permisese niciodată înainte. Vreodată. În urmă cu trei ani el sau unul din oamenii lui mi-a împușcat fratele Munro în umăr. Și anul trecut a încercat să-mi cumpere pământurile pentru blestematele lui de oi. O să-l amenințe de fiecare dată când îl văd. Și dacă vreodată face un pas spre mine sau ai mei, este terminat.

Ea îl privi pieziș, apoi își mută repede privirea, de parcă nici nu voia să admită că el era acolo. Și el tot voia să o sărute, fir-ar să fie.

– Atunci cere să fie arestat, zise ea.

– Nu am dovezi care să conteze în tribunalele voastre englezești. Și cum lașul probabil că nu va mai pune piciorul în Ținuturile Înalte, n-am ce să fac. Legal.

Dacă voia să-l audă spunând că tribunalele englezești îi favorizau pe cei care acceptaseră titlurile englezești și locuiau în proprietăți englezești, o va face, dar probabil că știa și ea deja. Nu că ar fi fost de acord cu el; nu ar fi fost ceva ce o doamnă ar fi făcut sau ceva de genul acesta.

– Poate că atunci ar trebui să nu mai încerci așa de mult să fii diferit, Ranulf.

În clipa în care rosti cuvintele, Charlotte își dori să nu le fi rostit. Da, îi tulbura urechile și gândurile fără

încetare, dar știa deja că nu era înțelept să-l enerveze. Buzele senzuale ale lui Glengask se strânseră, în timp ce ochii lui de un albastru-închis scăpărau. Apoi fluieră scurt și sonor, sunet ce o făcu să tresară, iar câinii și servitorii fură imediat lângă el.

- Una. Păzește-o pe Rowena, zise el pe un ton tăios și clar. Băieți, aveți grijă să ajungă în siguranță acasă, apoi vă întoarceți la Casa Înaltă.

- Și tu, stăpâne? întrebă servitorul mai în vârstă, cărunt.

- O să-l am pe Fergus cu mine.

Sora lui întinse mâna spre el.

- Ranulf, balul Evanstone este în seara asta. Tu...

- Voi fi acolo, o întrerupse el, uitându-se la Charlotte cu o privire care o îngheță și aprinse o flacără adânc în pieptul ei.

Și cu asta el, cu calul lui mare și cu ogarul mare și gri o luară prin mulțime, mergând la un pas mult prea rapid pentru a fi civilizat. Dar Ranulf MacLawry nu era deloc civilizat.

Pentru o clipă ea își făcu griji că o ofensase și pe Winnie, dar sora marchizului veni pe o parte, în vreme ce Janie veni de partea cealaltă.

- Tu îl cunoști pe Lord Berling? o întrebă Charlotte pe invitata lor.

- Na... Nu. Adică, l-am văzut de la distanță o dată sau de două ori, dar nu ne-a prezentat nimeni. N-aș vrea să fiu prezentată unuia ca el.

În absența fratelui ei, Winnie încerca să-și „îmbunătățească" vorbirea, cum îi zicea ea. Lui Charlotte îi plăcea accentul, mai ales când îl auzea de la o voce masculină, profundă, dar înțelegea logica Rowenei. Dacă vorbea ca o scoțiană, nu o va privi nimeni ca pe o englezoaică propriu-zisă și asta - mai mult decât orice altceva - părea să fie ce-și dorea pentru scurtul ei sezon. Nu să fie scoțiană.

- Este adevărat că l-a împușcat pe fratele tău Munro? întrebă Jane, încă palidă.

Slavă Cerului că surorile Hanover nu avuseseră prea multă experienţă cu expunerea publică la agresiunile dintre bărbaţi.

Winnie încuviinţă din cap.

- Cineva a început să ardă şcolile pe care Ran începuse să le construiască. Ursul s-a dus să se uite la una şi a ajuns chiar când i se dădea foc. S-a întors cu umărul plin de sânge şi a zis că a încercat să intre şi să se asigure că toată lumea era în siguranţă şi apoi un afurisit de laş l-a împuşcat din spate.

- Winnie, exclamă Janie, punând mâna peste gură. Doamnele nu spun cuvintele alea.

- Care cuvinte? „Plin de sânge"?

- Winn - da, cuvintele alea.

- Oh. Dar sunt cuvintele preferate ale Ursului şi asta a spus.

- Dacă l-au împuşcat pe la spate, de unde ştie că a fost Lord Berling? insistă Charlotte, mai interesată de adevăr decât de limbajul folosit pentru a povesti.

- Pentru că Berling este aliat cu clanurile Campbell şi Donnelly, iar unchiul Myles le-a dat celor din clanul Donnelly harta şi le-a povestit despre şcoli.

Deci asta explica tensiunea dintre Ranulf şi unchiul lui, chiar dacă logica era abisală. Charlotte se întrebă fugitiv dacă marchizul spărsese şi nasul lui Lord Swansley.

- Asta face să fie posibil, dar nu şi dovedeşte.

Rowena se uită uimită la ea.

- Asta a zis şi unchiul Myles. Şi apoi Ranulf a zis că un scoţian ştie din instinct când un om i-a trădat încrederea şi că doar cineva care a întors spatele propriilor oameni cum a făcut Berling s-ar teme de o şcoală.

Asta ar fi fost credibil în Scoţia, dar Charlotte înţelegea de ce Ranulf nu se deranjase să meargă cu doleanţele lui în tribunal. Supoziţii, superstiţii şi ură - asta fusese. Nu era de mirare că scoţienilor nu li se mai permitea să se guverneze singuri.

Înțelese restul conversației abia când se întoarse acasă și se așeză în bibliotecă cu cel mai recent exemplar din *Registrul Ackerman*. Ranulf construia școli - aparent câteva - pe pământurile lui. Pentru țăranii lui.

Ea nu era de acord cu ideea că a educa țăranii servea doar la a-i lumina asupra condițiilor lor mizerabile și a-i încuraja să se răscoale împotriva stăpânilor lor. A da cuiva ocazia să-și îmbunătățească viața trebuia să fie un lucru bun. Și o parte din ea admira un bărbat care oferea asta celor care depindeau de el, mai ales când mergea contra dorințelor egalilor lui. Era nevoie de curaj și convingere, calități pe care Ranulf MacLawry părea să le posede în mod evident.

Era chiar exasperant din partea lui. Dădea impresia că era exact inversul unui om luminat. Chiar părea să-i facă plăcere să fie văzut ca un diavol scoțian și nimic mai mult. Disprețul lui față de englezi - sau *sasannach*, cum le spunea el - nici că putea fi mai evident. Și cu toate astea, o sărutase și nu se simțise deloc disprețuitor. Poate incandescent și sălbatic, dar de asta nu se plângea. Deloc.

Scuturându-se, Charlotte puse exemplarul din *Ackerman* alături și se ridică. Tatăl ei era un mare cititor și avea o colecție extinsă de biografii, piese de teatru și romane. Cercetă rafturile bibliotecii până când găsi colecția de titluri care o interesa cel mai mult. Scoase lent de pe raft primul volum. *Waverley*, scris de un autor anonim despre care toată lumea știa că-i Walter Scott, poetul scoțian.

Citise povestea tânărului Edward Waverley și cum fusese sedus de focoasa scoțiană Flora MacIvor cu înclinațiile ei iacobite, dar atunci citise povestea de dragoste și sperase că Edward se va întoarce la Rose Bradwardine, femeia blândă, fermă din Ținuturile Joase - ceea ce el făcuse. De data asta, când se așeză și deschise cartea, voia să citească despre Ținuturile Înalte. Și despre scoțieni.

După vreo oră în care încercă să pătrundă în poveste, Charlotte fu nevoită să închidă cartea, să se ridice și să umble prin încăperea mare. De ce fusese Ranulf așa de furios și sceptic când ea îl menționase pe James? Tot ce spusese fusese că atunci când Ranulf o sărutase o făcuse să se gândească la... Oh. *Oh.*

Dar nu o spusese deloc cu intenția asta. Voise să spună că nu o mai sărutase nimeni de la James, în seara de dinainte să fi plecat și să fi fost împușcat în inimă. Așa că, în mod firesc, când Ranulf o sărutase destul de spectaculos, își amintise de sărut și de restul de prostii și suferință provocate de pripitul ei logodnic. Cu siguranță nu se gândise la James când Ranulf o sărutase, pentru că mintea ei încetase să lucreze cu totul.

Ei bine, ce mai conta dacă el interpretase greșit ce spusese ea? Îi explicase, poate cam neglijent, dar trebuie să-și fi dat seama la ce se referise ea. Și oricum părușe mult mai interesat să caute scuze să-l bată pe Lord Berling decât să-i apere pe ai lui prin căile lui însetate de sânge.

Ce ciudat că nici măcar nu știuse că Donald Gerdens era scoțian. Dansase cu contele de câteva ori. Discutaseră despre vreme și cele mai recente piese de teatru reprezentate la teatrul Drury Lane și chiar dacă acum își amintea că de câteva ori pronunțase *a*-ul aplatizat, atunci nu observase. Ranulf spusese că ea nu înțelegea ce însemna să fii scoțian și era clar că avea dreptate. Pentru ea nu aveau sens toată ura asta, conflictul și mascarea accentului.

Și nu avea sens nici că un bărbat care arăta așa de diferit de ea și avea un temperament așa de diferit de al ei putea să fie așa de... interesant. Charlotte ridică lent mâna și-și atinse buzele cu un deget. Gustul lui se diminuase cu înghețata, prânzul și discuțiile în contradictoriu, dar și-l amintea. Acel sărut o făcuse să-și strângă degetele și-i slăbise genunchii, făcând-o să simtă o excitare dornică pentru... ceva, trosnind prin toată ființa ei.

Nu că ar fi contat însă, din moment ce cuvintele ei de despărțire fuseseră o sugestie să înceteze să încerce așa de tare să fie scoțian sau ceva similar. Probabil că ar fi putut să găsească o insultă mai rea, dar va fi nevoie de timp și efort.

- Ce prostie, murmură ea.

- Charlotte?

Auzind vocea tatălui ei, se opri din umblat și ieși din bibliotecă.

- Aici sus, *papa*, strigă ea, aplecându-se peste balustradă și recunoscătoare pentru întrerupere, indiferent despre ce era.

El ridică privirea din hol.

- Vino la mine în birou, da, draga mea?

- Desigur.

Ajunse înaintea lui și se îndreptă spre fereastra ce dădea către aleea de trăsuri. Cerul se înnorase după-amiază; ar fi fost norocoși dacă nu începea să plouă înainte să ajungă la balul Evanstone. Nimic nu era mai groaznic decât să încerci să mergi prin noroi și balegă de cal în pantofi de dans.

- Unde sunt fetele? întrebă Lord Hest, intrând în micul birou și închizând ușa în urma sa.

Avea nasul și urechile roșii pentru că fusese afară în vânt; chiar dacă nu văzuse sfoara cu pești în mâna lui mai devreme, știa ce făcuse.

- Probează rochii pentru diseară. Entuziasmul lor îmi provoacă dureri de dinți.

El chicoti.

- Ah, și tu ai fost nesuferită cândva. Îmi amintesc bine.

- Poate, dar ele sunt două.

- Prea adevărat. Revenindu-și, el îi făcu semn să se așeze într-unul din scaunele din fața biroului său. Am auzit despre o ceartă azi, în Hyde Park.

Oh, Doamne.

– N-a fost chiar o ceartă. Lord Glengask și Lord Berling s-au văzut unul pe celălalt și au schimbat niște vorbe. Nu s-a ajuns la nimic.

– Este și asta ceva, oricum, răspunse el, părând ușurat. La cum mi-a explicat Kenney, credeam că s-au luptat cu săbiile.

– Nu. Dar îți recomand să nu-i invităm niciodată pe amândoi la același dineu.

Tatăl ei o privi o clipă.

– Despre ce a fost vorba? Știi?

– Păi, evident că Lord Glengask a refuzat să permită pășunatul oilor pe pământurile lui și a construit în schimb școli. Și lui Lord Berling nu i-a plăcut asta. După zvonuri, Berling sau unul din oamenii lui l-a împușcat în umăr pe unul din frații lui Winnie și apoi, ultima dată când s-au întâlnit în Scoția, Glengask i-a spart nasul lui Berling.

Se încruntă la asta. Totul era așa de stupid și lipsit de sens. De ce nu puteau bărbații să stea pur și simplu jos și să discute problemele?

– Deci lui Glengask nu-i plac englezii *sau* tovarășii lui scoțieni, eh?

Ea oftă.

– Aparent nu. I-am spus că trebuie să depună mai mult efort să se comporte civilizat, dar nu i-a picat bine.

Buzele contelui tresăriră.

– I-ai spus asta?

– Da, a fost stupid, dar, după două ore de afurisita de Anglia și blestemații de englezi, m-am săturat.

Și cam atât îi va povesti vreodată din poveste. Pentru că nimeni nu trebuia să știe că Ranulf o sărutase. Sau că și ea îl sărutase.

– Da, deja primesc coate de la unii dintre colegii de la Clubul Social că un scoțian se învârte prin preajmă. Trebuie să recunosc că voi fi ușurat când se termină astea două săptămâni.

Charlotte se încruntă. Ranulf nu spusese clar că-i va permite lui Winnie să mai stea, dar lăsase să se înțeleagă. Asta fusese desigur înainte ca ei doi să se certe.

- Nu planifica încă o cină de rămas-bun, *papa*, zise ea oricum.

Lord Hest trebuia să știe ce se petrecea în casa lui.

- Poftim? Încruntătura lui se potrivea probabil cu a ei. Ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

- Își adoră sora, iar ea vrea să rămână.

- Păi. Contele expiră lent. Atunci bănuiesc că o să ne descurcăm. Trebuie să recunosc că mama ta nici că ar putea fi mai mulțumită. Pentru ea este o fericire că are două tinere să le prezinte peste tot. Îmi doresc să fi fost amândouă englezoaice.

Era exact genul de lucru pe care Ranulf credea că-l spun oamenii pe la spatele lui cu fiecare ocazie, așa că ea se abținu să fie de acord și îi zâmbi în schimb tatălui ei.

- Să nu uiți să-mi păstrezi un dans în seara asta, *papa*, zise ea, ridicându-se și făcând o piruetă.

- Oh, Dumnezeule! Este balul Evanstone, nu-i așa? Glengask participă și el?

- A zis că da. De ce?

- Bunicul lui Evanstone a participat la înăbușirea răscoalei iacobite de la Culloden.

- Oh. Asta ar trebui să meargă bine. O să-l informez pe Lord Glengask cu prima ocazie să nu-l menționeze pe prințul Charlie cel Frumos. Ea se încruntă apoi, glumind doar pe jumătate. Sau poate nu o să menționez deloc asta.

- S-ar putea să fie mai bine așa.

capitolul 5

Ranulf hotărî că nu-l prea plăcea croitorul, dar după cum omul încerca să-i căptușească umerii, sentimentul era reciproc.

- Dar asta-i la modă, Lord Glengask, insistă tipul slab, frângându-şi mâinile.

- Nu-mi pasă, răspunse Ranulf.

Era deja înalt cu un cap şi mai bine decât majoritatea bărbaţilor; umerii căptuşiţi ar fi arătat absurd.

- Da, evident, ţinând cont... de asta, răspunse domnul Smythe, gesticulând la haina comandată de Ranulf şi terminată pe jumătate.

- Fă-o să-mi vină, Smythe. Fără umplutură. O să-mi trimit omul la ora şase.

- Da, prea bine. Doar nu spuneţi nimănui că aţi venit la mine.

- Oh, nu voi spune. Nu trebuie să-ţi faci griji cu asta.

Ieşi cu Fergus din atelierul croitorului şi cu o privire rapidă în sus şi în jos pe stradă, Ranulf încălecă pe Stirling şi o luă la trap spre Casa Înaltă. Charlotte spusese că ar trebui să încerce să se integreze. Poate că fata era mai inteligentă decât majoritatea, şi dacă s-ar fi gândit un pic, ar fi observat că nu el nu se va integra niciodată. Nu în Mayfair. Aşa că mai bine era cine era.

Odată intrată în gândurile lui, ea refuză să plece. Era ca şi cum o avea acolo în persoană, încăpăţânată şi minunată, şi impunându-se atenţiei lui indiferent de ce ar fi preferat el. Dacă ea ar fi spus de la început că avusese un logodnic, s-ar fi străduit să nu se mai gândească niciodată la ea ca... ei bine, ca la o femeie, ca la o fată frumoasă, care să fie sărutată şi dezbrăcată şi iubită bine şi temeinic. Şi des. Dar se gândea aşa la ea - motiv pentru care simţise că-i căzuse ceva în cap când dintr-odată ea menţionase că avea un logodnic. Şi apoi nu-l mai avea.

Toate acestea însemnau că cel mai probabil nu va mai avea vreo noapte în care să doarmă decent. Pentru că creierul lui mic şi încăpăţânat ştia că, luată sau nu de un alt bărbat, Charlotte Hanover nu era pentru el. Ştia că nu trebuia să se simtă aşa la doar patru zile de când o cunoştea.

În Ţinuturile Înalte mai rămăseseră câteva căpetenii împrăştiate şi dintre aceştia, câţiva aveau fete nemăritate. Se va căsători cu una din ele, pentru că asta ar trebui să facă marchizul de Glengask. O scoţiană pentru o viaţă în Scoţia.

De fapt, când el şi Rowena se întorceau la Glengask, următoarea lui sarcină va fi căsătoria. Inspirând, Ranulf urcă scările spre dormitorul lui închiriat. Un singur sărut şi mintea lui fierbea. Slavă Domnului că fetele mai mici îi întrerupseseră atunci. Mai ales acum că fusese ca un prost de acord să o lase pe Rowena să stea mai mult.

Desigur că o făcuse de dragul surorii lui, pentru că părea aşa de fericită. Dar dacă s-ar fi gândit la el, la cum i-ar fi plăcut să aibă mai mult timp să o cunoască pe Charlotte Hanover, de exemplu, ei bine, ce prost ar fi fost.

Ranulf deschise uşa dormitorului cu aşa de multă putere încât zgudui ferestrele. Ca răspuns, o siluetă aflată lângă noptiera lui ţipă şi se întoarse ca un şoarece speriat. Deci acum Gerdens trimitea viermi după el.

Dumnezeule! Aşa merita că nu era atent.

– Cine dracu' eşti? se răsti Ranulf, scoţând cuţitul de la cizmă şi înaintând.

Fergus se gemui cu un mârâit sălbatic, apropiindu-se pe partea cealaltă.

– Ginger! Ginger, milord, zise bărbatul mic, ridicând o perie şi ţinând-o în faţă ca un scut în vreme ce se retrăgea în colţ.

– Ce fel de nume este ăsta pentru un bărbat?

– Poftim? Oh! Edward, milord. Edward Ginger. Sunt valetul dumneavoastră! Nu mă omorâţi, pentru Dumnezeu!

Cineva veni tropăind în urma lui pe hol. Mişcându-se repede, Ranulf puse dulapul înalt între el şi uşă, în vreme ce Fergus îl ţinea pe tipul Ginger la distanţă. Capătul

unei muschete intră în cameră, urmată de Peter Gilling gâfâind.

– Stăpâne, unde ești?

– Aici, Peter. Nu mă împușca pe mine.

Servitorul lăsă imediat arma nărăvașă și scoase cremenea.

– Să mă taie Dumnezeu în două și să mă arunce într-o groapă înainte să fac așa ceva vreodată, stăpâne.

Asta era o imagine colorată. Ranulf mișcă capătul pumnalului spre colț.

– Tu l-ai lăsat să intre aici?

– Da, stăpâne. Ți-aș fi spus, dar eram la closet când ai intrat.

Ținând cont de pantalonii fâlfâind și cămașa scoasă a servitorului, spunea adevărul – sau era deja la una dintre noile servitoare pe care Ranulf aprobase să le angajeze.

– Bine atunci. Fergus, șezi. Du-te și pune chestia aia la loc, Peter. Ambele chestii. Și ia-l pe Ginger cu tine. Pare că i-ar prinde bine un whisky.

– Milord, interveni valetul, cu vocea încă tremurând, prefer să mi se spună...

Ranulf se uită la el. Arătătorul ridicat de servitor se curbă lent înapoi în palma lui.

– Ce zici, Ginger?

– Nimic, milord.

– Bine. Și data viitoare când mai surprinzi pe cineva în casa asta, nu te mișca, doar arată că ai mâinile goale, altfel s-ar putea să fi străpuns.

– Da, milord. Sunt sigur că-mi voi aminti asta.

– Așa să faci.

După ce Ranulf se schimbă de haina și cizmele de călărie, reveni jos în biroul lui. Acum prin Casa Înaltă avea servitori englezi, dar nu avea ce să facă. Evaluarea lui Myles referitoare la situația lui era corectă și avea sens să angajeze oameni care nu știau de toate necazurile scoțiene.

Se așeză în scaunul șubred din spatele biroului de mahon prea ornamentat și scoase hârtie și pană să-i scrie o scrisoare lui Arran. Frații lui trebuiau să știe că cele două săptămâni se transformaseră acum într-o excursie cu termen nedeterminat și el avea nevoie să-i trimită câteva lucruri la Londra.

Se gândi o clipă să le ceară unuia dintre ei sau amândurora să i se alăture aici, dar cum Donald Gerdens își făcuse cunoscută prezența, probabil că erau mai în siguranță unde se aflau. Mai ales Ursul; dacă el și Gerdens se întâlneau vreodată în aceeași încăpere, doar unul dintre ei ar fi plecat pe două picioare. Și nu voia ca Munro să ajungă într-o închisoare englezească. Pentru nimic.

Da, era obișnuit cu o casă zgomotoasă, plină de familie și prieteni, dar asta era acasă. Asta, orice era, nu era acasă. Nu va fi niciodată. Se lăsă o clipă pe spate. Ce i-ar fi prins bine aici ar fi fost cineva care să știe cum stă treaba, cineva care să știe ce alți scoțieni „reformați" se mai aflau la Londra și câți.

Așa i se îndreptară gândurile spre unchiul lui. Da, Myles Wilkie ar fi fost perfect, doar că Ranulf nu era sigur dacă putea sau nu să aibă încredere în judecata vicontelui. Și lucrurile erau înrăutățite de faptul că Myles încercase să ajute și provocase aproape un dezastru.

Pe de altă parte, când aveai resurse limitate, nu existau opțiuni perfecte. Bănuia că putea oricând să o întrebe pe Charlotte, doar că, unu, ea voia ca el să fie mai puțin scoțian; doi, nu era sigur dacă vorbeau; și, trei, asta ar însemna o discuție liniștită, îndelungată când el risca să facă iar ceva idiot precum a o săruta.

Poate că Myles era alegerea mai înțeleaptă până la urmă.

– Stăpâne?

Ridică privirea de la scrisoarea terminată pe jumătate și-l văzu pe Owen stând în ușă.

– S-a întors toată lumea în siguranță în Casa Înaltă?

– Da. Și cred că Lady Winnie este mulțumită să o aibă pe Una acolo cu ea. Ceva de acasă, aș zice.

Ranulf încuviință din cap.

– Și eu mă simt un pic mai bine cu Una acolo. Altceva?

– Păi, nu sunt foarte sigur. Peter zice că valeții au venit toată dimineața, spunând „cu permisiunea dumneavoastră" și „cu respect" și au înmânat astea.

Fostul soldat întinse o tavă plină până sus cu cărți de vizită și bilete și o cutie legată cu fundă.

Hm.

– Hai să le vedem.

Mersese la Oxford pentru că era o regulă ca primul născut al fiecărei căpetenii scoțiene să primească educație englezească. Apoi insistase ca și frații lui să meargă, pentru că voia ca ei să știe cu cine se înfruntau. Așa că știa ce se afla pe tava lui: cea mai periculoasă și insidioasă dintre lucrurile englezești. Cartea de vizită.

Concediindu-l pe Owen, trecu prin toate. Câteva dintre ele erau de la bărbați și femei cărora le fusese prezentat de către Charlotte la Almack. Majoritatea erau de la oameni de care nici nu auzise, invitându-l la micul dejun, prânz sau serate. Era clar că englezii erau încântați că aveau un diavol printre ei. Poate credeau că va dansa o gigă și va cânta la cimpoi pentru ei.

Era tentant să le arunce pe toate la coșul de gunoi, dar rezistă impulsului. Familia Hanover, și deci și sora lui, s-ar putea să participe la unele dintre evenimentele astea, așa că o invitație pentru el s-ar putea să-i fi utilă – ca aceea pe care o primise ieri pentru balul Evanstone. Cu toate astea, se simțea ca și cum se uita la niște bucăți de puzzle ștanțate cu argint când nu știa ce imagine formau.

Păstră cutia pentru la sfârșit. Nu era însoțită de nici un bilet sau carte de vizită și el o scutură un pic înainte de a-i desface funda. Era grea pentru ceva așa de mic și din precauție puse cutia pe birou și se împinse în scaun

înainte de a deschide capacul cu un deget. Înăuntru nu se mișcă nimic, nu ieși nici un miros și se ridică lent pentru a privi în ea. Un mic ghemotoc de lână fusese băgat înăuntru, ocupând tot spațiul. Pentru el lâna însemna oile Cheviot, ceea ce însemna un soi de mesaj de la vreo altă căpetenie cu reședința în Ținuturile Înalte, căreia nu-i plăceau așa-zisele lui planuri anarhice de a-și ține oamenii aproape și de a se îngriji ca ei să fie educați, hrăniți și să aibă de lucru.

Dar lâna nu era grea. Se încruntă, ridică cutia și o răsturnă. Lâna căzu cu un sunet înfundat. Inspirând, desfăcu lâna cu degetele. O clipă mai târziu un glonț greu de muschetă căzu pe suprafața lustruită a biroului. Așa, asta era mai bine decât un pumn de lână murdară.

– Măi să fie, murmură el, fără să fie surprins să vadă că cineva scrijelise cuvântul „MacLawry" pe suprafața glonțului. Îl ridică, rostogolindu-l în palmă. După Almack, toată lumea știa că se afla la Londra. Dar nu toată lumea își dorea ca el să știe că se afla în pericol. Peter! strigă el, așezându-se din nou.

Servitorul apăru din nou în cadrul ușii.

– Da, stăpâne? Privirea îi căzu pe birou și înaintă. Aia era în cutia aia mică?

– Da. Un glonț cu numele meu pe el. Poetic, nu crezi?

Peter îl ridică, strângându-l în pumn de parcă voia să-l facă praf.

– Bărbatul care a adus cutia nu era în livrea, zise el după o clipă, cu chipul mohorât. Băiat înalt, blond, dar mă îndoiesc că l-aș mai recunoaște. La naiba!

Clătinând din cap, Ranulf întinse mâna după glonț.

– Nu-ți face griji. Se ridică în picioare. Trimite pe cineva la atelierul de croitorie al domnului Smythe în următoarea oră, da? Îmi aranjează o haină.

– Bine. Și dumneavoastră unde plecați, atunci?

– La o plimbare. Știu că ne-ar fi mai bine dacă aș cunoaște străzile de pe aici.

Servitorul se încruntă.

– Doar nu vreți să ieșiți acum, stăpâne!

– De ce nu, pentru că cineva vrea să mă omoare? Când n-a vrut cineva să mă vadă sub pământ? Momentan mi se pare mai util să știu cine s-ar putea să fie la Londra pentru sezon și cine-i la ușa mea.

– Păi, eu și Owen mergem cu dumneavoastră.

– Nu, nu mergeți. Fergus merge. Tu vei păzi ușa. Owen!

Al doilea servitor apăru destul de repede, deci probabil că asculta la ușă.

– Stăpâne?

– Owen, să-i arăți lui Ginger cum se îmbracă un bărbat în kilt.

– Ginger? Cine-i Ginger?

Charlotte ridică oglinda de mână și o răsuci pentru a vedea cum arăta la spate părul ei ridicat în oglinda mare a dulapului.

– Este minunat, Simms. Nu m-aș fi gândit niciodată să bag un colier cu perle prin păr.

Camerista făcu gropițe.

– Mi-a arătat cum se face camerista lui Lady Newsome. Dar m-am gândit să purtați și cerceii asortați.

Perle sclipitoare ivindu-se prin buclele ei blonde și apoi cercei asortați atârnând la urechi – plus cu mătasea de un verde-închis, dantela rochiei, nasturii perlați ai mănușilor lungi până la cot și de un verde-închis, efectul era realmente dramatic. Mai mult decât i-ar fi plăcut ei, dar seara asta era specială. Primul mare bal pentru Jane și Rowena.

Era bine că pe din afară se simțea pregătită, pentru că pe interior era cu totul altceva. Și știa fix pe cine să dea vina pentru asta. Glengask plecase în această după-amiază cu un pas de rege, dar tot rămânea întrebarea despre cum se va purta în seara asta. Va dansa? O va invita la dans? Dacă da, ce va spune ea? Până la urmă, era supărată pe el. Cel mai probabil și el era supărat pe ea.

Oh, era ca un urs mare ce mormăia prin Londra și deranja echilibrul oamenilor. Toată lumea se știa cu toată lumea în Mayfair. Asta era un fapt. Așa că toată lumea întorcea capul când Lord Glengask intra pe scenă cu părul lui negru rebel și ochii lui albaștri aprigi. Toți bărbații care ieșeau cu ea la călărie în parc, de exemplu, știau că-l pierduse pe James în urmă cu trei ani. Știau că ea dansa și vorbea, dar nu flirta, că nu era în căutarea unei căsătorii în viitorul apropiat și că nu se săruta. Ranulf MacLawry nu știa evident lucrurile astea – și ea nu era sigură că ar fi contat dacă ar fi știut.

Ușa de la dormitorul ei se deschise, și Jane intră dansând în cameră cu Winnie, cu ogarul înalt lipăind în urma lor.

– Oh, Char, arăți uluitor! exclamă sora ei, despărțindu-se de prietena ei. Ți-a atras vreun domn în sfârșit atenția?

Charlotte simți că i se încălzesc obrajii.

– De ce ai spune asta? De obicei arăt așa de neîngrijită?

– Nu! Normal că nu. Doar că... Ei bine, arăți excepțional de drăguță.

– Asta accept. Și mulțumesc. Cu un zâmbet, Charlotte se uită la cele două tinere domnișoare entuziasmate. Albastrul clar te prinde, Winnie, zise ea după o clipă. Îți luminează ochii. Și sunt geloasă pe tot părul ăla pe care îl ai.

Winnie făcu o reverență elaborată.

– Mulțumesc, Charlotte. Mitchell aproape că a trebuit să mă lege de scaun, eram așa de emoționată de cât de sus îmi aranja părul. Sora marchizului bătu ușor masa neagră, lucioasă. De săptămâni am exersat stilurile londoneze, dar de data asta nu a fost doar de distracție.

Janie nu mai avea răbdare.

– Spune ceva flatant și despre rochia mea, Charlotte, o îndemnă ea, chicotind.

– Ești o adevărată viziune în violet, Janie, zise ascultătoare Charlotte. Entuziasmul fetelor o copleși și pe ea,

pentru că altfel nu-şi explica furnicăturile din degete până pe coloană. N-aş fi deloc surprinsă dacă vreun domn te-ar cere în seara asta în căsătorie.

- El poate să ceară, răspunse râzând sora ei, dar eu nu mă mărit încă cu nimeni. Sunt mult prea multe petreceri care urmează sezonul ăsta.

Cu un oftat zgomotos, Winnie se lăsă jos pe podea să o scarpine pe Una. Imaginea tinerei descurajate aproape că o făcu pe Charlotte să zâmbească, dar se abţinu să o facă.

- Ce s-a întâmplat, Winnie?

- E doar vorbăria despre căsătorie, zise Rowena, oftând din nou.

- Ai zis ceva despre un admirator în Glengask. Ţi-e dor de el?

- Da. Lachlan MacTier. Îmi este teribil de dor de el. Dar sunt aici de aproape cinci zile şi lipsesc de acasă de aproape dublu şi el încă nu mi-a trimis nici o scrisoare.

- Tu i-ai scris lui? Poate că nu ştie adresa ta de aici.

- I-am scris în fiecare zi.

Charlotte îşi ascunse zâmbetul în spatele mâinii. Fusese şi ea aşa de tânără?

- Poate că asta-i problema, atunci, zise ea cu voce tare, aşezându-se pe covor şi scărpinând şi ea ogarul cu blană sârmoasă.

- Ce vrei să spui?

- Că unui bărbat nu-i poate fi dor de tine dacă tu eşti mereu acolo.

- Dar nu sunt acolo. Sunt la sute de kilometri distanţă.

- Scrisorile tale nu-s. Sunt acolo să-l întâmpine în fiecare zi. Şi dacă el nu ţi-a scris, înseamnă că tu i-ai răspuns deja la toate întrebările.

Ochii cenuşii, mai puţin aprigi decât cei albaştri ai fratelui ei, se uitară lung la ea.

– Ești absolut genială! ciripi Winnie, îmbrățișând-o. Doar dacă... ar trebui să-i scriu că nu-i mai scriu? Nu vreau să creadă că-s supărată pe el... deși un pic sunt.

– Nu, interveni Janie. Lasă-l să se întrebe. Poate va crede că ți-ai găsit un admirator aici la Londra. Și ai putea, pentru că în seara asta arăți foarte drăguță.

Charlotte se ridică din nou în picioare cu ajutorul lui Simms.

Uitându-se pentru ultima dată în oglindă pentru a se asigura că părul îi este aranjat, le îndemnă să iasă pe ușă. O închiseră pe Una cu ceva dificultăți în dormitorul lui Winnie și apoi coborâră în grabă scările.

Părinții ei așteptau deja în hol și avură nevoie de un moment să le admire pe fiecare pe rând. Evident că în general nu se îmbrăca așa de elegant, pentru că amândoi îi comentară îmbrăcămintea și părul. Ce ciudat că și ei, și Jane credeau că un bărbat îi atrăsese atenția; în ultimii doi ani nici unul dintre ei nu menționase așa ceva când se îmbrăca pentru o petrecere.

Longfellow o ajută cu mantia și apoi ea o luă pe a lui Winnie ca să o ajute pe sora marchizului.

– Pot să te întreb ceva? murmură ea, sub sunetul făcut de discuția din jurul lor.

– Desigur.

Charlotte inspiră. Era doar curiozitate. Nimic mai mult.

– Eu nu cunosc tradițiile scoțiene sau ale clanurilor, dar fratele tău are 31 de ani, corect? Este vreun motiv pentru care nu s-a căsătorit încă?

– Cred că-i prea ocupat, răspunse Rowena, cu o expresie devenită mai gânditoare. Și cred că înainte și-a făcut griji că eu m-aș simți dată la o parte dacă aducea o altă fată în casă. Dar acum am 18 ani și asta probabil că se va schimba. Făcu o scurtă grimasă. Eu doar sper că nu se hotărăște să se însoare cu Bridget Landry. Familia ei locuiește cel mai aproape și ea-i frumușică, dar când râde parcă ar fi ciori care mor.

Charlotte pufni.

- Oh, Winnie!

- Nu, este adevărat. Și la cină își ia cele mai bune bucăți. Ran ar lăsa-o, pentru că el vrea ca toată lumea să fie fericită, dar uneori eu sunt cea mai fericită când îl văd cu ultima căpșună din sezon. Winnie ridică din umeri. Deși este un pic prostesc să-ți faci griji cine ia o căpșună, nu-i așa?

- Nu cred, răspunse Charlotte, încercând să împace imaginea ei despre Ranulf MacLawry cu aceea a unui bărbat căruia îi plăceau căpșunele și îi plăcea să-i vadă pe toți în jurul lui fericiți. Cred că-i minunat.

- Haideți, domnișoarelor, zise dintr-odată tatăl ei, făcând-o să tresară. Dacă întârziem, doar cu mine veți dansa.

- Pe mine nu m-ar deranja, *papa*, zise hotărâtă Jane.

El o sărută pe obraz.

- Poate nu, dar pe mine, da.

Balul Evanstone era primul mare bal al sezonului. Drept urmare, probabil că invitații se vor călca în picioare în cele două saloane de bal. Din fericire, ploaia se oprise și nu avură de înfruntat decât un vânt rece în vreme ce treceau de șirul de trăsuri aflate lângă intrarea principală a casei.

Până și Winnie se oprise din sporovăit, observând priveliștea cu ochii mari, rotunzi. Charlotte nici măcar nu-și putea imagina cum trebuia să pară cuiva pentru care un oraș era un mic sătuc din mijlocul pustietății.

- Este așa de diferit de petrecerile din Glengask? șopti ea.

Winnie încuviință din cap, abia clipind.

- Noi avem două mari petreceri pe an, una la An Soadh și cealaltă la Mahldoen, dar nu sunt chiar petreceri cu dans. Bănuiesc că-s mai mult târguri. Se adună tot clanul și ridicăm corturile. Avem tot felul de mâncare și băutură, și cântat, dansat, cimpoaie, aruncări

cu bușteanul, împușcături, săbii. Nici măcar pe aproape la fel de grandios ca asta.

Împușcături și săbii? Spera că la țintă și nu unii pe alții. Charlotte ținu asta pentru ea însă. Seara asta era pentru Rowena și Jane. Încercă pentru o clipă să-și imagineze unele dintre invitatele coafate cu grijă aici aruncând cu bușteni, bând bere din halbe și dansând pe muzica cimpoaielor. Dacă n-ar fi fost și violența, ar fi fost... palpitant.

După ce majordomul îl anunță pe Lord Hest și însoțitorii pe o voce răsunătoare, se îndreptară spre cel mai apropiat dintre cele două saloane de bal interconectate. Deschiseseră pereții pliabili dintre ele, transformându-le într-un spațiu uriaș, incredibil, cu scaune aliniate lângă pereți, șemineuri uriașe la fiecare capăt și o duzină de ferestre cât peretele de înalte ce dădeau spre un balcon cu trepte și spre grădină și helești de jos. Exteriorul era luminat cu torțe, interiorul de opt candelabre și totul sclipea.

- Oh, Doamne, murmură Winnie.

Charlotte se întoarse pentru a fi de acord cu ea, dar apoi își dădu seama că debutanta nu se uita la decorațiuni. Se uita la fratele ei.

- Oh, Doamne, repetă și Charlotte, urmărindu-i privirea.

Marchizul de Glengask stătea în apropiere de un perete, plimbându-și privirea de la un bărbat la altul de parcă își căuta dușmanii. Dar măcar o dată atenția lui Charlotte nu fu captivată de ochii lui albaștri profunzi. Toți ceilalți bărbați prezenți purtau haine potrivite, veste și pantaloni cu cizme sau pantofi. Ca și ei, Ranulf îmbrăcase o haină - a lui era un gri-închis cu nasturi mari negri mărginiți cu argint și trei nasturi identici la fiecare mânecă. Vesta lui era neagră, cu aceiași nasturi cu negru și argintiu, în vreme ce lavaliera albă avea un ac din argint și onix.

Dar de la talie în jos clar nu era un englez. În loc de pantaloni purta un kilt cu negru și gri, cu fir roșu precum sângele traversând pătratele mai închise la culoare. În fața... bărbăției lui, de un lanț de argint atârna un săculeț argintiu cu negru. Lanțul părea să se învârtă în jurul taliei lui. Genunchii îi erau goi, iar gambele îi erau acoperite de ciorapi de lână alb cu negru. În picioare purta pantofi ce păreau din piele neagră, legați până la jumătatea gambelor cu mai multe fâșii de piele.

Efectul era... Charlotte înghiți. Arăta sălbatic, nebun și periculos, și pur și simplu fascinant. Uneori, oamenii de stat mai în vârstă purtau kilturi la serate, dar nu era nimeni atent la hainele lor demodate. Acum era foarte diferit. În jurul ei auzea șoaptele, majoritatea din partea femeilor. Ochii albaștri pătrunzători se întâlniră cu ai ei și apoi el traversă sala, mulțimea despărțindu-se pentru a-i face loc în timp ce se apropia. Ea simți o căldură subită între coapse.

– Rowena, arăți foarte bine, zise el cu vocea joasă, zâmbind la sora lui.

Zâmbetul acela era periculos, pentru că-i făcea să tresară inima lui Charlotte și își amintea de gura lui capabilă și de acel sărut extraordinar. Rowena însă nu-i zâmbi.

– Ce faci? șopti ea.

– Stau aici, răspunse el cu răceală.

– Porți culorile clanului. Vrei să te iei la bătaie?

– Nu. Sunt scoțian. Sunt muntean. Și așa se îmbracă muntenii. Sau ai uitat deja?

Sora lui se uită mai de aproape la el.

– Nu cauți necazuri?

El clătină din cap.

– Nu caut necazuri. Nu-s de mine.

Charlotte nu știa cum putea să spună asta, când fiecare centimetru din el radia practic necazuri și o căldură foarte masculină. Când el își întoarse privirea spre ea, ea refuză să-și ferească privirea sau să-și coboare ochii

pentru a-i observa îmbrăcămintea. Încercă să nu se îmbujoreze, dar nu-i reuși dacă judeca după căldura din obrajii ei.

– Văd că mi-ai ascultat sfatul, zise ea într-un final.

Ranulf înclină capul.

– Care sfat? Oh, partea în care mi-ai spus să mă integrez. Întinse brațele în lateral. M-am hotărât să fac invers.

– Da, văd asta.

El făcu un pas mai aproape.

– Atunci îmi dai carnețelul de dansuri sau crezi că-s prea scoțian pentru gustul tău?

Ea se așteptase ca el să întrebe dacă era prea fricoasă să danseze cu el și pentru asta avea un răspuns – prefera să nu creeze agitație în public. Dar el nu formulase astfel întrebarea, și acum ea nu-l putea refuza fără a părea aristocrata englezoaică snoabă pe care el așa de evident o disprețuia. Și nu era pregătită să fie disprețuită. Nu de el. Și în afară de asta, o parte din ea voia să danseze cu el.

Scoase în tăcere carnețelul de dansuri și creionul din poșetă și i le dădu. Li se atinseră degetele și ea îi simți căldura chiar și prin mănușile de culoarea smaraldului. Văzu cu coada ochiului că restul familiei sale discuta cu câțiva dintre cei sosiți mai târziu și o prezentau pe Winnie. Sau se prefăceau că făceau asta. *Minunat.* Chiar credeau că un bărbat îi atrăsese atenția și că Ranulf MacLawry era acel bărbat?

– Deci ăsta ești tu fiind tu, nu-i așa? se aventură ea pe o voce joasă. Nu faci vreo declarație sau nu-ți arăți disprețul față de semenii mei?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Sunt doar haine, fată. Se bătu peste piept, iar nasturii argintii sclipiră. Cum se cuvine în partea de sus și distracție jos.

– Oh, Dumnezeule! Din cauza asta, acum își amintiți toate cântecele și poeziile obscene pe care le auzise

despre scoțieni și ce purtau sub kilturi. Ceea ce, dacă poveștile erau adevărate, însemna că nu purta nimic. Scrie-ți numele și înapoiază-mi carnetul de bal.

- Spune-mi Ranulf din nou.

Ea inspiră adânc, prefăcându-se enervată. Ce avea de o tulbura pe interior? Toată logica îi spunea că n-ar trebui să vrea să aibă de-a face cu el sau cu kiltul lui, sau cu manierele lui sălbatice.

- Scrie-ți numele, Ranulf, și înapoiază-mi carnetul. Mai bine?

El ridică ochii, umbriți de genele negre.

- Majoritatea oamenilor nu-mi vorbesc cum o faci tu, Charlotte, zise el blând, scriind ceva pe carnet și dându-i-l înapoi.

Nu prea știa cum să interpreteze asta.

- Surorile noastre s-au împrieteni foarte mult. Ar trebui să existe o anumită onestitate între noi, nu crezi?

- Așa-i spunem? El îi studie chipul, cercetarea lui atentă făcând-o să se simtă nu incomod, ci neliniștită. Sincer atunci, Charlotte, nu știu ce să mă fac cu tine. Dar aș vrea să rămân prin apropiere până îmi dau seama.

- Nu sunt chiar așa de complicată.

- Permite-mi să te contrazic.

Pentru că nu mai voia să se uite în ochii lui și pentru că oamenii începeau să o observe și pe ea ca pe el, Charlotte se uită la carnetul de dansuri. Și se încruntă.

- Nu poți să iei ambele valsuri.

- Tocmai le-am luat.

- Nu se face, Glen... Ranulf.

- Atunci dacă orice alt bărbat vrea să danseze cu tine unul dintre valsuri, poate să vină și să te ia. Zâmbetul lui se transformă în ceva diavolesc și delicios. Deși asta ar însemna probabil o încăierare.

Deci acum voia să se folosească de antipatia ei pentru violență ca să o oblige să cedeze la ceva scandalos. Bine. Atunci putea să aibă primul vals, dar înainte de al doilea se va preface că o doare capul. Asta

va elimina scandalul de a valsa cu el de două ori şi nevoia să se încaiere cineva ca să prevină asta. Nu că cineva s-ar fi bătut pentru favorurile ei; doamnele fără admiratori rareori aveau apărători. Mai ales când ajungeau la vârsta ei.

– Ar trebui să te duci să-i ceri şi lui Winnie un dans, cât mai are unul, sugeră Charlotte când el păru tentat să rămână acolo, în faţa ei.

El îşi înălţă capul pentru a privi spre locul unde se aflau sora lui şi Jane, înconjurate de tineri. Expresia lui se alarmă pentru scurt timp, apoi se transformă într-o aroganţă uşor amuzată. Ranulf făcu un pas pe lângă ea, apoi se opri şi se aplecă.

– Cred că eşti o vrăjitoare, Charlotte Hanover, murmură el la urechea ei, pentru că mi-aş uita îndatoririle doar dacă aş fi vrăjit.

Înainte ca ea să-i răspundă, se duse şi luă carnetul surorii lui direct din mâna lordului William Duberry. Şi Lord William, care nu era cunoscut pentru răbdare şi firea calmă, îl lăsă pur şi simplu. De altfel, acum că el plecase de lângă ea, alţi bărbaţi se îngrămădiră să-i ceară dansuri. Pe majoritatea îi refuză, desigur, cu un zâmbet şi o încurajare verbală spre celelalte domnişoare mai tinere, dar era... plăcut să fie invitată.

– Sclipiţi ca un smarald în seara asta, Lady Charlotte.

Tonul rece, precaut îi atrase atenţia imediat. Blestemând în gând, Charlotte se întoarse spre bărbatul care vorbise.

– Lord Berling. Ce surpriză plăcută!

El ridică o sprânceană.

– O surpriză că particip la un eveniment pe care toată lumea din Mayfair nu l-ar pierde? Contele privi peste umăr. Ah! O surpriză că am apărut după ce munteanul barbar a mârâit la mine. Între noi doi fie vorba, milady, mârâie la toată lumea. Clătină din cap, ţâţâind din limbă în acelaşi timp. Trebuie să fie obositor să fii aşa de sfidător cu privire la orice. Aproape că-mi pare rău

de el. Îmi pare rău de sora lui, care încearcă să se distreze în vreme ce el se învârte pe lângă ea, gonind bărbații din jurul ei.

- Ați crescut în Ținuturile Înalte, milord?

- Dumnezeule, nu, răspunse Berling, coborându-și din nou capul în timp ce se încrunta. De ce mă întrebați?

Charlotte ridică din umeri, surprinsă să-și dea seama de partea cui se afla - și că nu se afla de partea contelui care părea rațional.

- Păreți să-l cunoașteți foarte bine pe Lord Glengask.

- Am pământuri acolo din partea familiei Gerdens, explică el cu un zâmbet. Nu arăta deloc rău, chiar dacă ei nu-i plăcea ceva la ochii lui. Am petrecut toamna acolo o dată, continuă el, și-mi place să am grijă de proprietățile mele din când în când. Îi ridică carnetul de dansuri din mână. Nu mi-am dat seama că familia dumneavoastră îi cunoaște așa de bine pe MacLawry.

Acum era rândul ei să încerce să minimizeze relația familiei Hanover cu MacLawry. Ar fi fost probabil înțelept să facă asta, dacă chiar și jumătate din ce-i povestise Ranulf era adevărat. Dar avea momente când se mândrea cu adevărul mai mult decât cu înțelepciunea.

- Mama mea a fost foarte bună prietenă cu Eleanor MacLawry, zise ea, iar Janie și Rowena au corespondat de-a lungul anilor. Am fost încântați că a putut veni la Londra pentru sezon.

- Înțeleg. Bănuiesc că Lady Rowena este destul de civilizată. Dar ar fi înțelept să stați departe de frați.

Charlotte simți un fior pe șira spinării.

- Și de ce?

El îi dădu carnetul înapoi.

- Pentru că sunt vocali și încăpățânați, și refuză să țină pasul cu schimbările din lume. Este o combinație periculoasă, milady, și oamenii din jurul lor tind să fie răniți.

Oh, *Doamne!* Privi la carnetul de dansuri în timp ce el dispărea în mulțime. Își trecuse numele la al doilea

cadril al serii - imediat după primul vals. Ceea ce însemna că Ranulf va trebui să o ducă la Berling.

Dacă voia să păstreze pacea, era evident că trebuia să facă o minune pentru asta. Cea mai simplă soluție ar fi fost să plece pur și simplu - imediat. Charlotte se uită la Ranulf, care își scria numele în carnetul lui Jane. Și jumătate din femeile prezente la serată păreau să-și fi găsit de lucru în partea aceea a încăperii.

Toate voiau să danseze cu el și ea nu avea cum să le învinovățească. El putea să spună că ea îl vrăjise sau vreo prostie similară, dar părea să existe... ceva ce-i atrăgea împreună. Pentru că altfel nu-și putea explica de ce se hotărâse deja să rămână și să danseze cel puțin un vals cu el.

capitolul 6

Dacă Ranulf ar fi avut în gând să se bage în patul cuiva după serată, ar fi fost ceva simplu de realizat. În timp ce se îndrepta spre masa cu băuturi, o tânără domnișoară chiar îi blocă drumul și-i spuse numele, adresa și ce fereastră de la etaj va lăsa deschisă mai târziu în acea noapte. Totul în spatele evantaiului de fildeș, dar oricum îi spusese.

Din fericire pentru toate englezoaicele, și probabil și pentru el, nu avea de gând să se încurce în panglicile lor frumoase și în unghiile lor manichiurate frumos. Luă o înghițitură de whisky luat de pe tava unui valet, uitându-se la ringul de dans peste marginea paharului. Mă rog, poate exista o englezoaică pe care o voia în patul lui, dar asta nu se va întâmpla în seara asta.

Nu credea să fi văzut ceva arătând mai minunat decât arăta Charlotte în seara asta. Smaraldul rochiei alunga tot căpruiul din ochii ei, iar perlele și lănțișorul de aur din părul ei auriu sclipeau precum stelele. Îi stârnise curiozitatea și interesul aproape din clipa în care o văzuse

prima dată. Dar acum, în seara asta, gândurile lui erau mai fizice și mai dificil de ignorat.

Nu avea cum să fie singurul care o observa, dar în primele patru dansuri ale serii dansase cu tatăl ei, cu Henning, un băiat cu umeri lăsați care semăna mult cu mama ei, deci trebuia să fi fost o rudă, și acum cu un bărbat mai în vârstă a cărui nevastă veselă folosea un baston și stătea momentan într-un scaun lângă perete, încurajând de fiecare dată când cuplul ajungea în partea ei din încăpere.

Terminându-și paharul, îl puse pe o tavă în trecere și făcu semn după alt pahar. Dansul de țară se desfășura deja de vreo zece minute. O femeie cu părul argintiu leșinase și alte două cupluri ieșiseră de pe ringul de dans și căutaseră scaune. Încă era mai domol ca la o întâlnire de clan; nu era petrecere până când cineva nu se umplea de sânge.

Când unchiul lui trecu pe lângă el pentru a treia oară de când începuse dansul, Ranulf cedă. Întrucât petrecea așa de puțin timp în afara Ținuturilor Înalte, nu îi știa la fel de bine pe membrii clanului extins ale căror familii se mutaseră mai la sud. Dar unchiul lui îi știa, indiferent de cât de discutabilă era judecata lui.

– Myles, zise el, în vreme ce unchiul lui traversa din nou salonul de bal.

Vicontele se opri.

– Nu sunt aici să mă bag, Ranulf. Am fost invitat. Doar n-am vrut să fii surprins de prezența mea.

– Nu-ți cer să pleci. Se retrase spre o parte a încăperii, și unchiul lui îl urmă. Știu că mocofanul roșcovan, cel în haina maro, este fratele mai mic al lui Berling.

Arătă cu bărbia spre tipul corpolent de la întâlnirea lor de mai devreme din parc.

– Da. Dermid Gerdens. Nu-i cel mai inteligent dintre oameni și își mai și pierde repede cumpătul. Nu-i o combinație plăcută.

– Și individul slab de lângă foc are bărbia Campbell.

Vidra din parc era îmbrăcată tot cu negru și la fel de unsuroasă părea. Unchiul lui veni mai aproape.

- Ai un ochi bun, băiete. Acela este Charles Calder, nepotul bătrânului William Campbell. Am văzut mai devreme pe doi dintre verii lui în salonul de jocuri. Acceptă un pahar de vin de la unul din valeții care se plimbau prin mulțime și luă o înghițitură sănătoasă. Cu alte cuvinte, Ranulf, ești depășit numeric cu mult în seara asta.

- I-am promis Rowenei că nu voi face probleme.

- Ah. Atunci ai un mod foarte ciudat de a te ține de promisiune. Myles arătă cu degetul spre unul din nasturii de pe mâneca lui Ranulf. Nu că te-ai integra la fix în societatea londoneză, oricum.

De ce naiba toată lumea simțea nevoie să sublinieze asta?

- Asta-i un costum formal pentru orice petrecere în Scoția. Știi asta. Și adunătura asta trebuie să fi văzut măcar un cimpoier înainte. Habar n-am ce-i așa șocant.

Intenția lui fusese să fie cât se putea de el însuși, dar se așteptase să fie ocolit, nu asaltat de femei.

- Din moment ce vorbești cu mine, n-am să-ți spun că știi exact ce anume-i așa șocant.

- Da. Dacă Bruce ar fi știut că englezii se șochează așa de tare de un scoțian cu fundul gol, am fi putut mărșălui prin York goi și am fi scutit toată vărsarea de sânge.

Myles pufni, apoi își reveni suficient cât să se încrunte.

- În general ești mai precaut de-atât, Ranulf.

Myles se mută lângă perete, alături de el, așa că amândoi erau cu fața spre sala de bal aglomerat. Și oricât detesta Ranulf să admită că nu înțelegea deloc societatea londoneză, era plăcut că mai avea o pereche de ochi să se uite după probleme.

- Deci de ce m-am îmbrăcat în culorile clanului când am numai dușmani în jurul meu? termină Ranulf, apoi se încruntă. Este vina fetei.

Myles se încruntă şi el.

– Care fată?

– Cea de smarald.

– Cea... Unchiul lui căută pe ringul de dans. Lady Charlotte Hanover?

– Da. A zis că dacă nu-mi place să se uite lumea pieziş la mine, n-ar trebui să încerc aşa de mult să nu par englez. Termină al doilea whisky. Şi m-am purtat ca un băieţandru de şcoală fără maniere.

Şi încă nu înţelegea de ce. Dumnezeule, îl exaspera!

Lângă el, unchiul lui era nemişcat. Probabil că-şi făcea griji că un cuvânt greşit îl va îndepărta definitiv de familie. Ce ciudat că Myles îşi alegea cuvintele cu atâta grijă, când fata cu raze de soare în păr nu părea să simtă deloc nevoia să aibă grijă cum vorbeşte. Normal că n-ar lovi niciodată o femeie, indiferent de insulta adusă de ea, dar era mai mult de-atât. *Ea* avea ceva, în mod deosebit, ceva ce-l făcea să-şi piardă echilibrul.

– Dansezi în seara asta? întrebă Myles.

– Da, cu Rowena şi fetele Hanover.

– Ah.

Ranulf se uită la unchiul lui.

– Ah, ce?

Da, era căpetenia clanului MacLawry şi un marchiz, dar uneori ar fi fost plăcut să nu trebuiască să scoată cu forţa cuvintele de la oameni.

– Doar că dacă dansezi doar cu anumite domnişoare, s-ar putea ca bârfitorii să înceapă să creadă că ai vreo... afecţiune deosebită faţă de una din ele.

– Păi, am! Rowena este sora mea.

– Mă refer la celelalte două. Şi s-ar putea să fi şi lăsat impresia că disprefuieşti oarecum această societate.

– Ceea ce...

– Ceea ce ar putea afecta alte tinere domnişoare care doresc sau au voie să se împrietenească cu Winnie.

Iar prostiile astea! Cu o înjurătură scurtă în gaelică, ce i-ar fi făcut să roşească pe nobilii înţepaţi din jurul

lui dacă ar fi înțeles-o, Ranulf plecă de lângă refugiul zidului. Câteva fete delicate încercară să-i atragă atenția, dar nerăbdarea lor îl făcu să se cutremure. În sfârșit, o zări pe fata durdulie din atelierul de croitorie, stând prin apropierea mamei sale îngrijorate.

– Domnișoară Florence? zise el.

Ea se înroși când se întoarse spre el.

– Da, milord.

– Vrei să termini dansul ăsta cu mine?

– Eu... Da. Ar fi minunat.

Ranulf îi întinse mâna și ea își puse degetele pe ale lui. Tremurau un pic, dar spera ca ea să fie suficient de voinică să reziste prin restul dansului gălăgios de țară. El o conduse lin în șirul larg, îi dădu drumul, făcu o plecăciune și se întoarse și o prinse din nou.

– Este minunat din partea dumneavoastră, Lord Glengask, zise ea în timp ce treceau prin mijlocul dansului și spre capăt din nou.

– De ce?

– Eu... eu nu par a fi o parteneră dorită pentru dans, atâta tot, răspunse ea, plecându-și capul. Mama zice că-i din cauza pistruilor. Eu îi frec cu suc de lămâie în fiecare noapte, dar nu pare să aibă vreun efect.

– În Scoția spunem că o fată cu pistrui este sărutată de soare. Este o binecuvântare și nu ceva de care să-ți fie rușine.

Ochii de un verde-deschis îl priviră cu speranță.

– Serios?

– Da. El încuviință din cap, sperând că nu se logodise cumva pentru că fusese amabil cu ea. Serios.

– Asta-i așa drăguț. Lord Stephen Hammond zice că am pielea și forma unei portocale.

Ei bine, asta era ceva mișelesc de zis unei femei.

– Fac pariu că Hammond ăsta are creierul ca o portocală, răspunse el și ea chicoti.

Din fericire, dansul se termină înainte ca ea să înceapă să-i spună că i-ar plăcea să vadă Ținuturile Înalte

și ca el să i le arate. Ranulf se alătură aplauzelor și o duse înapoi la mama ei, apoi scăpă cât de repede putu.

Charles Calder, nepotul lui Campbell, stătea încă lângă foc, de parcă nu-i ajungea căldura să-și încălzească corpul osos. Berling începuse să danseze, dar din fericire pentru conte fusese în linia cealaltă de dansatori. Dacă doar ar fi atins mâna Rowenei, și-ar fi pierdut-o pe a lui.

– Ai făcut un lucru foarte frumos, se auzi vocea lui Charlotte și aceasta puse mâna pe mâneca lui.

Ranulf se uită la ea, ignorând palpitația din piept.

– Poftim?

– Că ai dansat cu Florence Breckett. A fost foarte drăguț din partea ta.

Își înclină bărbia spre locul unde el se despărțise de fata grăsuță. Când el îi urmări privirea, vreo șase alte fete, inclusiv două dintre verișoarele ei vorbărețe, o înconjuraseră, toate vorbind entuziasmate și uitându-se în direcția lui.

– Oh. Da. Sunt o persoană amabilă.

Ea pufni, mascând sunetul cu o tuse politicoasă.

– Avem câteva minute înainte de vals și eu am nevoie disperată de niște aer proaspăt. Mă însoțești pe balcon?

– Nu pot să o las nesupravegheată pe Rowena, răspunse el.

Îl uimi un pic junghiul ascuțit de regret pe care îl simți la rostirea cuvintelor.

– Vorbește cu unchiul vostru. Și din întâmplare știu că cel cu care dansează valsul este Robert Jenner, un tânăr foarte de treabă, al cărui unchi este în cabinetul prim-ministrului.

– Te-ai gândit la toate, deci, comentă Ranulf, uitându-se pentru ultima oară spre Rowena, după care îi permise lui Charlotte să-l conducă spre ferestrele înalte din partea îndepărtată a încăperii.

I-ar fi fost mai ușor să stea lângă sora lui – sau în fața ei – cerând recomandările fiecărui bărbat care se apropia de ea, dar ea nu l-ar fi iertat niciodată pentru

asta. Ținând cont de familiaritatea lui Myles cu nobilii, probabil că oricum îi era mai bine în compania unchiului ei.

Ori asta, ori se agăța de motive ca să iasă cu Charlotte Hanover. Le-ar fi luat capetele ambilor săi frați dacă ar fi plecat și ar fi lăsat-o pe Rowena cum făcea el acum, dar continuă să meargă. Fata ar fi putut să-l conducă pe o stâncă și el ar fi urmat-o. Ținând cont de ceea ce era el și ceea ce era ea, căderea de pe stâncă părea foarte probabilă oricum. Ranulf își coborî privirea spre șoldurile ei ce se legănau și rămase în urma ei.

Câțiva oameni stăteau afară pe balconul larg, în vreme ce vreo duzină se aventuraseră în grădinile de jos. Aerul mirosea a ploaie și a balegă de cal, ceea ce era mult mai plăcut decât aroma grea, persistentă a zeci de parfumuri franțuzești ce se amestecau înăuntru.

– Nu încerc să te vrăjesc, zise Charlotte în liniștea relativă.

El rânji la tonul ei enervat, direct.

– Știu asta. Dacă ai fi vrut, ai fi fost mai amabilă cu mine.

Ea mijì ochii ei căprui, mai închiși la culoare acum la lumina torțelor.

– De ce te certi cu mine când încerc să fiu amabilă și de ajutor și te amuzi când îți spun să nu fii ridicol?

– Sunt o enigmă.

Ea se încruntă.

– Oh, bine atunci, nu mai contează.

Ranulf puse o mână pe umărul ei înainte ca ea să apuce să-i întoarcă spatele.

– Și tu ești o enigmă pentru mine, să știi, zise el, păstrându-și vocea joasă.

– Sunt? răspunse ea, cu un zâmbet un pic forțat și fragil pentru ochii lui. Nu o fac cu intenție.

El veni mai aproape, luându-și mâna de pe umărul ei doar ca să coboare cu degetul pe brațul ei peste mănușă

până la încheietură. Ea simți un fior sub atingerea lui, și el speră că era provocat de el și nu de aerul rece al serii.

– Și de ce anume? întrebă el. De ce ai dansat doar cu prieteni vechi de familie și proști?

Ea rămase nemișcată, cu privirea pe balustrada de piatră de lângă cotul ei.

– Nu știu la ce te referi sau ce insinuezi. Nu fac nimic necuviincios. Și am dansat cu tine.

– Da, dar eu sunt excepția, probabil pentru că te-am intimidat să o faci, recunoscu el. Și bineînțeles că n-ai făcut nimic nepotrivit. Și cel mai probabil nici n-ai făcut vreodată. Atunci de ce nu te urmăresc toți băieții ăștia tineri, cu limbile scoase?

– Asta chiar că-i o imagine bună. Umerii ei se lăsară o fracțiune. Nu mă urmăresc pentru că am 25 de ani. Pentru am avut un sezon și am găsit un admirator și apoi am petrecut un an în doliu.

– Deci ești moartă?

El observă peste capul ei cum ultimii invitați pleacă de pe balcon în vreme ce orchestra își acorda instrumentele în pregătirea valsului.

Charlotte se întoarse cu fața spre el, având pentru scurt timp pe buze ceea ce ar fi putut să fie un zâmbet trist. Nu-și plângea de milă; asta trebui și el să recunoască.

– Nu, domnule, nu-s moartă, dar clar sunt fată bătrână, scoasă din circulație. Este sezonul surorii mele. Nu voi concura cu ea pentru atenția vreunui bărbat tânăr care așteaptă să fie lovit de săgeata lui Cup...

Ranulf o sărută. „Fată bătrână pe dracu'", se gândi el, simțind cum îl pătrunde căldura ei. Îi ciuguli buza inferioară, gustând vinul de Madeira și dorința. Când brațele ei alunecară în jurul umerilor lui, el își puse mâinile pe talia ei și o ridică, așezând-o pe balustrada lată de piatră.

Când gurile lor se întâlniră, mintea lui încetă să mai urle la el să o lase în pace, să plece. Știa ce putea

să însemne să se încurce cu o englezoaică bine-crescută, dar corpul lui refuza să treacă peste faptul că o dorea. Rău de tot.

Suspinul ei moale îi dădu o erecție; poate că purtarea kiltului nu fusese cea mai înțeleaptă decizie din seara asta, dar apoi gura ei se opri. Se împinse dintr-odată în pieptul lui. Mascându-și enervarea că fusese refuzat, Ranulf își înălță capul pentru o fracțiune și buzele lor se despărțiră.

- Încetează! ordonă ea, cu vocea fără aer și nesigură.

- Am încetat. Cu un regret lent, se mișcă pentru a o pune la loc pe sol. Mi se pare că ai înțeles greșit, zise el, dorindu-și un alt pahar de whisky pentru a-i trece gustul ei amețitor din gură.

- Am greșit cu ce? întrebă Charlotte, netezindu-și fusta, chiar dacă pe interior se simțea mai tulburată decât arăta pe afară. *Cerule!*

- Nu ești nici moartă, nici scoasă din circulație. Nici pe departe. Îi luă bărbia între degete, îi ridică chipul astfel încât privirile li se întâlniră. Eu cred că mă dorești, fată, continuă el pe un murmur moale.

Ea se încruntă, încercând să afișeze un aer de sfidare când ceea ce-și dorea cu adevărat era ca el să o sărute din nou.

- Da, cred că am menționat că am o înclinație spre lipsa de maniere, pentru diavolii barbari. Nu ți-am permis să mă săruți.

Zâmbetul lui aproape că-i topi interiorul.

- Data viitoare îmi vei permite.

- Ți-ai supraestimat farmecele, Ranulf MacLawry.

El se apropie un pic.

- Da? răspunse el cu accentul lui moale. Atunci de ce ești încă agățată de mine, Charlotte Hanover?

Ea clipi, dezlipindu-și degetele de reverul lui.

- Eu...

– Invocă minciuna mai târziu. Au început valsul şi eu vreau să am din nou mâinile pe tine. Şi cu toată lumea privind.

Charlotte încercă să-şi tragă sufletul şi să-şi adune minţile împrăştiate. Când îi înghionti umerii, muntele suplu cedă, lăsând-o să treacă de el spre uşa salonului de bal.

– Este doar un dans, milord.

– Toată viaţa-i un dans, fata mea frumoasă.

Păru un lucru foarte poetic din partea lui, dar dacă se oprea să-i spună că asta nu era ceva ce-i stătea în fire ar fi pierdut valsul. Şi orice ar fi pretins ea, voia să-i simtă mâinile pe ea.

Poate că avea febră şi delira, pentru că nimic din ceea ce simţea nu avea sens. Lord Glengask era exact genul de bărbat impulsiv de care avusese destul parte cu James Appleton. Când James o curtase fusese... mulţumită că un bărbat aşa de serios pusese ochii pe ea. Şi apoi îşi dăduse seama că seriozitatea avea puţin de-a face cu buna dispoziţie... şi ce greşeală fusese! Acum însă, indiferent de ce lecţie ştia că va învăţa, un singur sărut – sau mai degrabă deja două – de la Ranulf o făceau să se învârtă, nefiind sigură unde îi erau picioarele sau dacă mai voia să găsească pământul.

În sala de bal sute de cupluri începuseră să valseze. Cu o mişcare lină, Ranulf îi cuprinse talia, îi luă mâna într-a lui şi porni la dans. Ideea că un scoţian musculos era aproape gol de la talie în jos, că doar o cârpă din lână neagră cu gri şi roşu, lungă până la genunchi şi ţinută strâns doar de un ac, era aproape la fel de ameţitor cum era însăşi dansul. Şi felul cum celelalte femei se uitau la el cu aşa... o dorinţă evidentă şi felul cum se uitau la ea cu o invidie abia mascată, o derutau şi o excitau în acelaşi timp.

– Ce intenţii ai, Ranulf? întrebă ea după un moment, păstrându-şi vocea joasă.

El ridică dintr-o sprânceană.

– „Intenții"? repetă el, zâmbind din nou lent cu gura lui senzuală.

– Da. M-ai sărutat de două ori deja și ai spus că mă dorești.

– Astea-s intențiile mele. Să te sărut și să te am.

Obrajii ei se îmbujorară. Avusese vreodată o conversație similară cu James? Dacă da, nu-și amintea – și i se părea genul de lucru pe care un corp și l-ar aminti.

– Și după acea? continuă ea. Știi că sunt fiica unui conte și o femeie care nu dorește să provoace scandal.

– Așa ai zis.

Expresia lui amuzată dispăru pentru că simțea fără îndoială că se apropia o altă discuție în contradictoriu.

– Așa am zis, fu ea de acord, inspirând și încercând să îndepărteze senzația foarte plăcută de a fi în brațele lui. Și dacă spui că ai venit în Mayfair în căutarea unei soții, am să-ți spun în față că minți. Ți-ai exprimat foarte clar disprețul pentru... englezoi în ultimele zile.

– Englezi, o corectă el, accentul lui făcând cuvântul să pară mai drăguț decât știa ea că trebuia să fie. Nu, am văzut ce efect au Ținuturile Înalte asupra unei doamne englezoaice bine-crescute și delicate. Nu voi face aceeași greșeală ca tatăl meu.

Primul ei gând fu să-l informeze că, deși avea și ea delicatețea și credințele ei despre ce era corect și ce nu, nu era deosebit de delicată. Dar apoi își dădu seama că poate *era* delicată în comparație cu el. Până la urmă, el vorbise despre crime și bătăi de parcă aveau loc la micul dejun. Și asta era ceva ce ea nu va – nu putea – tolera. Știa din experiență proprie ce suferință și inimă frântă aduceau asemenea lucruri și să se ducă de bunăvoie în mijlocul unei lupte dintre niște barbari – era pur și simplu de neconceput.

Ținând cont de asta, i se părea o pierdere de timp să se întrebe care fusese greșeala tatălui referitor la mama lui, să se întrebe ce o omorâse pe „delicata" fiică a unui

baron. Lăsând la o parte modul de a gândi al lui Ranulf, pur și simplu ei doi nu s-ar potrivi.

– N-ai nimic altceva de spus, atunci?

– Ce ar trebui să spun? Tocmai mi-ai spus că vrei să te culci cu mine, fără intenția de a te căsători cu mine. Îți refuz... oferta, domnule.

Ochii lui albaștri scăpărară.

– Așa deci?

– Nu mi-ai oferit nimic altceva decât compromiterea mea și un exil departe de o viață care chiar îmi place, răspunse ea, enervată că refuzul unei asemenea oferte primitive – plăcută și de neuitat cum probabil ar fi fost – îl ofensase.

Cum rămânea cu ea, pentru Dumnezeu?

– Deci îți place să fii bona surorii tale și să dansezi doar când este nevoie de un număr egal de cupluri?

Ha.

– Mă scuzi, dar tu ce cauți la Londra, nu ești tot bona surorii tale?

El o săgetă cu privirea pentru un lung moment și o ținea așa de strâns încât ea nu credea că ar putea să se elibereze dacă voia. Chiar și așa, nu-i era teamă de el. Poate că ar fi trebuit să-i fie, dar știa cu siguranță că Ranulf MacLawry nu ar răni-o niciodată – poate doar cu câteva cuvinte alese.

– *Faic tùsan,* mormăi el în sfârșit.

– Și ce înseamnă asta? întrebă ea.

– Înseamnă că mă înnebunești.

– Sentimentul este reciproc, Lord Glengask. Și cum am auzit ce vrei de la mine și te-am refuzat, din acest moment vei înceta să mai flirtezi cu mine și vei înceta să mai încerci să mă săruți.

În maxilarul lui tresări un mușchi.

– Ca să-ți răspund la asta, îți voi spune că o fată nu-mi va ordona mie să fac ceva. Îți mai spun și că nu m-ai convins că nu-ți place atingerea mea. De fapt, cred că-ți

place să mă ai prin preajmă ca să te certi cu mine. Și cred că te plictiseai înainte să apărem eu și Rowena la ușa ta.

Pentru un bărbat așa de implicat în propriile rivalități și necazuri, se descurcase foarte bine cu evaluarea ultimului an din viața ei. Pentru că simțea că devenise nu bona lui Janie, ci însoțitoarea ei. Și pentru că mintea nu-i era ocupată cu planuri pentru propriul viitor, se simțise... plictisită. Apatică, terminată. Moartă, cum zisese el. Și în ultimele zile nu se simțise așa. Frustrată, enervată, excitată, amuzată, fâstâcită - dar nu plictisită.

- Indiferent de cum eram, nu mi-am pierdut mințile, îi răspunse ea.

Spre surprinderea ei, el zâmbi, amintindu-i din nou de superbul lui sărut. Săruturi.

- Nu cred că rezolvăm impasul ăsta aici, fată. Este nevoie de o conversație mai... privată.

- Eu nu...

- Dacă-mi spui acum, cu sinceritate și direct în față, că nu mai vrei să schimbi un cuvânt cu mine sau vreo atingere sau privire, îți voi respecta dorința și mă îndepărtez de tine. Dacă nu, te vizitez mâine la prânz și poți să încerci să-mi schimbi părerea despre Londra. Sau să mă convingi să nu mai doresc să petrec timp în compania ta cu scopul de a intra sub fustele tale. Orice vrei tu.

Charlotte inspiră adânc. Nu era sigură că onestitatea își avea locul aici, dar logic ar fi fost să deschidă gura și să-i spună că dorea ca el să iasă din viața ei. Normal că dacă făcea asta, el sigur va găsi vreo scuză să-și schimbe decizia cu privire la Rowena și să plece imediat cu ea înapoi la Glengask. Și asta ar fi fost teribil de nedrept pentru Winnie... pe lângă starea fustelor lui Charlotte.

- Poftim, murmură el după un moment. Este prima dată când sunt mulțumit să nu-ți aud vocea, Charlotte.

- Nu înseamnă nimic, decât că nu vreau să văd că Winnie este nedreptățită pentru că eu te refuz.

El încuviință din cap aproape imperceptibil.

– Atunci așa o să-i zicem.

Nu părea să-i stea în fire să fie de acord când tocmai câștigase, dar Charlotte era destul de ușurată că avea un moment să se gândească și să se hotărască asupra faptului că nu voia să pună sub semnul întrebării motivele lui. Sau pe ale ei.

Când se cunoscuseră – Dumnezeule, trecuseră doar patru zile? –, îl crezuse un bădăran, arogant și impulsiv. Ce nu-și dăduse seama atunci și vedea acum erau inteligența sau umorul lui și o cantitate surprinzătoare de farmec. Acel accent puternic al lui ajuta și el. Dar nimic din toate astea nu explica de ce ea nu-l pălmuise și nu plecase de pe ringul de dans când el îi propusese să o seducă pentru că ar fi fost plăcut.

Doar că era destul de sigură că știa de ce se legăna încă în brațele lui. Cum spusese, avea 25 de ani. Chiar și după moartea lui James, dacă chiar ar fi vrut să se mărite, ar fi putut să o facă – ar fi făcut-o – până acum. Avea momente, mai ales de când Jane începuse să-și planifice garderoba și sezonul și toate cuceririle ei romantice, în care se simțea nebăgată în seamă.

– Dacă continui să fii așa de gânditoare, s-ar putea să te sărut din nou, murmură Ranulf.

– În fața tuturor? răspunse ea, mai mult amuzată decât alarmată realmente.

– Da. Așa o facem în Scoția, răspunse el cu un rânjet. Dăm o fată frumoasă pe spate și o sărutăm ca toată lumea să știe a cui este.

– „A cui este"? repetă ea slab, pentru că se întâmplară trei lucruri în același timp.

Își aminti cu cine avea următorul dans; valsul se termină și-l zări pe Donald Gerdens venind spre ea – ei – de la celălalt capăt al ringului de dans. *La naiba!*

– Ranulf, trebuie să...

– Cred că acest dans este al meu, Lady Charlotte, zise calm contele, oprindu-se în fața lor.

Ranulf se uită la el. În tăcere, ferm, ca un leu mare ce măsoară cu răceală o gazelă.

– I-ai dat un dans, fată? întrebă el, fără să-şi mişte privirea vreun centimetru.

– Este doar un cadril, zise ea, nefiind sigură de ce simţea nevoia să minimizeze asta.

Un dans era un dans şi nu era mai mult decât cele câteva minute cât dura...

Un pumn zbură înainte ca ea să apuce să-şi termine gândul. Îl nimeri pe Berling direct în bărbie şi contele se clătină. Ranulf îl lovi din nou cu celălalt pumn pe partea cealaltă a feţei, înainte să-şi recapete echilibrul şi într-un mod ciudat care părea aşa de lent încât nu putea fi real.

Charlotte se trezi din uimire.

– Încetează! ţipă ea, apucându-l pe Ranulf de antebraţ. Sub strânsoare simţi ca şi cum era un fier solid, inflexibil. Încetează imediat să-l loveşti!

Lord Evanstone şi trei dintre valeţii săi se grăbiră spre loc. În acelaşi moment câţiva invitaţi interveniră, ridicându-l pe Berling ce se împiedica în propriile picioare şi împingându-l pe Glengask. La câţiva paşi distanţă domnişoara Florence Breckett leşină în braţele partenerului ei de dans şi căzură amândoi pe podeaua foarte lustruită.

Berling se scutură de cei care îl ajutaseră şi-şi îndreptă haina cu un zâmbet pe jumătate roşu.

– Eşti un diavol, Glengask, zise el.

– Da. Şi tu eşti un blestemat de braconier.

– Ha.

Contele plonjă dintr-odată. Lovind cu pumnul strâns îl nimeri pe Ranulf în ochiul stâng.

– Oh, acum da este o petrecere!

Glengask îi dădu la o parte pe bărbaţii atârnaţi de braţele lui şi păşi din nou înainte.

– Nu! Aşa de furioasă încât abia rosti cuvântul, Charlotte interveni între cei doi bărbaţi. Nu mă interesează

ce certuri private există între voi, se răsti ea. Ăsta nu-i momentul să le reglați. Nici nu-i modul în care domnii își rezolvă afacerile.

Era vorba de mândria lor stupidă, inutilă, și ea refuza să-i vadă luptându-se pentru care din ei era mai plin de el.

- Corect, spuse Lord Evanstone. Vă cer amândurora să plecați din casa mea. Dacă trebuie să mai cer o dată, veți fi amândoi aruncați afară.

Charlotte crezu pentru o clipă că Ranulf va ignora amenințarea. Sau mai rău, că o va considera o provocare. Privirea lui ignoră însă orice altceva din încăpere în afară de ea. Într-un final și fără o vorbă, fără să se deranjeze să șteargă dâra de sânge de pe față, acolo unde inelul lui Berling îi tăiase obrazul, înclină capul, făcu stânga împrejur și ieși din încăpere. Ceilalți invitați se dădură la o parte din fața lui precum Marea Roșie în fața lui Moise.

Arătând mai puțin superb și cu palma la buza însângerată, Lord Berling îl urmă o clipă mai târziu. Câțiva prieteni de-ai lui ieșiră odată cu el. Astfel, ea rămase singură, stând în mijlocul încăperii, cu toată lumea uitându-se la ea. Vederea începu să i se tulbure și inspiră neregulat.

- Charlotte, se auzi vocea bine-venită a tatălui ei și brațul lui puternic o prinse de cot. Hai să-ți găsim un scaun, fata mea curajoasă.

Se sprijini de el.

- Nu mă simt curajoasă. Mi-e rău.

- Te-ai băgat în mijlocul unei lupte și ai oprit doi bărbați să nu se bată, zise el pe o voce mai tare decât părea necesară, ținând cont că era destul de aproape să-i cuprindă umărul cu un braț.

Apoi își dădu seama ce făcea - făcea ca motivul încăierării să nu fie ea.

– Aproape că s-au luat la bătaie azi-dimineață în Hyde Park, răspunse ea. Din cauza oilor sau a terenului de păşunat sau ceva de genul ăsta.

O clipă mai târziu muzica începu din nou pentru cadril, şi din fericire unii oameni se hotărâră să danseze, decât să continue să se holbeze la ea. Ea se aşeză lent pe unul dintre scaunele de lângă perete, cu tatăl ei de o parte şi mama ei de cealaltă parte.

– Eşti bine, Charlotte? întrebă mama ei, luându-i mâinile într-ale ei şi strângându-le. Vrei să pleci?

– Cerule, nu, zise ea. Deşi cred că am încheiat cu dansul pe seara asta.

– De înţeles. Bărbatul ăla-i o brută.

Evident că la Glengask se referea contesa; el lovise primul. Dar ea avea deja mai mult decât o vagă bănuială că Berling ştiuse că asta se va întâmpla – îşi dorise să se întâmple asta şi de asta îi ceruse să danseze fix acel cadril cu el.

Da, poate că se gândise că cei doi bărbaţi vor schimba nişte vorbe. Şi nu reuşea să creadă că Lord Berling îşi dorise să fie lovit. Probabil că anticipase o ceartă, pe care crezuse că o va câştiga.

În ceea ce-l priveşte pe Ranulf, lui păruse să-i placă bătaia. Dar nu reuşise să o impresioneze şi eşuase şi mai mult cu supravegherea surorii lui. Îşi înălţă capul să se uite după Winnie şi o descoperi dansând cu unchiul ei. Rowena nu părea fericită, dar dansa. Şi asta era bine; dacă continua să se poarte ca sora MacLawry „cea civilizată", putea să scape de cenzura pentru acţiunile fratelui ei.

Cineva îi aduse un pahar cu vin şi ea sorbi recunoscătoare. Bărbat prost! Indiferent ce lucruri îngrozitoare se petrecuseră în Ţinuturile Înalte, aici erau la Londra. Şi nu te luai la bătaie în casele englezeşti din Londra. Dacă n-ar fi sărutat-o mai devreme, era destul de sigură că în acest moment l-ar urî. Dar aşa se simţea în mare parte

furioasă. Şi un pic tristă, din motive pe care refuza să le ia în considerare. Nu era momentul.

După cadril, Jane, cu Winnie şi Lord Swansley, li se alăturară în acea parte a încăperii.

– Ai fost o leoaică, Char, zise sora ei. „Încetaţi cu bătaia" şi ei s-au oprit.

Rowena părea şi mai surprinsă.

– A dat înapoi, şopti ea, cu accentul mai pronunţat decât fusese în mare parte a zilei. Ai întins o mână şi el a dat înapoi. Eu n-aş fi îndrăznit niciodată.

Myles Wilkie încuviinţă din cap.

– Fratele tău este un om şiret, comentă el.

– Şiret? răspunse Charlotte. Cât de şiret este să stârneşti o bătaie? Este fix opusul şireteniei, aş zice eu.

– Este foarte inteligent, dacă eşti depăşit numeric de adversari şi vrei ca ei să ştie că nu te deranjează asta deloc. Când Berling a plecat, şi-a luat şi aliaţii cu el. Cum altfel şi-ar putea pune la cale răzbunarea? Dar când Ran a plecat, şi-a luat cu el toţi rivalii, şi Rowena a rămas astfel sub protecţia noastră şi fără vreun duşman prin preajmă.

Charlotte se uită la el. Ranulf îl văzuse pe Berling scriindu-şi numele pe carnetul ei de dansuri? Anticipase că va încerca contele să forţeze o confruntare? Dacă da, de ce nu spusese nimic? De ce permisese ca ea să fie prinsă la mijloc, ca măr aparent al discordiei?

Dar chiar când se întreba asta, găsi răspunsul. Nu-i spusese nimic înainte pentru că ea n-ar fi tolerat aşa ceva. N-ar fi fost niciodată de acord să danseze cu nici unul dintre ei şi, cu siguranţă – mă rog, mai mult decât probabil –, nu ar fi ieşit niciodată cu el pe balcon şi nu l-ar fi sărutat. Chiar dacă ieşirea fusese ideea ei şi chiar dacă nu căutase o scuză ca să-l sărute, în caz că nu o săruta el primul. Oh, dar o sărutase.

– Nu-mi pasă ce făcea, zise sora lui cu lacrimi în ochi. A fost îngrozitor şi zgomotos, şi oh... Winnie bătu din picior. Nu-l voi ierta! Şi nu mă întorc în Scoţia. Niciodată.

S-ar putea să fi distrus totul, doar pentru că vrea el să controleze totul, mai puțin când răsare soarele.

- Și eu sunt supărată pe el, Winnie, fu Charlotte de acord, deși „supărată" nu descria suficient de bine. Și vreau să-i spun câteva cuvinte data viitoare când ne întâlnim.

Dacă încă îndrăznea să o viziteze a doua zi, avea de gând să-i spună exact ce credea despre el și metoda lui... de a rezolva problemele pe spezele ei.

Iar mâine îl va vedea doar ca să urle la el. Nu avea nimic de-a face cu acea privire din ochii lui, când ignorase pe toată lumea doar ca să se uite la ea. Și avea și mai puțin de-a face cu felul în care picioarele ei se desprinseseră și la propriu și la figurat de pământ când el o sărutase. Nu avea nici o legătură cu asta.

capitolul 7

- Las-o așa, Ginger.

- Dar, milord, eu am... există metode de a ascunde petele.

Ranulf luă lavaliera din mâinile valetului și termină el să o înnoade.

- Nu-i o pată; este un ochi vânăt. Se uită în oglindă la tipul slab. Crezi că-i cineva din Mayfair care să nu știe că am asta?

Valetul își coborî capul, roșind.

- Păi, e...

- Atunci n-are sens să o ascund, nu-i așa? Acum, adu-mi haina aia nouă și o să vedem cât de englez arăt în ea.

Haina maro îi venea chiar bine, și așa o mai schimba pe cea gri. De fapt, cu o vestă de un verde-închis și pantaloni de piele și terminând cu o pereche de cizme Hessian, se simțea destul de bine aranjat. Și asta era bine, pentru că avea nevoie de orice avantaj astăzi.

Oricum Charlotte probabil că-i va smulge capul pentru seara anterioară și nu-i va păsa de nici unul din motivele lui.

Faptul că abia aștepta să fie certat de o englezoaică era o surpriză. Cu excepția fratelui său Arran, care se certa cu el dacă un plan nou provoca mai multe necazuri decât merita, lumea nu-l dojenea.

Când ieși din dormitor, cu Fergus pe o parte, se întâlni cu Owen în capătul scărilor.

- Aveți două scrisori de la Lord Arran și Urs, stăpâne, zise el înmânându-i-le. Sper că totu-i bine la Glengask.

- Și eu la fel, răspunse Ranulf, luând ambele scrisori. Cum stăm cu cărțile de vizită astăzi?

- Nici una. Servitorul miji privirea, arătând spre obrazul lui Ranulf. Bănuiesc că nepopularitatea subită are de-a face cu asta.

- Da, așa cred și eu. O să mă ocup de corespondență și ai grijă ca faetonul ăla să fie adus înainte de prânz. Se opri la jumătatea drumului spre biroul său închiriat. Și dacă afli ceva interesant, să-mi dai de veste.

- Ați putea să definiți „interesant", stăpâne?

- Oameni care iau cu asalt casa cu muschete și torțe ar fi interesant.

- Oh, da, o să fiu atent la asta atunci.

Cu jumătate de zâmbet, Ranulf se așeză pe scaunul lui și deschise întâi scrisoarea Ursului. Află de la Munro, în cuvintele lui obișnuite directe și cu umor, că jumătate din clan trecuse pe la Glengask, întrebând dacă era ceva în neregulă și oferindu-se cu toții să vină călare - sau pe jos - la Londra pentru a ajuta să o aducă pe Rowena înapoi. Și Lachlan se oferise din nou să vină, ceea ce putea să fie dacă nu important, cel puțin interesant.

Scrisoarea lui Arran era, cum se aștepta, mai detaliată, cu cele mai recente informații despre vreme, cirezile crescânde de vite muntene pe care ei le împerecheau și un sumar al cheltuielilor școlilor din luna precedentă, comparate cu profiturile noii producții de ceramică.

Deocamdată experimentul lui, de a dovedi că un clan care muncește împreună poate nu doar să-și asigure existența, dar și să facă profit, părea să meargă bine. Și faptul că coloniile erau pline cu munteni alungați, care urau oile Cheviot și tot ce reprezentau ele, dar tânjeau după vitele bune muntene, tartanul muntean, cimpoaie, farfurii și castroane nu putea decât să continue să-i ajute.

Ambii frați se oferiseră din nou să vină la Londra, cum o făcuseră în fiecare scrisoare trimisă. Puse ambele scrisori deoparte pentru a le răspunde mai târziu; nu era așa de nesăbuit să întârzie la vizita promisă. Zisese la prânz și va fi acolo la prânz, pentru Dumnezeu.

– Fără torțe sau muschete, raportă Owen din postul lui de la ușa principală când Ranulf intră în hol.

– E și asta ceva, atunci.

– Și nu vă faceți griji, stăpâne. Pun cizma pe oricare Gerdens sau Campbell care îndrăznește să-și arate fața la ușa dumneavoastră.

Ranulf zâmbi.

– Nici nu mă aștept la mai puțin.

– Da. Și transmiteți-i lui Lady Winnie iubirea noastră, stăpâne. Owen oftă. Mi-e dor să-i aud râsul frumos.

Și lui îi era. Încuviințând din cap, Ranulf ieși pe alee. El și Debny îl ridicară pe Fergus pe bancheta din spate a faetonului, unde tigrul în livrea trebuia să stea în general, și apoi el se urcă pe locul înalt și porni cei doi frumoși cai la trap. Cu Debny și Peter călărind de o parte și de alta și cu câinele mare cât un cal cocoțat lângă el, nu era o priveliște ușor de ignorat. Probabil că era prea devreme ca Berling să-l atace cu ceva, dar oricum voia să fie atent. Tatăl lui avea să fie ultimul MacLawry luat prin surprindere.

Charlotte stătea pe treptele joase de granit ale Hanover House când el o coti pe aleea scurtă, semicirculară. Nu știa dacă prezența ei acolo prevestea ceva bun sau rău, dar nu putea să nege... satisfacția pe care o simți

adânc în piept când o văzu. Poate că nu era potrivită pentru el, dar inima lui oricum bătea cu putere doar când o vedea. Nu, nu era potrivită pentru Ținuturile Înalte. Dar el nu era acolo momentan și era un bărbat cu sânge iute căruia îi plăceau femeile. Și ea arăta tare bine.

– Nu eram sigur că o să mă lași să mă apropii de casă, zise el, așteptând ca Debny să ia frâiele, după care sări de pe locul lui. Darămite să mă mai și aștepți la ușă.

– A fost o decizie grea, răspunse ea. Și nu ies la plimbare cu tine prin Londra cocoțată într-un faeton ca toată lumea să creadă fie că aseară a fost despre mine, fie că ce ai făcut tu este cumva un comportament acceptabil.

Asta era o reacție mai apropiată de ceea ce aștepta el.

– Ce te face să crezi că trânta de aseară nu a fost despre tine?

În vreme ce vorbea, se apropie de ea, corpul reamintindu-i că un sărut i-ar închide gura.

– La început așa am crezut. Și apoi unchiul tău a subliniat cât de eficient ai golit încăperea de dușmanii tăi.

Unchiul Myles care iar ajuta. Ranulf lăsă informația asta pentru a o analiza mai târziu.

– Asta doar pentru că fricoșii stau grămadă. Se opri la treapta cea mai de jos ca să fie la aceeași înălțime. Să-ți scot în evidență niște lucruri, atunci?

Ea clătină din cap.

– Nu. Acum este rândul meu să scot niște lucruri în evidență, Ranulf.

Încuviință din cap, încrucișându-și brațele la piept.

– Luminează-mă atunci despre căile mele scoțiene greșite.

– Aha! Charlotte îl împunse cu un deget în piept. *Asta*-i problema ta.

El își înclină capul.

– Care, că-s scoțian? Tu și prietenii tăi englezi ne-ați numit diavoli. Eu...

– Încetează! i-o tăie ea.

Faptul că ea îl întrerupsese îl surprinse și-l făcu să tacă. Ironia era una. Dar acum credea că-l oprește din a vorbi?

- Atunci ce?

- Am căutat niște lucruri. Bătălia de la Culloden a avut loc cu șaptezeci și trei de ani în urmă. Aș zice că majoritatea - dacă nu chiar toți - celor care au luptat acolo, englezi sau scoțieni, au murit de mult.

În vreme ce vorbea continua să bată cu degetul în pieptul lui, deși el nu era sigur că o făcea pentru că încerca să demonstreze ceva sau pentru că voia să-l atingă. Prefera ultima explicație și din acest motiv continuă să tacă.

- Știu ce vei spune, continuă ea. Că Culloden a fost doar începutul celor mai recente probleme, că englezii au încercat să vă ia dreptul de a purta kilturi, de a cânta la cimpoaie, chiar de a vă înarma.

- Prea bine, zise el, lista greșelilor lui înșirate de el făcându-l să-și piardă umorul. Să zicem că am menționat toate astea. Bănuiesc că vrei să demonstrezi ceva?

- Da. V-ați primit drepturile înapoi. Și știu că majoritatea clanurilor au căzut, că pentru mulți dintre semenii tăi aducerea oilor era singura cale de a câștiga un venit. Și că au ales oile și terenul de pășunat și familiile apropiate în detrimentul bunăstării și supraviețuirii propriilor clanuri.

- Spui o lecție foarte frumoasă de istorie, fată, dar pot să-ți zic că nu era necesară. Ai citit asta în cărțile tale. Eu am trăit-o. Încă o trăiesc.

- Știu asta, se răsti ea, apoi expiră. Voiam să știi că sunt conștientă de istoria recentă a Scoției.

- Să-ți dau un premiu atunci?

- Oh, taci din gură! Încruntându-se, ridică degetul de pe el. Am nevoie de pace. Vino în grădină cu mine.

- Desigur. Ce bărbat întreg la cap ar refuza oferta de a se țipa la el mai în privat și mai în detaliu? Se întoarse

cu o grimasă și fluieră la Fergus. Peter, du-te și vezi ce pune la cale Rowena astăzi și supravegheaz-o.

- Da, stăpâne.

Urmând-o pe Charlotte, privirea îi fu iar atrasă de șoldurile ei ce se legănau sub muselina de un verde-deschis cu galben. Ranulf hotărî că vremea blândă englezească și frumoasa englezoaică nu așa de blândă din fața lui îl înnebuniseră complet. Altfel nu-și putea explica.

Când ea se opri, el aproape că se ciocni de ea de la spate. Nu-i stătea în fire să nu fie atent la împrejurimi, dar chiar și suficient de furioasă încât să scuipe - doar dacă nu considera și asta violență fizică -, ea continua să-i distragă atenția.

- Stai jos, îi zise ea, arătând spre banca de piatră de sub un ulm înalt.

- Credeam că ne plimbăm.

- *Eu* mă plimb. Tu asculți.

Lucrurile începeau să se apropie foarte mult de limita capacității lui de toleranță, dar inspiră lent și se așeză pe bancă.

- Dă-i drumul, atunci.

Ținându-se de cuvânt, ea se duse până la rândul de trandafiri și apoi reveni, trecând de el și îndreptându-se spre un gard viu înalt până la piept.

- Prea bine. În sfârșit, fu din nou cu fața spre el. *Tu*, milord, ești problema. De când ai sosit la Londra, ai dat de vreun englez - unul singur - care să nu fi fost amabil cu tine și să nu te ajute?

- Eu...

- N-am terminat. Nu toată lumea din Mayfair îmi este prietenă. Unii dintre oamenii ăștia mi se par... josnici, plini de ură, meschini și mici. Ideea este că sunt doar oameni. Așa că, atunci când tu intri și începi să le spui tuturor englezoi - și de data asta pronunță cuvântul cu grijă și corect - le faci lor - și ție - un deserviciu.

- Deci dacă te-am înțeles corect, zise el lent, folosindu-se de tot autocontrolul de care dispunea ca să stea

pe loc, nu-ți pasă nici ție, nici nimănui unde ne odihnim capetele? Un om este sfânt sau diavol în funcție de cum se poartă el însuși și eu singur m-am transformat în diavol?

– Nu. Adică, și da, și nu. Normal că unii oameni urăsc alți oameni pentru... unde-și odihnesc capetele, cum ai zis tu. Dar dacă nu încetezi să fii așa bănuitor și de furios pe... toată lumea, vei fi cauza propriei căderi.

– Hm. Fascinant. Se ridică încet. Bănuiesc că nu te va deranja că, în timp ce mă gândesc la înțelepciunea ta, mă duc să-mi iau sora și o scot din casa asta englezească?

Ea își strânse mâinile împreună.

– Înnebunitor, mormăi ea. Sora ta nu vrea să vorbească cu tine. Și aseară a zis că nu mai vrea să se întoarcă vreodată în Scoția.

Ranulf clipi.

– Poftim? mormăi el, simțind cum inima îi este străpunsă de gheață.

– Eu n-am să te țin la distanță de ea, desigur, dar îți sugerezi să o lași o zi sau două să-și amintească ce mult te iubește și să uite de spectacolul făcut aseară. Făcu o reverență. O zi bună, milord.

Ranulf făcu stânga împrejur și se îndreptă spre aleea pentru trăsuri. În întreaga lui viață, nici când tatăl lui fusese omorât, nici când Ursul fusese împușcat, nu-și amintea să se fi simțit așa de... incredibil de frustrat. Voia să urle către cer, voia să o apuce pe Charlotte și să o scuture, voia să o sărute până o lăsa fără aer și să se îngroape adânc în ea până când ea țipa de plăcere.

La marginea grădinii se opri și se întoarse.

– Asta înseamnă că ai terminat cu mine, fată?

Privi cum umerii ei se ridică și coboară.

– Bănuiesc că asta depinde de tine, zise ea încet și apoi o luă prin spatele casei.

Când ajunsese la alee, Ranulf îl urcă chiar el pe Fergus pe locul principal din faeton.

– Debny, stai pe aici o vreme și apoi asigură-te că au grijă de Rowena. Pune-l pe Peter să-l informeze pe Lord Hest că va sta pe aici. Mă îndoiesc că Hest va obiecta.

Servitorul părea nedumerit.

– S-a întâmplat ceva, stăpâne?

– Da, s-a întâmplat ceva. Dar nu-i ceva ce te privește.

Ranulf se întoarse la Casa Înaltă fără să explodeze doar pentru că se concentră numai pe respirație. Cum Debny încă era plecat, deshămă singur caii și îl înșeuă pe Stirling. Oricum n-ar fi putut să stea și să aștepte. Simțindu-i evident starea, Fergus rămase lângă ușa grajdului și privi în tăcere.

La Glengask, oricât de plină era în general casa, a găsi un moment de singurătate era simplu pentru că te duceai pe drumul spre râu. Aici putea să fie singur într-un birou sau dormitor, dar nu era singurătate. Servitorii pândeau și dincolo de pereții din lemn și tencuială un oraș fierbea, numai ochi, urechi și ciudă.

Ranulf încălecă pe Stirling, se aplecă să treacă de ușile grajdului și o porni spre nord la cel mai rapid pas cu putință. I se păru o eternitate până când casele și apoi fermele începură să se rărească, iar copacii și poienile să apară. Abia atunci ieși de pe drum, dând pinteni calului să o ia la un galop puternic.

Merseră așa până când în jurul lor pe kilometri întregi nu se vedeau decât copaci risipiți, pâraie și pajiști. El, calul și câinele se opriră fără aer. Și abia atunci începu să înjure, să urle, să tune la cerul gol, înnorat.

Purta titlul de conte de Dombray din ziua în care se născuse. De la primele amintiri știa că într-o zi va fi marchizul de Glengask – și mai important, căpetenia clanului MacLawry. Nu se așteptase să moștenească totul la vârsta de 15 ani, dar se descurcase. Își condusese familia și clanul și adusese țăranilor lui de lucru și siguranța de a ști că puteau rămâne pe pământul unde tații și tații taților lor se născuseră.

În tot acest timp, în toți cei 31 de ani ai lui și în toate bătăliile duse și la figurat, și la propriu în care se luptase să-ți protejeze oamenii, nimeni - *nimeni* - nu-i vorbise vreodată cum tocmai o făcuse Charlotte Hanover. Îl trăsese pe roată, îl frânsese oasele și-l biciuise la sânge. Și o făcuse cu un zâmbet și ca o scuză, de parcă era pentru propriul lui bine.

Ploaia care amenința de ieri-seară începu să cadă în sfârșit. Ranulf ridică fața spre cer, dorindu-și ca răcoarea umedă să-i tempereze furia. Ce tupeu avea să-i spună că *el* era cel irațional, să spună că el crease probleme unde nu existau, să insiste că nimeni în viață nu făcuse răutățile criticate de el și că astfel furia lui era nepotrivită și periculoasă pentru cei pe care îi iubea.

Și apoi, la sfârșit, când îl informase cu așa răceală că Rowena nu mai voia să aibă de-a face cu el sau cu Scoția... îi frânsese inima. Își petrecuse blestemata de *viață* protejându-și familia și oamenii, primind la schimb ce? Eșecul? Să i se spună că-i un prost?

Închise ochii îndelung, lăsând să curgă ploaia pe fața lui și să-i intre în piele. În vreme ce se calma, un lucru devenea clar: ori el se înșela, ori Charlotte se înșela.

Adevărul era că petrecuse foarte puțin timp în Anglia și asta era deja cea mai lungă perioadă petrecută la Londra. Nu cunoștea prea bine aristocrația britanică, ci mai mult știa *despre* ei. Mama lui dădea în mod constant aristocrația britanică drept exemplu cum dorea ca băieții ei să fie - cum se cuvine, blânzi și mai mult decât orice, englezi. Evident că el detestase chiar și ideea de nobili englezi.

Când Eleanor se sinucisese și fratele ei Myles venise să aibă grijă de copiii orfani, Ranulf îl detestase pe bărbat pentru felul cum vorbea, felul cum se îmbrăca, felul în care insista ca Ursul, Arran și Rowena să învețe cele mai recente dansuri englezești și literatura engleză, regulile și legile englezești. Până la urmă li se alăturase

și el, dar doar pentru că voia să-și cunoască dușmanul cât de bine putea.

Dușmanul lui. Da, englezii făcuseră niște lucruri teribile muntenilor, luându-le bucăți și părți din cultură și mândrie de fiecare dată când scoțienii se împotriveau exploatării. Bunicul lui, Angus MacLawry, fusese omorât la Culloden. Atunci de ce tatălui său i se păruse potrivit să se însoare cu cea mai englezoaică dintre englezoaice? Fusese ca să încerce să o convingă să iubească Ținuturile Înalte sau ca urmașii lui să-și dea seama ce însemna să fii englez?

Într-un final, scuturâ apa de pe ochi și-l întoarse pe Stirling spre sud, spre Londra. Să o ia naiba pe Charlotte Hanover pentru că-l făcea să pună sub semnul întrebării orice punct din viața lui, pentru că-l făcea să se întrebe dacă o luase la stânga când el de fapt voia să o ia la dreapta.

Avea nevoie să se gândească și avea nevoie de un plan. Putea să-și oblige sora să se întoarcă la Glengask, dar nu putea să o oblige să-și dorească să fie acolo. Să-i ordone lui Charlotte să-și țină pentru sine părerile despre el nu însemna că i le va schimba – asta dacă ar putea să-i ordone să facă ceva. Un pic de convingere părea să fie necesară, dar mai întâi trebuia să se convingă pe el însuși.

Era clar că trebuia să cunoască Londra și aristocrația înainte de a se hotărî dacă meritau sau nu să fie cunoscuți. Și trebuia să se hotărască dacă era dispus să o cunoască mai bine pe Charlotte, ținând cont că în cinci zile ea reușise deja să-i întoarcă viața pe dos. În două săptămâni putea foarte bine să-l omoare – doar dacă nu cumva avea dreptate cu toate astea și însemna că-l salva de el însuși.

Când se întoarse la Casa Înaltă, Owen și Debny stăteau pe veranda de la intrare, ignorând ploaia și certându-se dacă trebuiau sau nu să plece să-l caute.

- Stăpâne, zise servitorul, cu ușurarea reflectată în toți mușchii corpului său solid. Ne-ați speriat de moarte. Debny n-ar fi trebuit să vă lase niciodată să plecați singur.

- Eu nu...

Ranulf îi reduse la tăcere pe amândoi cu o privire.

- Debny a făcut ce i-am cerut eu. Discuție terminată.

- Bine, bine. Dar dumneavoastră și Fergus sunteți uzi până la piele.

- Usucă-l pe Fergus, răspunse Ranulf, îndreptându-se spre scări ca să-și poată schimba hainele. Și du-te și caută-l pe avocatul ăla - cum îl chema? - și adu-l aici.

- Domnul Black? zise bățos Owen. Tipul moale cu mâini umede?

- Da. Și nu-l insulta când îl aduci.

Nu văzu schimbul de priviri dintre cei doi servitori, dar îl simți. Nu aveau decât să-l creadă nebun; la fel de bine ar fi putut să și fie.

- De ce-l aduc, stăpâne, dacă pot să întreb?

- Nu poți.

Arran MacLawry luă scrisoarea pe care Cooper, majordomul, i-o înmână și o deschise în timp ce ajungea în salonul pentru micul dejun. De obicei, Ranulf scria scrisori scurte, la obiect, instrucțiuni despre ce era nevoie de făcut și când, fără prea multe înfloriri sau descrieri.

Când deschise această scrisoare, o a doua pagină căzu pe podea, ambele hârtii fiind pline până la margine cu caligrafia fratelui lor mai mare. La prima frază se opri din citit.

- Munro! strigă el. Ursule!

O clipă mai târziu, fratele lui mai mic, îmbrăcat pe jumătate și cu părul negru ridicat pe o parte a capului ca niște buruieni sălbatice, dădu buzna în salonul pentru micul dejun.

– Ce dracu' te-a apucat? întrebă el, așezându-se pe un scaun, sprijinindu-și capul pe masă și făcând un semn spre cafea.

Arran tuși.

– „Arran", citi el cu voce tare, „pentru viitoarea corespondență mă vei găsi la Gilden House, Market Street numărul 12, casa cumpărată la Londra".

Munro își înălță capul de pe masă.

– Ce? Asta-i de la Ranulf? A cumpărat o casă? La Londra?

– Da, asta spune.

– De ce, pentru Dumnezeu?

– Lasă-mă să continui, da? Continuă: „Rowena a declarat că intenționează să nu se mai întoarcă niciodată în Scoția. S-ar putea deci să stau aici mai mult decât anticipasem, cât va fi nevoie să o conving să se răzgândească".

– „Să o conving"? repetă Ursul, încruntându-se. Pune-i fundu' într-o trăsură și adu-o acasă, mai degrabă.

– Evident că nu.

– Mă întreb ce va avea de spus despre asta Lach. Ieri s-a plâns că Winnie nu i-a mai trimis nici o scrisoare.

Arran hotărî că asta era interesant.

– Nu el se plângea că-i scrie în fiecare zi?

– Da. A zis că era prea plină de veselie copilărească și acum vrea să știe ce face de nu-i mai scrie.

– Refuză să vină acasă. Spune-i asta și vezi ce face.

– Nu sunt sigur că vreau să știu, mormăi Ursul. Ran vrea o căsătorie din dragoste, dar bietul Lach este prins între căpetenia lui și o fată care aleargă după el de când putea să meargă. Clătină din capul negru și ciufulit. Dacă Ranulf nu o aduce cu forța acasă, atunci ce pune la cale?

Arran citi restul scrisorii, trei pagini de instrucțiuni scrise în amănunt, apoi se așeză greoi lângă fratele lui.

– A înnebunit.

– Ce mai zice?

- Că Berling este la Londra, cu nepotul lui Campbell, că noi ar trebui să rămânem aici și o fată pe nume Charlotte este plină de ea și are nevoie de o lecție sau două despre cum n-ar trebui să certe un MacLawry.

Munro se încruntă.

- Charlotte. Nu-i fata Hanover? Sora lui Jane sau ceva de genul?

- Nu știu. Eu n-am fost prea atent la toate astea. Acum Arran începea să creadă că ar fi trebuit să fie un pic mai atent la ce se petrecea la Londra. Ceva din toate astea are sens pentru tine?

- Nu. Lasă-mă să văd.

Arran îi dădu scrisoarea lui Munro, urmărind cum fratele lui mai mic o parcurgea cu aceeași expresie de confuzie pe care probabil o avusese și el.

- Ai observat de câte ori o menționează pe Charlotte asta? întrebă el.

- Da, răspunse fratele lui. De mai multe ori decât pe Rowena. Ursul se ridică în picioare și-i dădu scrisoarea înapoi. Păi, asta e.

- Asta e ce?

- Mă duc la Londra.

Pe dracu'!

- Nu te duci. Ran zice că trebuie să rămânem aici.

- Se întâmplă ceva acolo și jumătate din nemernicii pe care îi căutăm noi nu-s aici. Poți să rămâi tu.

Arran inspiră.

- Ursule, trebuie să rămâi aici. Voi pleca eu.

- Și de ce ar trebui să fii tu cel care...

- El a zis că Rowenei îi este rușine cu noi. La care crezi că se referea mai mult?

Ursul se încruntă.

- Pot să mă port frumos.

- I-ai dat o șa când a împlinit 18 ani. Și fac pariu că motivul pentru care erai încă în pat aproape de prânz este pentru că împărțeai perna cu Flora Peterkin. Sau cu Berthia Peterkin? Dacă nu poți să-ți controlezi propriile

aventuri, nu te poți aștepta să fii de ajutor altcuiva. Mai ales nu lui Ranulf.

- Bine atunci. Ursul se lăsă la loc pe scaun. Ai face bine să îndrepți lucrurile, Arran, sau o să vă treziți cu mine acolo. Sau îi șoptesc ceva în ureche lui Lachlan și-i dau drumul.

- O să mă ocup.

Și va vedea și cine e această fată Charlotte și va descoperi de ce Ranulf nu putea să se oprească din a vorbi despre ea, chiar dacă era clar că avea mai multe necazuri pe cap decât își dorea.

Jane o trase pe Charlotte în salonul de dimineață și arătă spre podea.

- Ajutor, zise ea râzând.

Ea și Winnie întinseseră toată invitațiile primite pentru micul dejun, prânz, recitaluri, picnicuri, cine, teatru, baluri și chiar o propunere pentru o excursie cu barca pe Tamisa. Doar volumul lor, când le vedeai așa aranjate pe dată și oră, era uluitor.

- Cu ce aveți nevoie de ajutor? întrebă ea, întinzându-se pentru a o mângâia pe Una în timp ce câinele stătea pe piciorul ei.

În capătul îndepărtat al teancurilor, Winnie arătă.

- Pentru data de 17 avem o invitație la micul dejun, două la excursii de dimineață, patru invitații la prânz, încă trei la vizite după-amiază sau cumpărături și o serată și o seară la teatru. Ce facem?

Charlotte se uită de la una la alta. Se simți bătrână, sau cel puțin blazată, și asta nu pentru prima dată. În fiecare an vedea aceiași oameni, unii dintre ei căsătorindu-se, dar alții - ca ea - îmbătrânind și afișând aceleași zâmbete forțate și vorbind despre cât de tineri și prostuți par a fi cei din noua generație de debutanți, iar asta părea la fel de greu precum plumbul. Și ea alungase singurul bărbat care se arătase interesat de ea, chiar dacă scopul lui fusese să se culce cu ea, nu să o ia de nevastă.

– Char?

Ea își reveni.

– Mai întâi, trebuie să-i întrebați pe mama și *papa* dacă au vreun eveniment de seară la care vor în mod deosebit să participe – sau să evite. Și apoi uitați-vă dacă participați la alte evenimente în aceeași zi sau săptămâni cu aceiași oameni și alegeți ce preferați. Aplecându-se, ridică o invitație la prânz. Asta-i un picnic cu Lord Harold Onless, zise ea, reprimându-și încruntătura.

– Da. Este foarte chipeș, zise sora el, făcându-și vânt cu mâna la față.

– Și este văr de-al doilea cu Donald Gerdens.

– Ce înseamnă asta? întrebă Winnie, cu obrajii înroșindu-se. Astăzi este zi de parlament, deci Berling nu va fi la picnic.

– Rowena, fratelui tău nu i-ar plăcea.

Era clar că devenise bonă până în măduva oaselor, și asta pentru ambele tinere domnișoare.

– Nu-mi pasă ce crede fratele meu, zise Winnie prea strident. Nici măcar nu l-am văzut de o săptămână.

Nici Charlotte nu-l văzuse, dar ascultase. Și auzise zvonuri, bârfe care nu prea aveau sens.

– Ai zis că nu vrei să-l vezi. Îți respectă dorințele. Asta nu înseamnă că tu ar trebui să le ignori pe ale lui, nu-i așa? Este în joc siguranța ta.

– Ei bine, nu va ști, și eu voi fi bine, așa că n-are importanță.

– Winnie.

O lacrimă alunecă pe obrazul frumos al Rowenei.

– Cum ar trebui să-l ignor și să fiu supărată pe el dacă nici măcar nu s-a arătat? reuși ea să spună, prăbușindu-se pe canapea. Nu-i pasă nimănui că-s singură la Londra!

Oh, vai! Charlotte nu știam cum să răspundă la asta, mai ales că fusese ultima din casă care vorbise cu Ranulf. Sau i se adresase, de fapt.

– Nu ești singură la Londra, Winnie, zise vioi Jane. Și Lachlan MacTier ăla nu-ți merită afecțiunea dacă

nu se poate deranja nici măcar să-ți scrie un bilet. Cât îl privește pe Lord Glengask, știi că te adoră. Este cum zice Charlotte; îți respectă dorințele.

De fapt, Charlotte bănuia mai mult că *ea* era motivul pentru care Ranulf dispăruse. Dar o înfuriase așa de tare și chiar glumise despre bătaia de la balul Evanstone - o încăierare despre care încă se bârfea, pentru Dumnezeu. Și sărutul, apoi sugestia să devină... amanți, pentru că evident că nu se potriveau unul cu celălalt altfel - ar fi fost greșit să *nu* îi spună ce gândea. Îi spusese de fapt mai mult decât avusese de gând, dar odată ce se pornise nu se putuse opri. Oh, o enerva!

Și apoi el dispăruse din ochii lumii pentru o săptămână. Nu de tot; evident că ieșise să călărească dimineața devreme și se întâlnise de câteva ori cu oameni diverși, dar nu participase la nici o petrecere. Desigur că ea nu era sigură dacă fusese invitat la vreuna, după ce se petrecuse săptămâna trecută.

Dar în ceea ce privea picnicul, dacă ea permitea să se întâmple în absența lui ceva ce-i punea sora în pericol, atunci tot discursul ei despre cum el era cel care provoca necazuri și cum Rowena era în siguranță printre aristocrația engleză ar fi devenit o minciună. Și dacă asta făcea ca el să nu-i mai ia în seamă vorbele, atunci asta ar distruge cea mai interesantă... prietenie pe care o avusese vreodată și fără vreun motiv bun.

- Da, te adoră. Așa că poți să fii supărată pe el și să nu-ți riști siguranța în același timp, nu-i așa? insistă ea. Mai ai două invitații care se suprapun în aceeași zi.

- Două deocamdată, intonă Longfellow de la ușă.

Majordomul aduse o tavă de argint plină cu și mai multe invitații și corespondență.

Toată deprimarea fu uitată și fetele se repeziră la ele, râzând și țipând când recunoșteau un nume aici sau o adresă colo. Charlotte bănuia că nu le putea invidia pentru entuziasmul lor; și ea avusese un sezon de debut

splendid, culminând cu logodna ei cu foarte frumosul James Appleton.

– Asta-i pentru tine, Char, zise Janie, înmânându-i o scrisoare.

Ea nu recunoscu adresa, rupse sigiliul simplu de ceară și despături oricum scrisoarea. În timp ce citea scurtul paragraf inima ei galopă și se opri și o luă din loc neregulat din nou. Inspirând, citi din nou, pentru a se asigura că nu-i scăpase ceva. Apoi tuși.

– Winnie, ar trebui să citești tu asta, zise ea, întinzându-i-o cu degetele tremurând.

Rowena o luă și o citi, apoi ridică privirea din nou.

– A... a cumpărat o casă? șopti ea, cu lacrimi sclipindu-i iar în ochi. *A cumpărat o casă?* În Londra?

– Eu știu cât știi și tu, Winnie. Acum capătă sens unele dintre zvonurile ciudate auzite.

– Păi, ce zice, pentru Dumnezeu? întrebă Janie.

Winnie nu părea în stare să răspundă, așa că o făcu Charlotte.

– Ranulf – Lord Glengask – a cumpărat Gilden House de pe Market Street. Ne-a invitat familia la cină acolo mâine-seară, dacă suntem disponibili.

– Dumnezeule! exclamă sora ei. Credeam că urăște Londra.

– O urăște, interveni într-un final Rowena, ștergându-și ochii. Nu înțeleg.

Charlotte credea că poate ea înțelegea, dar nu avea de gând să le spună nici uneia dintre tinerele domnișoare că-l luase pe marchiz la rost pentru prejudecățile lui nefondate. Vreodată.

– Vrei să acceptăm invitația? întrebă ea, destul de surprinsă cu câtă disperare își dorea ca Rowena să spună da.

Argumentele ei avuseseră efect asupra lui? Ascultase el ce avusese ea de zis? Așa părea, dar ea voia să fie sigură. Și voia să știe ce însemna asta.

– Bănuiesc că ar trebui, zise încet sora lui Ranulf. Ar fi nepoliticos să ignorăm o invitație directă până la urmă, nu-i așa?

– Da, așa cred. Și nu vrem să fim nepoliticoși.

Nu când ea deja depășise pragul unui astfel de comportament cu acest bărbat.

Abia ar fi trebuit să observe că el fusese absent o săptămână, doar șapte zile. Sezonul era în plină desfășurare și ea participase la cine, baluri, recitaluri în aproape fiecare seară. Dar observase. Și nu voia ca ultima lor discuție să fie ultimele cuvinte schimbate între ei vreodată. Nu, se pare că nu terminase încă cu marchizul de Glengask. Dar habar nu avea dacă asta era bine sau rău.

capitolul 8

Ranulf se opri în capătul scării principale – scara lui acum – și inspiră adânc. Jos, în hol, Owen și Peter păreau să aibă aceeași problemă cu a accepta mutarea în Gilden House ca și el.

– ... și mai mulți servitori englezoi umblând prin jur, zicea Peter, șoptind răgușit. Aș fi putut rămâne la Hanover House.

– Tu stai în Hanover House, răspunse Owen. Ești aici ca să ne ajuți să părem civilizați. Așa că încetează să răcnești despre englezoi și mută florile alea în salon.

– Dar de ce a cumpărat căpetenia locul ăsta? Crezi că vrea să abandoneze Glengask?

– Nu cred. Niciodată. Mereu va fi un MacLawry la Glengask.

Asta era bârfa pe care Ranulf sperase să o evite. Desprinzându-se de balustradă, coborî scările.

– Totul gata pentru seara asta, băieți?

– Da, răspunse Owen, aruncându-i o privire tăioasă partenerului său. Noi n-am prea organizat cine oficiale,

dar le-am citit din cărțile de etichetă. Veți fi mândru de noi.

- Știu. Îl bătu încurajator pe umăr pe Peter. Englezii ne văd ca pe niște barbari și diavoli pentru că nu ne cunosc obiceiurile. Mi-am dat seama că și eu aveam niște presupuneri generale despre ei, din cauza aceleiași ignoranțe. Zâmbi scurt. Încep să-mi cunosc dușmanul.

Și dacă unii dintre ei se dovedeau a nu-i fi dușmani, atunci cu atât mai bine pentru el, bănuia.

În vreme ce Peter se grăbea să urce cu florile, Owen se uită după marginea perdelei de la fereastra îngustă din hol.

- Vine o trăsură. Ar trebui să fiți în salon, stăpâne. Englezo... englezii nu-și întâmpină oaspeții în ușă.

Încuviințând din cap, Ranulf se retrase sus pe scări. Când începuse asta, fusese furios și plin de resentimente - în mare parte la adresa lui Charlotte Hanover. Acum că trecuse de punctul în care nu se mai putea întoarce, era pe jumătate convins că seara va fi un dezastru. Cel puțin însă, era probabil să fie unul interesant.

În salon, își turnă un pahar de whisky și luă o gură generoasă. Bea așa ceva cam de când avea cinci ani, și un pahar sau două îl făceau mai treaz decât pe un preot, dar spera că îi va liniști un pic nervii. Nu era obișnuit să fie emoționat și nu-i plăcea senzația.

Owen intră pe ușă și se opri, stând drept.

- Stăpâne, intonă el, căpetenia Swansley.

Apoi făcu un pas în spate. O clipă mai târziu Myles trecu amuzat pe lângă el și intră în salon.

- Ranulf, zise el, înaintând și întinzând mâna. Mulțumesc pentru invitație. A fost... neașteptată. Și foarte bine-venită.

Ranulf strânse mâna unchiului său, apoi îi dădu drumul.

- Ești din familie, zise el lent, știind prea bine că inversa hotărârea luată cu trei ani în urmă. Și Rowena se va aștepta să te vadă aici.

Înghițind vizibil, Myles încuviință din cap.

– Este o casă frumoasă. Ar trebui să spun că sunt surprins că ai cumpărat o proprietate în Mayfair sau evităm discuțiile astea?

– Încerc să văd lucrurile din punctul de vedere al englezilor, răspunse Ranulf. Nu-mi convine și nu prea-mi place, dar tot o fac. Să lăsăm lucrurile așa, da...

– Stăpâne, îmi face plăcere să vă prezint pe Lord Hest, Lady Hest, Lady Rowena MacLawry, Lady Charlotte Hanover și Lady Jane Hanover.

– Mulțumesc, Owen.

Servitorul făcu un pas în spate și gesticulă. Ranulf observă că purta mănuși albe; Owen chiar chitise cărțile de etichetă. Când Hest intră în încăpere, Ranulf lăsă deoparte îngrijorarea cu privire la ce-i mai pregătise Owen după aceea.

Înaintă, strânse mâna contelui și făcu o plecăciune peste mâna contesei. Dar toată atenția lui rămase spre cadrul ușii. Da, îi fusese dor de sora lui, îi fusese dor să vadă cu propriii ochi că ea era în siguranță în ciuda celor două rapoarte zilnice de la Peter Gilling, dar Rowena nu era fata la care visase în ultimele șapte zile. Nu, o frumusețe cu părul auriu și ochii căprui continua să-i chinuie gândurile la fel de mult cât îl chinuise ea în persoană în urmă cu o săptămână. Era încă nesigur despre ce simțea și era și mai nesigur despre ce simțea *ea*, știa doar că dorea – avea nevoie – să o vadă.

Rowena intră în încăpere, cu un zâmbet neliniștit pe chip, zâmbet care se mări când îl văzu pe unchiul Myles. Directă ca de obicei, înaintă spre Ranulf.

– Este adevărat că ai cumpărat casa asta?

– Da.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Nu pot să judec Londra privind din afară înăuntru, nu-i așa?

Ea se uită la el, cercetându-l o clipă, apoi parcurse distanța dintre ei și-și aruncă brațele în jurul pieptului său.

– Orice te-a apucat, Ranulf, mulțumesc.

Ranulf o îmbrățișă strâns la rândul lui.

– Pentru ce-mi mulțumești, fată? Știu că n-ai uitat de ciondăneala de la balul Evanstone.

– Nu știu, răspunse ea cu un râset scurt, îndreptându-se pentru a-și șterge ochii. Pentru că ești încă aici. Și pentru că eu sunt încă aici.

– Ți-am dat cuvântul meu, *piuthar*.

Se abținu să-i amintească faptul că ea jurase că nu va mai pleca vreodată din blestemata de Londra; fiecare lucru la timpul lui.

O siluetă într-o rochie galbenă intră în încăpere, iar el expiră aerul pe care îl oprise în gât. Jane era destul de plăcută, dar nu era sora Hanover pe care voia să o vadă. Și apoi intră ea, într-o rochie simplă din mătase verde, cu o pelerină scurtă gri deasupra, observând cu ochii ei căprui decorul cu gust al salonului elegant. Și știa că-i elegant pentru că cumpărase casa gata mobilată.

Întoarse ferm privirea spre sora mai mică. Până la urmă nu se cădea să fie nepoliticos.

– Lady Jane, zise el, luându-i mâna și făcând o plecăciune peste ea.

– Lord Glengask. Aveți o casă... foarte frumoasă.

– Îți mulțumesc, domnișoară. Încă aștept o ploaie sănătoasă să văd dacă curge prin acoperiș, dar cred că-i solid. Abia atunci se îndreptă spre Charlotte. Ei bine, milady, ce părere ai? întrebă el, ducându-și mâinile la spate.

I se părea cea mai bună soluție ca să nu o prindă și să o sărute – mai ales că era probabil să fie întâmpinat cu o palmă.

Ea își menținu privirea pe chipul lui.

– Cred că sunt surprinsă.

– N-ar trebui să fii, răspunse el pe o voce mai joasă, în vreme ce restul familiei se duse să-l salute pe Myles. Tu ești motivul.

Charlotte își coborî capul.

– Eu nu ți-am sugerat să cumperi o casă.

– Nu. Mi-ai zis să nu mai judec dacă nu cunosc. Acumulez cunoștințe.

Împreunându-și degetele, ea își feri privirea.

– Atunci e bine.

– Da. Așa cred. Am cumpărat și o trăsură. Nu-s prea practice în Ținuturile Înalte, dar mă întrebam dacă ai vrea să ieși la o plimbare cu mine mâine. Am tot vrut să văd Muzeul Britanic.

Ea făcu un pas mai aproape.

– Nu înțeleg. Tu...

– Ți-am jignit sensibilitățile și tu mi-ai dat o replică usturătoare, o întrerupse el. O făcuse într-un mod în care nimeni pe care îl cunoscuse vreodată nu îndrăznise să o facă, dar asta îl făcuse doar mai puternic. Deci, am putea să spunem că asta-i o zi nouă? Poate un nou început.

Ea clătină din cap după un moment.

– Fără noi începuturi.

Un mușchi tresări în maxilarul lui. Nu se așteptase la soare și trandafiri, dar să-i fie refuzată o șansă când făcuse toate astea... Un gând îi trecu prin minte. Se hotărâse să-i cunoască mai bine pe englezi de unul singur, pentru că era un lucru înțelept să facă asta? Sau o făcuse pentru a șterge expresia de dezgust din acei ochi căprui buni și înțelepți? Și ce naiba însemna asta?

– Bine, atunci, zise el forțat. Îți mulțumesc pentru sinceritate.

– Atunci poți să mă iei la ora 10 mâine, zise ea.

– Po... poftim?

– Nu voi ignora ce știu despre tine, așa cum tu nu vei da deoparte ce știi despre mine, comentă ea, întinzând mâna să-i aranjeze lavaliera foarte adecvată. Și recunosc

că mă simt... atrasă de tine, Ranulf. În ciuda raţiunii. Şi în ciuda a ceea ce ai spus că vrei de la mine.

- N-am dormit nopţile din cauza ta, Charlotte, răspunse el. Din cauza a ceea ce vrei tu de la mine. Ai face bine să fugi în direcţia cealaltă.

- Şi cu toate astea, iată-mă aici.

- Da. Iată-te aici.

Privirea lui coborî spre gura ei, spre curbele calde şi moi ale buzelor ei. Dumnezeule, voia să o guste. Trecuse o săptămână în care îndepărtase nerăbdarea, frustrarea şi uri vechi. Toate astea pentru ceva ce nu putea numi, dar după care simţea nevoia disperată să alerge.

- Ranulf!

El tresări. După expresia ei, Charlotte se speriase şi ea. Sperând că ceea ce gândise nu i se vedea prin pantaloni, îşi aranjă haina şi se uită la sora lui.

- Da?

- Ai timp să ne arăţi casa acum sau aşteptăm după cină?

Îşi mută privirea de la el la Charlotte şi înapoi.

- Haide acum, se auzi el spunând. Fără a îndrăzni să se uite înapoi la Charlotte, veni să se alăture grupului principal. Înainte să o cumpăr, casa a fost reşedinţa londoneză a lui Matthew, viconte Danvers. A primit-o de la bunica lui, Lucille Gilden, marchiză de Huntly. I-aţi cunoscut pe vreunul din ei, Lord Hest?

Tatăl lui Charlotte încuviinţă din cap.

- Îl cunoşteam destul de bine pe Danvers, deşi în ultimii ani era cam bolnav şi destul de retras. Este prima dată însă când calc în Gilden House.

- Atunci să începem cu încăperile de la acest etaj. Vizavi este biblioteca, deşi Danvers pare să fi colecţionat mai mult ziare vechi aici.

Charlotte rămase unde se afla, în timp ce restul grupului traversă holul spre bibliotecă. În urmă cu o săptămână fusese foarte furioasă pe Ranulf MacLawry. Şi în seara asta aproape că-l sărutase în faţa familiei sale.

Pentru Dumnezeu, nu-l sărutase niciodată pe James până când se logodiseră, pentru că să faci altfel... ei bine, pur și simplu nu se cuvenea. Dar în cei doi ani cât îl cunoscuse pe domnul Appleton, chiar și așa reținut cum fusese el, nu-și aminti să fi simțit vreodată un asemenea val de căldură și nevoie cum simțea când Ranulf se uita la ea.

Jane spusese despre el că era fioros și viril, iar Charlotte râsese de sora ei. Dar nu putea să contrazică faptul că el avea o anumită vivacitate ce lipsea majorității bărbaților pe care îi cunoștea ea. O insultase, îi sugerase să-i devină amantă - doar cât se afla la Londra, desigur -, apoi începuse o ceartă.

Atunci de ce acum își strângea mâinile și de ce se întreba ce s-ar întâmpla cu viața ei dacă se culca cu el?

Evident că nu se va putea mărita niciodată, fără ca viitorul ei soț să nu știe că nu mai era castă. Dar renunțase la căsătorie în urmă cu câțiva ani și cu fiecare an perspectivele ei se diminuau. Dacă erau indiscreți, ea va deveni subiect de bârfă, va fi ostracizată de înalta societate. Dar asta doar dacă cineva își dădea seama ce făceau. Dacă făceau ceva. Dacă decidea că ispita de a fi în brațele lui cântărea mai mult decât dorința ei de decență.

- Charlotte?

Clipi și reveni în prezent când Rowena intră în cameră.

- Îmi pare rău, zise ea, zâmbind. Eram pierdută în gânduri. Înaintând, o cuprinse de braț pe Winnie. Ce-am pierdut?

- Cred că *eu* am pierdut ceva, răspunse Rowena, fără să se miște în ciuda îndemnului gentil al lui Charlotte. Umbli după fratele meu?

Oh, Cerule!

- De ce ai crede așa ceva? zise ea, părând un pic mai stridentă decât voia. Eu și Lord Glengask nu suntem de acord cu nimic!

Oh, Doamne, oh, Doamne! Dacă Rowena observase, atunci observase şi sora ei? Părinţii ei?

– Nimeni nu-l înfruntă pe Ranulf. Doar tu. Cred că asta înseamnă că-ţi face plăcere.

Charlotte făcu o mică grimasă.

– Îmi place o discuţie în contradictoriu sănătoasă, fu ea de acord.

Sora marchizului îşi înclină capul.

– Ţi-e ruşine că-ţi place de el? Pentru că-i scoţian?

– Dumnezeule, nu, Winnie! Discuţia nu decurgea deloc bine şi ultimul lucru de care avea nevoie era ca Rowena ori fratele ei să creadă că era o altă snoabă aristocrată. Eu... Expiră. Există o atracţie, recunoscu ea, vorbind încet şi repetând în gând cuvintele înainte de a le rosti. Mi-a cerut să merg cu el la muzeu mâine şi eu am fost de acord. Cât despre umblatul după el, cred că ştim amândouă că fratele tău n-are de gând să se însoare cu o englezoaică.

Ochii gri se făcură mai mari.

– Căsătorie? Pentru Dumnezeu, vrei să te *măriţi* cu el?

Charlotte tuşi.

– Eu n-am zis niciodată aşa ceva! reuşi ea să spună. Voiam doar să spun că lucrurile n-ar putea fi foarte serioase.

– Dumnezeule! Era să-mi stea inima, zise Winnie, chicotind şi îmbrăţişând braţul lui Charlotte.

– Şi a mea la fel!

Charlotte o sărută pe obraz, profitând de moment pentru a ascunde că presupunerea lui Winnie o rănise. Era o idee aşa de bizară? Pentru că avea 25 de ani? Pentru că era englezoaică? O tăvăleală în pat era perfect acceptabilă, dar nimic serios, nimic permanent.

– Ar fi bine să-i prindem din urmă sau fratele tău va crede că nu ne place casa.

Rowena părea satisfăcută, dar inima şi capul lui Charlotte continuau să se învârtă. Dacă avusese impresia că vreun final de poveste o aştepta, Winnie tocmai

i-o spulberase. Dar asta era probabil ceva bun. Ea și Ranulf nu erau chiar suflete pereche până la urmă. Și prefera să știe unde o duce un drum.

Gilden House se afla pe o stradă impunătoare, pe care erau aliniați ulmi înalți care priveau spre pietoni din vremea marelui incendiu probabil. Se așezase în mijlocul Mayfair la propriu și la figurat. Dacă o făcuse din cauza ei... Un fior cald îi urcă pe spate, în ciuda tristeții gândurilor ei. Era un om foarte neobișnuit până la urmă și se părea că și el o considera neobișnuită pe ea.

O clipă mai târziu i se ridică părul pe brațe și o mână caldă îi prinse cotul.

- Aproape că-ți pot vedea casa de aici, murmură Ranulf, alăturându-i-se la fereastra din față a dormitorului principal.

Își dorea să se lase pe el, să-i simtă brațele cuprinzându-i talia, să uite toate prostiile care încercau să complice simpla dorință ce-i curgea pe sub piele.

- Credeam serios că noi doi nu vom mai vorbi, zise ea pe aceeași voce joasă.

- Și eu. Nu-s obișnuit să se urle la mine. Se apropie de parcă îi mirosea părul. Mi-au trebuit vreo două zile să recunosc că ai avut dreptate. Ranulf privi în urma lui. Asta s-ar putea să fie o conversație pentru altă dată, spuse el.

Accentul lui moale o făcu să simtă cum i se învârte excitarea pe sub piele.

Indiferent ce se întâmplase într-o săptămână petrecută gândindu-se doar la marchizul de Glengask, o copleșise indignarea când îl văzuse începând o bătaie pentru că cineva pe care el nu-l plăcea dorise să danseze cu ea. Poate că fusese provocat, poate că el provocase, dar indiferent cum ar fi fost, violența îi provoca greață. Setea masculină pentru onoare, putere sau superioritate - James Appleton aproape doar la asta se gândise și asta îl omorâse. În ciuda proverbului care spune că câinele moare de urât și prostul de grija altuia, cărțile de istorie

erau pline de povești despre bărbați al căror simț al onoarei sau mândria îi trimiseseră la moarte. Ranulf înfrunta direct toate loviturile la adresa mândriei lui și arăta asta tuturor.

Se întoarseră în salon când se auzi un gong, răsunând prin casa mare precum zgomotul unui tunet. Ușile duble care uneau salonul de mica sufragerie fură deschise, iar Owen, servitorul, stătea îmbrăcat într-o livrea neagră și cu mănuși albe.

- Doamnelor și domnilor, cina este servită.

- Mulțumesc, Owen.

Ranulf se ridică și făcu semn invitaților lui spre ușă.

- Nu, stăpâne, șopti cam tare servitorul. Dumneavoastră trebuie să plecați primul și să o luați pe doamna cea mai înaltă în rang cu dumneavoastră. Adică pe Lady Hest.

Rowena își stăpâni râsul în spatele mâinii și se duse să-l ia de braț pe Lord Hest. Lord Swansley oferi câte un braț lui Charlotte și lui Janie - ceea ce nu era neapărat după etichetă, dar ea știa că Jane aprecia că nu trebuia să meargă singură.

- Sper că nu vă deranjează, zise Ranulf, când se așezară toți, dar vom mânca vânat scoțian cu măceșe și sfeclă roșie. De obicei se servește de Hogmanay, dar am zis să facem o excepție.

- Ce este Hogmanay? întrebă Janie.

- Ah. Sfârșitul anului. Anul Nou. Zâmbi. Și trebuie să încercați niște caltaboș, pregătit în stilul muntenesc.

- Care e stilul muntenesc? șopti Jane, aplecându-se să o tragă pe Rowena de braț.

Rowena rânji.

- Plămânii fierți de la oaie, vacă sau căprioară, tocați cubulețe și mărunțiți și serviți cu terci de ovăz și alte legume și condimente.

Unchiul Myles luă o gură de vin.

– S-ar putea să vrei să te saturi cu vânatul, zise el pe o voce mai joasă. Eu am învățat să tolerez caltaboșul, dar n-aș zice că-mi place.

– Ursul obișnuia să-mi spună că-mi va crește păr pe piept, continuă Winnie chicotind. Apoi eu plângeam când mă obligau să-l mănânc, până când unchiul Myles îi dădea una după ceafă. Se aplecă în față ca să se uite spre capătul mesei. Deci ai o bucătăreasă din Scoția, Ran?

– Nu. Doamna Flost clar nu-i scoțiană. Dar eu, Peter și cu Owen i-am arătat cum se gătește vânatul și caltaboșul.

– Oh, Doamne, șopti Jane.

Vânatul se dovedi a fi delicios și grupul surprinzător de vesel. Ranulf explică cum sărbătoarea de Hogmanay implica toată comunitatea, cu fermieri care aduc cele mai alese animale și cu căpetenia clanului organizând o noapte – sau două, mai degrabă – de dansuri, cântat, băut și mâncat.

La modul cum povestea, cu intervenții utile din partea lui Winnie și a lordului Swansley, zugrăvi o imagine vie în care ea aproape că vedea dansatorii la lumina focului și îi vedea pe cei mici alergând prin jur și încercând să golească halbele de bere înainte ca părinții lor să-i prindă.

– Stăpâne, anunță Owen în vreme ce doi servitori apărură cu tăvi, am adus caltaboșul. Se încruntă. Dacă mi-ați fi permis să angajez un cimpoier, l-am fi anunțat mai bine.

– Eu cred că te-ai descurcat bine, Owen, zise Winnie, cu accentul mai pronunțat în timp ce era la al treilea ei pahar de vin. Mai bine decât orice cimpoier.

– Mulțumesc, Lady Winnie, zise servitorul, roșind.

Charlotte studie felul de mâncare pus în fața ei. Arăta granulat, cu bucăți de ceapă și ficat și organele mărunțite. Oricum, mirosul era chiar plăcut.

– Ia o înghițitură, fată, o îndemnă Ranulf cu un rânjet. Nu o să te omoare.

Ea chicoti, indicație clară că și ea băuse prea mult în seara asta. Dar asta părea să facă parte din tradiția scoțiană, așa că bănuia că se purta doar prietenos. Inspirând, luă o bucată mare în furculiță și o bagă în gură.

Gustul nu era rău, dar textura îi amintea de cele mai rele părți din sângerete. Continuă să mestece, zâmbind forțat.

– Interesant, zise ea, ducând șervetul la gură în timp ce vorbea.

Ranulf râse. Își dădu seama că nu-l auzise niciodată râzând. Sunetul bogat, profund o încântă până în vârful degetelor. O încălzi peste tot, inclusiv în locuri despre care doamnele nu trebuiau să vorbească. Mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare – ce însemnau cu adevărat? El și seara asta erau ambele extrem de interesante.

– Nu cred că mai pot să mănânc ceva, exclamă Jane, chicotind și uitându-se la farfuria plină de parcă era un șarpe.

Charlotte clătină din cap, înghițind.

– Oh, nu, nu scapi. Toată lumea trebuie să guste măcar o dată.

Și Ranulf, și Winnie erau pe la jumătatea porțiilor lor de caltaboș, Ranulf mânca cu mare poftă.

– Nu-i perfect, zise el între îmbucături, dar este de ajuns.

În vreme ce restul familiei luă timid câte o furculiță, Charlotte întâlni peste masă privirea lui Ranulf. Zâmbetul lui amuzat se lărgi și ridică paharul de whisky, înclinându-l în direcția ei, după care mai luă o gură. Poate că era din cauza cantității generoase de vin consumate, dar dintr-odată își dori ca restul familiei ei – și a lui – să se afle în altă parte, să fie doar ei doi, lumina lumânărilor și focul cald din vatra opusă ferestrelor.

Felul în care lumina focului din spatele ei se reflecta în fereastră era chiar remarcabil. Se întrebă dacă

arhitectul modificase un pic unghiul ferestrelor având asta în gând.

Doar că lumina de la ferestre continua să fie tot mai puternică. Inima ei tresări ciudat. Charlotte se ridică, cu furculița uitată în mână.

- Ranulf...

Ușa laterală se deschise dintr-odată în același moment. Peter Gilling, servitorul care stătea în Hanover House, intră în încăpere.

- Foc, stăpâne! Grajdul!

Ranulf era deja pe jumătate în picioare.

- Doamnelor, rămâneți aici. Câini, de pază!

Cei doi dulăi care leneviseră lângă foc, în spatele ei, deveniră atenți, cu cozile întinse și nasurile în aer.

- Ce putem să facem? întrebă ea, în timp ce el, Myles și tatăl ei se grăbeau să iasă din cameră, cu cei doi servitori scoțieni și ceilalți doi englezi în urma lor.

Privirea lui aprigă o surprinse pe a ei.

- Să fiți în siguranță, zise el și dispăru pe ușă.

- Oh, Doamne, zise Winnie, grăbindu-se la fereastră. Este ca atunci când au ars școlile, și Ursul a fost împușcat.

- Prostii! Charlotte făcu un efort să stea pe loc. Asta-i o casă veche cu un proprietar nou și un grup la fel de nou de servitori. Probabil că cineva a dărâmat vreun felinar.

- Sper. Oh, sper. Stirling este în grajd. Ranulf îl are de ani buni. Dacă arde...

Ambele domnișoare erau acum în lacrimi și chiar și mama lor părea aproape să plângă. Încruntându-se, Charlotte înaintă și le trase de lângă fereastră.

- Când se vor întoarce, vor fi uzi și le va fi frig și vor fi plini de funingine. Hai să găsim niște pături, niște cârpe și ligheane cu apă curată, da? Aduceți ce găsiți în salon.

- Da, interveni și Lady Hest, uitându-se recunoscătoare la ea. Haideți, fetelor. Trebuie să participăm și noi.

Ieșiră din încăpere în direcția bucătăriei, cu Una în urma lor. Când Charlotte se uită în jos, Fergus stătea

chiar lângă ea, cu blana zburlită și nasul încreţit în timp ce mirosul de fum intra în mica sufragerie.

Ea nu voia să adune pături. Voia să iasă și să ajute. Adunându-și fustele, Charlotte alergă spre ușa de la intrare. Stătea deschisă și fumul intra în hol adus de briză spre est. Odată ieșită afară, închise ușa în urma ei; altfel, și după ce ar fi stins focul, Ranulf ar fi trebuit să schimbe toate draperiile.

Ţinând cont de circumstanţe, i se părea un lucru neînsemnat pentru care să-și facă griji, dar când dădu colţul casei, se opri dintr-odată și toate gândurile despre draperii se risipiră. Limbile portocalii și furioase ale focului ieșeau pe fereastra grajdului și întreaga parte din spate a clădirii era doar fum și flăcări. Și-și dădu imediat seama că nici un felinar răsturnat nu ar fi pornit acest incendiu.

Se cutremură, apoi alergă înainte la sunetul strigătelor lui Ranulf. Oameni și cai ţâșneau prin faţa flăcărilor. Apropiindu-se, observă linia neregulată de oameni cărând găleţi de la fântâna din spatele casei.

Un tânăr foarte îngrijorat scotea apă din fântână, coborând și urcând găleata, în vreme ce alţii foloseau apa ca să umple și mai multe găleţi și să le dea din mână în mână de a lungul șirului. Charlotte inspiră, tușind. Poate că nu era în stare să care găleţile grele, dar cu siguranţă putea să rotească o manivelă.

– Lasă-mă să ajut, zise ea, trecând de partea cealaltă a platformei și unindu-și mâinile cu ale lui.

– Mulţumesc, domnișoară, zise el recunoscător, gâfâind.

Muncind împreună, lăsară găleata și o traseră sus la o viteză aproape dublă decât înainte. Servitorii din casele vecine începeau să apară și ea îi instrui să coboare mai multe frânghii cu găleţi în fântână pentru a grăbi procesul prin care apa ajungea la foc.

Începu să-și simtă braţele ca de plumb, dar strânse din dinţi și continuă să rotească manivela. Indiferent

cât era de extenuată, bărbaţii care cărau găleţile pline cu apă trebuiau să fie şi mai obosiţi. Îşi închise mintea la amorţeala şi durerea tăioasă şi se concentră pe nimic altceva decât pe mişcarea braţelor.

O mână se aşeză peste a ei şi cu un scârţâit manivela se opri din rotit.

- Bravo, Ginger, se auzi vocea cu accent a lui Ranulf. Bravo, fată. Am stins focul.

Ea nu-şi putea desface degetele. El păru să-şi dea seama de asta după o clipă şi îi eliberă mâinile cu o atingere surprinzător de blândă.

- L-am salvat pe Stirling? se auzi ea întrebând, în timp ce picioarele îi cedau.

De când se afla aici? I se părea că de ani şi de secunde în acelaşi timp.

- Stirling este bine. Toţi caii au ieşit. Grajdul este pierdut, dar focul nu s-a întins la casă, slavă sfântului Andrei şi tuturor îngerilor.

Se uită la el, înalt şi formidabil chiar şi fără haină şi cu mânecile suflecate, cu urme de funingine şi arsuri acoperindu-i aproape fiecare centimetru. Şi apoi, înainte să apuce să protesteze că avea nevoie de câteva clipe ca să-şi revină, el o luă în braţe şi o duse în casă.

- Oh, slavă Domnului, Charlotte! o auzi ea pe mama ei. Te-am căutat peste tot!

- Am ajutat la scoaterea apei din fântână, zise ea. Dintr-odată îşi dădu seama că Ranulf încă o căra şi-i dădu un cot în pieptul tare. Nu sunt o invalidă, declară ea. Poţi să mă pui jos acum, te rog.

El o strânse mai tare pe moment şi apoi o întinse pe una din canapelele lui frumoase.

- Îţi aduc nişte whisky, zise el serios şi se dădu la o parte.

Jane se lăsă imediat pe podea lângă ea şi îi luă mâna.

- Oh, ai băşici, zise ea şi începu să-i frece degetele lui Charlotte.

- Mă simt ca o mare băşică, răspunse ea, tresărind în timp ce începea să simtă ace şi furnicături în sus pe braţe.

- Aşa şi ar trebui, zise Ranulf, lăsându-se pe vine lângă Jane şi ţinând paharul la buzele lui Charlotte. Ai fost acolo aproape trei ore, după spusele valetului meu. A zis că ai organizat vecinii şi fântânile lor.

Trei ore? Nu era de mirare că se simţea aşa de irascibilă.

- Am vrut să ajut.

- Şi ai făcut-o. Aproape că l-ai lăsat fără braţe pe bietul Ginger. Nu va putea să lege o lavalieră o săptămână. Bea.

Cum restul familiei o privea cu nerăbdare, ea făcu ce îi ceru el şi dădu pe gât câteva înghiţituri din whisky-ul tare. Muşchii începură să i se relaxeze şi închise ochii. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era Ranulf frecându-i degetele şi spunându-i fată curajoasă şi frumoasă. Era drăguţ să audă asta.

Ranulf o duse pe Charlotte adormită la trăsura familiei ei şi o aşeză cu grijă pe banchetă, dându-se înapoi în vreme ce restul familiei Hanover şi Rowena urcau după ea. În seara asta îi trimise pe Peter şi Debny cu ei, alături de Una; doar pentru că răul fusese făcut nu însemna că se terminase.

În vreme ce se retrăgea de lângă trăsură, Rowena se întinse pe geam şi-l apucă de încheietură.

- Charlotte a zis că cineva a dărâmat un felinar. Crezi că asta s-a întâmplat?

Deşi era obosită şi îngrijorată, făcea un efort să-şi ascundă accentul. Îi amintea de Berling şi de tovarăşii lui.

- Nu ştiu, fată. O să cercetăm dimineaţă, când lumina-i mai bună.

Ea încuviinţă din cap.

- Ai grijă de tine, Ran. Şi nu face nimic prostesc.

- Nu voi face. Ţine-o pe Una în camera ta în noaptea asta, doar ca să fiu eu liniştit. Noapte bună, *piuthar*.

– Noapte bună, *bràthair.*

În clipa în care trăsura plecă de pe alee, el reveni la grajdul fumegând. Grăjdarii vor trebui să stea de veghe toată noaptea, să fie siguri că nu se aprindea iar focul. Cei cinci cai ținuți înăuntrul clădirii erau în siguranță și probabil încă nervoși acasă la ducele de Greave, pe strada alăturată.

– Nu vei încerca ceva nebunesc, Ranulf? întrebă unchiul său la câțiva pași în spate.

– Din întâmplare, cunosc un bărbat cu reputația de a porni incendii, Myles, zise el, cu umerii dureroși de la cât de mult își controla firea.

Voia să rănească pe cineva – Berling – pentru asta. Bărbatul îi pusese casa, familia în pericol. Ar fi putut să ardă vreo duzină de case pe stradă dacă vântul ar fi fost mai puternic sau ei ar fi reacționat mai lent. Și sub toate astea, îngropat sub mormanul de tăciuni fumegânzi, se afla lucrul care îl tulbura cel mai mult – ideea că Charlotte fusese în mijlocul haosului și că ar fi putut fi rănită.

Când o găsise la fântână era palidă și clar epuizată, cu mâinile strângând așa de tare manivela, încât fusese nevoie ca mâinile lui să le desprindă pe ale ei. Văzând-o acolo, în mijlocul haosului, fusese... Fusese o revelație. Da, era bine-crescută și nu-i plăcea vărsarea de sânge, dar nu era timidă și nu era slabă.

Și cu toate prejudecățile lui despre englezi, servitorii englezi și stăpânii lor îl ajutaseră să stingă focul. Un duce englez îi oferise grajdurile pentru caii lui. Și, dacă nu se înșela foarte mult, focul îl pusese un scoțian care se pretindea englez.

– Ranulf, nu știm sigur că-i vina lui Berling, zise Myles, de parcă îi citea gândurile. Nu știm nici măcar dacă el a dat foc școlilor sau l-a împușcat pe Urs. Eu am spus celor din clanul Donnelly, până la urmă.

Ranulf se întoarse spre unchiul său.

– Știu, șuieră el. Ar fi trebuit să mă ocup de el când am avut ocazia. Este evident că nu a fost suficient să-i rup nasul.

– Poate că așa ar fi trebuit. În Ținuturile Înalte ai fi avut o șansă bună să scapi basma curată. Dar aici suntem la Londra și el are mai mulți prieteni și aliați decât ai tu.

– N-au decât să fie aliații unui om mort.

Aruncând o ultimă privire mormanului fumegând, se întoarse spre casă. Myles îl apucă de umăr.

– Măcar așteaptă până dimineață, zise el încordat.

Când Ranulf se uită de la el la mâna lui, unchiul său îi dădu din nou drumul.

– Se va aștepta să-l vizitez în seara asta. Mâine cel târziu.

– Slavă Cerului! Hai să stai la Wilkie House în noaptea asta.

– Nu. O să veghez grajdul până nu se mai ridică fum.

În plus, trebuia să se gândească și scenariul acesta se potrivea cu starea lui mult mai bine decât un pat comod în reședința unchiului său.

– Bine, odihnește-te. Poate că abia fac parte din familie, dar îmi fac griji pentru tine, băiete.

Cu o grimasă, Ranulf se opri și se întoarse.

– Am greșit, zise el egal. Ești unchiul meu. Faci parte din clanul meu și te iubesc. Îți dau cuvântul meu că nu mă voi duce după Berling în noaptea asta.

Myles își feri privirea după un moment, apoi își șterse fața cu o mână în timp ce se întorcea.

– Cred că mi-a intrat fum în ochi, mormăi ei, cu o voce nu așa de fermă, clipind și frecându-și din nou ochii. Mulțumesc, Ranulf. Când am venit la Glengask, am primit o familie, știi. Să te pierd...

Ranulf puse o mână pe umărul unchiului său.

– Nu vei pierde pe nici unul din noi din nou. Nu-ți pot garanta pacea, dar familia rămâne unită.

Măcar de asta se putea îngriji. Cu Berling va fi mai complicat. Nu-și dorea nimic mai mult decât să omoare un bărbat despre care știa că-i o amenințare, înainte să se mai întâmple ceva. Dar Myles avea dreptate; nu era în Ținuturile Înalte. Oricât de puțin îi plăcea, va trebui să se poarte cu grijă. Dar se va ocupa de Donald Gerdens. Asta jura.

capitolul 9

Ranulf se trezi la zgomotul făcut de voci bărbătești ridicate și de un lătrat puternic. Își simțea țeapăn fiecare mușchi, ceea ce era logic când își aminti că adormise stând la biroul lui. O pagină din cartea cu legi englezești pe care o citea i se lipise de obraz, și-și scărpină barba neîngrijită când își înălță capul. Gemând, se ridică în picioare.

– La dracu', se auzi din ușă o voce cunoscută. Arăți de parcă te-au aruncat din iad într-o vatră.

O ușurare profundă îl cuprinse când văzu bărbatul înalt, cu păr negru stând acolo.

– Ți-am zis să rămâi la Glengask, Arran, răspunse el, ocolind un scaun și venind spre fratele lui.

Dintr-odată nu se mai simțea așa de depășit numeric – de dușmani, de englezi sau de femei.

– Da. M-am hotărât invers.

Ranulf îl îmbrățișă puternic.

– Mă bucur să te văd.

– Normal că te bucuri. Ai nevoie de cineva să te ajute să cureți mizeria de afară. Arran îl bătu pe spate, apoi se desprinse din îmbrățișare. Owen mi-a zis că ai scos caii și că doar au fost pârliți. A încercat și să mă facă să pariez două lire că Donald Gerdens este de vină.

– Nu paria. Ai pierde.

Parcurseră împreună holul spre salonul pentru micul dejun, unde pe bufet fusese aranjat un mic dejun simplu

cu caltaboș reîncălzit, pâine prăjită și ouă fierte. Fergus își făcea de lucru pe lângă ele, alternând între a-și băga capul sub mâna lui Arran și a lui Ranulf.

- Bănuiesc că Una este cu Winnie? întrebă Arran, luând o porție mare de mâncare și trăgând un scaun cu piciorul ca să se așeze.

- Da. Și Peter, și Debny sunt la Hanover House.

- Bun. Dă-mi voie să bag ceva în stomac și apoi ne ducem să-l omorâm pe Berling.

Luând mai puțină mâncare pentru el, Ranulf se așeză în fața fratelui său. Arran era cel mai rațional dintre frații MacLawry, cel mai educat și probabil cel mai inteligent. Dacă puținul pe care îl auzise despre incendiu îl convinsese că Berling era implicat, atunci așa era.

- Ei bine? îl îndemnă Arran după o clipă. Ai altceva în minte?

Ranulf se lăsă pe spate în vreme ce un Owen foarte atent îi turna o ceașcă plină de cafea fierbinte.

- Myles mi-a reamintit azi-noapte că nu suntem în Ținuturile Înalte. Eu n-am dificultăți în a separa capul lui Berling de umerii lui, dar nu cred că englezii ar aprecia cum ne răzbunăm noi.

- N-ar aprecia, fu de acord Arran. Englezii sunt aproape civilizați. Înghiți o gură plină de caltaboș. Ai o altă idee, atunci?

- În acest moment, nu. Luă o gură de cafea, închizând ochii în vreme ce căldura i se împrăștia până la degetele de la picioare. Dar acum că ești aici, putem să-l supraveghem mai bine.

Arran se uită la el cu o privire de un albastru-deschis curioasă, apoi reveni cu atenția la micul lui dejun.

- Să-l supraveghem. Asta-i diferit.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că-i diferit. Poate că aveam doar 11 ani când *athair* a murit, dar știu ce a însemnat când te-ai dus la „vânătoare" cu o muschetă și o lopată și ai venit

înapoi două zile mai târziu plin de noroi și fără să aduci vânat.

Ranulf inspiră, îndepărtând amintirea subită a frigului, fricii și furiei profunde, fără fund care îl mânaseră afară atunci când oamenii din clanul lui fuseseră împărțiți între a sfătui la precauție și a cere un război total. Se întâmplase în urmă cu șaisprezece ani, și el încă își amintea cum foșniseră frunzele sub picioarele lui când se furișase pe întuneric spre conacul Sholbray. Se foi în scaun.

– Unde vrei să ajungi?

– Știu că până acum nu te-ai dus după Berling pentru că a trebuit să ne ocupăm de Urs. Chiar dacă atunci aveam unele dubii, nu văd ce te oprește acum, Ținuturi Înalte sau Londra, sau Boston, Massachusetts. Își coborî din nou privirea. Dacă nu cumva este vreo fată pe nume Charlotte Hanover.

La dracu'! El nu-și știa propriile gânduri; ar fi părut un nebun dacă se apuca să explice asta fratelui său perspicace.

– Ce are a face cu toate astea Lady Charlotte? întrebă el, hotărându-se să facă pe neștiutorul.

Arran bău din ceai.

– Tu să-mi spui, replică el succint.

– Nu-i nimic de zis. Se uită la fratele lui. Se uită la mormanul de mâncare din farfuria lui, la cearcănele de sub ochii lui. Când ai plecat din Glengask?

– În urmă cu patru zile. Și da, știu că n-ar fi trebuit să călătoresc singur, dar mă îndoiesc că cineva ar fi ținut mult timp pasul cu mine dacă ar fi încercat să mă urmărească.

– Păi, atunci, răspunse Ranulf, cu bănuiala strecurându-se prin el. Din moment ce focul a fost pus azi-noapte, ce anume te-a determinat să zbori aici ca un blestemat de liliac?

– Dacă tu n-ai nimic de zis pe acest subiect în mod deosebit, nici eu nu am.

În general, Ranulf aprecia isteţimea fratelui lor mijlociu, dar în dimineaţa asta l-ar fi preferat pe Munro şi felul lui direct.

- Vrei să spui că ai dat fuga la Londra pentru că eu am menţionat o fată într-o scrisoare? Mă crezi un călugăr?

- Nu. Dar cred că atunci când Ranulf MacLawry menţionează o englezoaică de cinci ori într-o singură scrisoare, cu adjective precum „autoritară", „încăpăţânată" şi „de neînţeles", ceva este în neregulă. Arran îşi frecă fruntea. Şi cum ai zis şi că erai depăşit numeric şi că Winnie a zis că nu mai vine acasă, şi că ai cumpărat o casă, m-am gândit că ţi-ar prinde bine un alt MacLawry la Londra. Înclină capul. Greşesc?

Ranulf clătină din cap.

- Mă bucur să te am aici, cum am zis. Dar ţineţi opiniile tale blestemate pentru tine.

- Pot să fac asta.

După ce-şi terminară rapid micul dejun, cei doi se duseră la grajd. Nu mai rămăsese mare lucru, doar o parte dintr-un perete şi o grămadă de dărâmături înnegrite. Toţi grăjdarii jurau că nu făcuseră nimic să provoace incendiul şi că se aflaseră cu toţii în camera laterală mâncând atunci când focul se pornise în spatele grajdului.

Parcurgând perimetrul din spate, Ranulf călcă pe sticlă spartă. Când se lăsă pe vine şi cotrobăi prin sticla arsă şi cenuşă găsi marginea pe jumătate topită şi arzătorul unui felinar. După ce-l chemă pe Arran, mai găsiră nişte bucăţi de sticlă spartă. Indiferent de ce anume fusese lovit obiectul, fusese lovit cu ceva forţă.

- S-ar putea să fi căzut pe interiorul zidului, zise absent fratele său, marcând un loc la patru paşi distanţă de unde se aflase peretele - locul unde găsiseră cea mai îndepărtată bucată de sticlă. Dar cel mai probabil a fost aruncat spre perete din exterior.

Ranulf ajunsese şi el la concluzia asta. Când Berling arsese şcolile de pe lângă Glengask şi An Soadh - şi *ştia*

că fuseseră Berling și oamenii lui, cu sau fără o dovadă clară –, aruncase cu ulei pe pereți și apoi folosise felinarele. Nu la fel cum începuse focul de la grajd, dar asemănător.

– Arran, fă o schiță decentă. Desenează partea din spate a curții și marchează unde am găsit bucățile de felinar. Mă duc după o cutie pentru toate bucățile.

– Deci adunăm dovezi? întrebă cu scepticism fratele său.

– Da, adunăm. Taci din gură și caută niște hârtie și un creion.

– Cum spui tu, stăpâne.

Debny veni când Ranulf punea în siguranță în cutie ultima bucată de felinar. Se îndreptă imediat la apropierea servitorului.

– Cum sunt Rowena și familia Hanover? întrebă el, abținându-se să întrebe în mod special despre Charlotte.

– Toți sunt bine. Lady Charlotte zice că se simte de parcă are ghiulele legate de brațe, dar altfel este bine. Servitorul băgă mâna în haină și scoase un bilet împăturit. V-a trimis biletul ăsta, stăpâne.

Ranulf își șterse mâinile pline de funingine de pantaloni ca să aibă timp să-și liniștească gândurile agitate înainte de a lua scrisoarea și de a o despături.

– „Ranulf", citi el, „mulțumesc pentru o seară de neuitat. Dacă ai nevoie să anulezi vizita noastră la muzeu, înțeleg perfect, dar spune-mi, te rog. Cu afecțiune, C.H."

Rânji.

– Remarcabilă fată.

După ceasul lui de buzunar era aproape 10.30 și el avea mare nevoie să se spele și să se bărbierească. Nu doar că plănuia să viziteze muzeul cu Charlotte, dar avea de gând să arate cât se poate de civilizat cât făcea asta. Se va gândi mai târziu de ce asta era dintr-odată mai presant decât să dovedească cine dăduse foc grajdului său.

Arran se sprijini de tocul uşii dormitorului principal Ginger se chinuia cu nodurile de la lavaliera lui Ranulf.

– Te deranjează dacă iau camera de la celălalt capăt al holului?

– Este în regulă.

Fratele lui ezită.

– Arăţi foarte bine.

– Taci din gură. Mă duc la Hanover House. Te pot lăsa acolo dacă vrei să o vezi pe Rowena.

Spre meritul lui, indiferent ce alte observaţii sau întrebări mai avea Arran, şi le ţinu pentru el. Îşi scoase tolba însă şi se îndreptă spre spatele casei. Sosise cu şi mai puţin bagaj decât Ranulf; dacă voia să stea o vreme, vor face din nou o vizită croitorului înfumurat şi obsedat de căptuşit.

Prezenţa lui Arran însemna pentru Ranulf încă un om de supravegheat, dar nu se putea preface că nu era uşurat să aibă un aliat. Chiar şi unul băgăcios, care observa lucruri pe care n-ar fi trebuit să le observe. Problema imediată era dacă Berling va vedea în sosirea unui alt MacLawry la Londra o ameninţare sau o invitaţie la a provoca şi mai multe necazuri.

Dar asta va trebui să aştepte până când o va vedea din nou pe Charlotte, fir-ar să fie.

– Două scrisori şi un poem, Winnie, şi asta-i doar azi! zise Jane luând hârtia parfumată din mâna Rowenei şi netezind-o pe genunchi. Nu ştiu dacă „N"-ul ăla este la fel de strălucitor ca zâmbetul lui Winnie, dar e teribil de romantic şi rimează.

Când Charlotte se uită la invitata lor, Winnie părea mai interesată să studieze norii de dincolo de fereastra salonului decât să chicotească la încercarea de poezie a ultimei sale cuceriri.

– Winnie, fratele tău ar fi trimis veste dacă s-ar mai fi întâmplat ceva. Ştii asta.

Oftând, Rowena se cufundă la loc pe canapea.

- Da, știu. Se dădu mai încolo și o luă pe Charlotte de mână, având grijă să nu o apese peste bășici. Mulțumesc că m-ai ținut departe de picnic. Uneori uit diferența dintre a fi independent și a fi responsabil.

Charlotte încuviință din cap, zâmbind.

- Ai zis un lucru foarte înțelept.

- M-am tot gândit la asta de ceva vreme. Frații mei, și în mod special Ran, au petrecut așa de mult din timpul lor asigurându-se că eu sunt fericită și bine protejată, încât au încetat să se gândească la ei. Poate că-i rândul meu să am grijă de ei, în sfârșit.

- Dar doi dintre ei sunt în Scoția, interveni Jane. Și Lord Glengask parte foarte capabil să aibă grijă de el însuși.

Rowena ridică privirea spre chipul lui Charlotte.

- Așa ai zice, nu?

Charlotte voia să o întrebe dacă se referea la ceva anume, dar înainte să apuce să o facă, Jane reveni la corespondența lor de dimineață.

- Ce vreau eu să știu, a avea grijă de fratele tău înseamnă că astăzi nu mergem după panglici de păr?

- Oh, cred că le putem face pe amândouă, Jane.

- Asta-i o ușurare.

Charlotte era ușurată să audă despre sentimentul de responsabilitate al Rowenei, datorat sau nu incendiului din noaptea anterioară, și probabil și Ranulf urma să fie când îi va spune. Chiar dacă ea poate avusese impresia că el exagera în legătură cu mărimea pericolului ce pândea în jurul clanului MacLawry, din seara trecută începuse să-l creadă.

Se cutremură. Sperase că el îi va trimite vorbă că trebuia să anuleze ieșirea lor de astăzi nu pentru că o dureau pe ea brațele, și chiar o dureau, sau pentru că nu voia să-l vadă, și chiar dorea, ci pentru că ar fi fost furios și ar fi complotat răzbunarea pe durata vizitei la muzeu. Ea ar fi simțit nevoia, și deja o simțea, să-l

sfătuiască în legătură cu modul cum el avea de gând să se răzbune, și apoi s-ar certa din nou. Dar nu genul de discuție în contradictoriu interesantă. Nu prea găsea cum să dea vina pe mândrie pentru asta, dar n-ar fi fost surprinsă dacă într-un final la asta se ajungea.

Ușa salonului de dimineață se deschise la două minute după ora 12, iar ea și celelalte două fete se ridicară când în ușă apăru Longfellow.

– Doamnelor, Lord Glengask și Lord Arran MacLawry, intonă el și se dădu la o parte.

Winnie era deja la jumătatea drumului spre ușă.

– Arran! exclamă ea, aruncându-se în brațele bărbatului cu părul negru care arăta ca o versiune mai suplă, mai puțin definită a fratelui său mai mare.

– Iată-te, draga mea Winnie, zise el și-și sărută sora pe obraji.

– Cum ai ajuns aici așa de repede? întrebă ea.

– Încerc să anticipez necazurile.

Continuară să sporovăiască entuziasmați și o introduseră pe o Jane îmbujorată în grup, dar Charlotte încetă să mai fie atentă când Ranulf îl ocoli și se apropie de ea. Azi-noapte se petrecuse ceva; nu prea putea să definească ce, dar când marchizul de Glengask intrase în încăpere, totul păruse să se estompeze. Era ridicol că după două săruturi, două valsuri și câteva conversații fascinante, enervante se simțea așa de... atrasă de un bărbat care era așa de nepotrivit pentru ea, mai ales că el reprezenta și mai multe necazuri.

Și cu toate astea, fu nevoită să se stăpânească să nu-l întâlnească la jumătatea drumului în încăpere, să nu-și arunce brațele în jurul umerilor lui și să nu-l sărute. Înghiți în sec. Clar azi-noapte obosise prea mult și-și pierduse mințile. „Fii rațională", își spuse. Faptele nu o puteau niciodată conduce pe căi greșite.

Indiferent de cât de impresionant fusese el în kilt, părea să fi terminat cu asta; astăzi, dacă nu credea că lui i s-ar fi părut o insultă, ar fi spus că arăta foarte

britanic, de la haina maro la pantalonii de piele și cizmele Hessian foarte lustruite.

– Cum îți sunt mâinile, fată? întrebă el, luându-le pe amândouă în mâinile lui mai mari și late și întorcându-i palmele în sus.

Nu mai era așa englez când vorbea. Simți un fior pe spate, care i se așeză între coapse cu o excitare joasă.

– Mă dor un pic, zise ea pe o voce cât de egală putu, dar cu o pereche de mănuși și un pic de atenție o să mă descurc destul de bine. Tu cum ești?

Ochii lui de un albastru-închis îi întâlniră pe ai ei.

– Focul a rămas stins și cele mai grave răni par a fi niște bășici în palme. Sunt ușurat. Și furios.

Modul lejer în care o spuse făcu vorbele să răsune și mai mortale. Putea să-i înțeleagă furia, dar nu era genul de bărbat care să se oprească la un schimb de vorbe.

– Eu nu plec la plimbare cu tine dacă ai de gând să sari la bătaie cu lumea pe drum.

– Mă așteptam. Nu voi sări la bătaie cât sunt în compania ta.

Nu se putu abține să nu fie bănuitoare la cât de repede fusese el de acord.

– Deci incendiul a fost un accident?

– Nu, cred că a fost pus intenționat.

Charlotte se încruntă.

– Atunci de ce...

– De ce astăzi vreau să mă port ca un domn? Din cauza acestor mâini, zise el încet, mângâindu-i blând palmele cu degetele mari. Pentru ce ai făcut pentru mine aseară, *leannan*.

– Nu-s singura care a ajutat. Pentru Dumnezeu, tot ce am făcut a fost să rotesc o manivelă.

Un zâmbet îi apăru lent pe buze.

– Ce zici dacă renunțăm la muzeu și găsesc un loc mai liniștit doar pentru noi? murmură el, apropiindu-se de ea. Să-ți arăt recunoștința mea.

Cumva, felul în care o spusese făcea să pară și mai obraznic decât era deja. Și iat-o, la 25 de ani, dincolo de vârsta pentru o căsătorie reușită, uitându-se la un bărbat care nu avea cum să o vrea de soție. Și la un bărbat mult prea periculos pentru ca ea să-l vrea de soț. Perfect în imperfecțiune.

- Dacă reușești asta fără să-mi distrugi viața pe care o am, șopti ea, s-ar putea să fiu maleabilă.

În ochii lui se văzu o surpriză scurtă.

- Ce te-a făcut să te răzgândești, fată?

„Bărbații!" Charlotte îi zâmbi exasperată.

- Chiar vrei să-ți explic?

- Nu. Nu dacă există riscul să te răzgândești. Să plecăm atunci, da?

- S-ar putea să nu fie așa de simplu, să știi.

El încuviință din cap, zâmbetul lui ușor făcând-o să simtă fluturi în stomac.

- Las-o pe mine, *leannan*. Unde-ți sunt mănușile?

- La Simms. Simms?

Camerista ei înaintă și împreună reușiră să tragă mănușile albe și moi din piele peste bășici fără ca ea să scrâșnească prea mult din dinți. Trebuia să-și reprime o tresărire de fiecare dată când flexa o mână, dar câteva afurisite de bășici nu o vor ține acasă astăzi. Indiferent de situație.

Când ridică din nou privirea, Arran, fratele lui Ranulf, se uita la ea, cu ochii lui de un albastru-deschis curioși. Nu era de mirare; uitase complet că el se afla în încăpere.

- Deci tu ești Arran, zise ea, întinzând mâna. Winnie vorbește tot timpul despre tine și Munro.

El rânji.

- Voi face o plecăciune și sper să nu consideri o insultă că refuz să-ți strâng mâna, Lady Charlotte.

Ea zâmbi, simțind că el era mai calm decât fratele lui mai mare. La fel de frumos, poate într-un fel diferit, dar nu la fel de fascinant.

– Sunt chiar ușurată, de fapt. Mulțumesc.

Cu o precauție aproape absurdă, Ranulf îi luă mâna întinsă și o puse peste mâneca lui.

– Arran, te las să faci ce vrea Winnie. Să nu faceți prea mult tărăboi, nici unul din voi.

Charlotte chicoti când el o conduse prin hol și afară pe ușa de la intrare și spre trăsura lui.

– Bietul tău frate. Tocmai l-ai condamnat să meargă la cumpărături de panglici pentru păr.

Ranulf ridică din umeri în timp ce o ajuta să urce în trăsura deschisă.

– Arran este obișnuit. După Rowena, este singurul frate care are ceva gust.

– Nu știu ce să zic. Tu arăți foarte bine în după-amiaza asta.

– O să-i spun croitorului ăluia cu inima neagră Smith că ai spus asta. M-a acuzat că-i fac de râs întreaga breaslă pentru că nu l-am lăsat să-mi căptușească umerii.

Dacă era vreun bărbat în Londra care să nu aibă nevoie de îmbunătățiri la dimensiunea umerilor, acela era Ranulf MacLawry.

– Mă bucur că n-ai cedat.

– Și eu la fel. Vru să urce în trăsură lângă ea, apoi se opri când o observă pe Simms stând chiar în spatele lui. Și *tu* ce vrei?

– Merg cu dumneavoastră, milord, zise camerista, punând în frază toată demnitatea ei ofensată.

– Ei, nu mai spune.

Charlotte își înăbuși râsul.

– Este însoțitoarea noastră. Nu pot veni cu tine fără o altă femeie adecvată prezentă.

Cu o respirație joasă care păru un mormăit de urs, Ranulf se dădu la o parte și o ajută pe cameristă să urce în trăsură. Simms vru să se așeze lângă Charlotte, dar el clătină din cap.

– Nu. Poți să stai acolo, zise el, arătând la locul spre spate.

– Ranulf.

– Eu voi sta lângă tine, Charlotte. De acolo poate să vadă mai bine dacă încerc să te seduc – ceea ce clar nu voi face acum.

Obrajii lui Charlotte se înroșiră iarăși.

– Ți-am zis că nu va fi ceva simplu, murmură ea în timp ce el se aplecă pentru a se așeza lângă ea, cald, solid și fascinant.

– Ai fi putut să mă avertizezi despre detalii, răspunse el, așezându-se destul de aproape ca să li se atingă coapsele. N-a mai venit cu noi înainte.

– Pentru că erau Jane și Winnie. Cu toate protejăm ceea ce societatea zice că-i prețios.

– Ai naibii puritani, mormăi el.

Mă rog, ea nu era puritană, desigur, dar înțelegea la ce se referea. Era clar că marchizul de Glengask avea de gând să se poarte ca un domn cât i-o cereau circumstanțele să fie. Și cum și ea își dorea ca Simms să fie altundeva, doar încuviință din cap.

– Și celălalt frate al tău este aici? întrebă ea, pentru a-și lua gândurile de la seducție.

– Acum vrei să vorbim despre familia mea?

– Da, cred că un subiect diferit ne-ar putea ajuta.

El oftă.

– Bine, atunci. Ursul este încă în Scoția. Pentru ultimii 400 de ani mereu a fost un MacLawry la Glengask. Scrie până și pe blazonul familiei, *i gcónaí MacLawry ag Glengask* – „Mereu un MacLawry la Glengask" la propriu. Și în zilele astea, ei bine, nu permit niciodată să fie încălcat jurământul.

Charlotte încuviință din cap.

– Ca cei din clanul tău să știe că nu-i vei abandona niciodată.

– Da.

Mottoul și semnificația sa erau probabil cel mai nobil motto de familie pe care îl auzise vreodată. Și faptul

că era în gaelică în loc de latină părea... curajos și mândru, în loc de demodat.

– Spune-l din nou, te rog. În gaelică, adică.

– Cu plăcere. *I gcónaí MacLawry ag Glengask.*

Ea își dădu seama că-i privea gura cum vorbea, savurând vocalele prelungi și rostogolirea muzicală a cuvintelor.

– Acasă vorbiți gaelică? La Glengask?

– Din când în când. În mare parte vorbim engleză. A trebuit să o învățăm cu toții la școală și cât a trăit tata, o vreme nu aveam voie să vorbim gaelică deloc. Ezită. Pe cât de satisfăcător ar fi fost să nu știu deloc engleză, nu ne-ar fi fost de mare ajutor nici unuia.

– Și mama ta era englezoaică.

Expresia din ochii lui se răci din nou.

– Da. Era.

Din ce-i povestise Winnie, Eleanor MacLawry, născută Wilkie, își luase viața la trei ani după moartea soțului ei. Chiar dacă el ar fi vrut să discute despre asta, ceea ce evident nu dorea, azi nu părea o zi potrivită. Așa că ea încuviință din cap, căutând ceva la care să-și concentreze mintea ca să nu se gândească la cât de aproape stătea el de ea și cât de cald părea chiar și prin două rânduri de haine.

– Deci, spune-mi – voiai să vezi ceva anume la Muzeul Britanic?

Tăcere.

Când ea privi dintr-o parte la el, el stătea cu maxilarul ferm și cu privirea directă la Simms. Nici camerista ei nu se simțea deloc confortabil cu examinarea. Nu, nu se așteptase sau nu dorise o însoțitoare, dar nu era vina servitoarei.

– Ranulf.

– Știi că nu te-aș fi dus la blestematul de muzeu.

– Păi, acum mergem, deci ce ai vrea să vezi?

Privirea lui alunecă spre ea, lent și zăbovind.

– Ce aș vrea să văd, Charlotte? repetă el. Să încep cu partea de sus sau de jos?

Dumnezeule!

– Chiar dacă nu vrei să vezi istoria Angliei din cauza luptelor cu Scoția, zise ea în grabă, încălzindu-se din interior spre exterior, sunt expuse niște obiecte greci și egiptene minunate.

Briza suflă o șuviță din părul lui lung, ondulat peste un ochi de safir și ea aproape că o dădu la o parte de pe fața lui, dar se abținu și-și opri din nou mâna.

– Da. Sunt convins că sunt. Se rezemă pe spate un moment, bătând hipnotizator și neobosit darabana pe coapsă. Apoi mormăi câteva cuvinte în gaelică, despre care ea fu sigură că traduse în engleză ar fi sunat mult mai rău. Nu pot, mormăi el.

– Nu poți ce?

– Să fac asta toată ziua fără să te ating. Se aplecă dintr-odată în față pentru a o țintui cu privirea lui aprigă pe cameristă. Simms, da?

– Da, milord, răspunse servitoare, cu obrajii roșii.

Charlotte se tensionă. Dacă avea de gând să-i ceară lui Simms să se dea jos din trăsură, va trebui să intervină – și pentru binele servitoarei, și pentru al ei. Indiferent de ce voia ea în privat, se aflau pe stradă, în mijlocul Londrei. Un pic de bune maniere vor fi totuși respectate.

– Dacă ai știi că stăpâna ta s-ar purta obraznic, dar că n-ar păți nimic rău din asta, ce ai face?

Simms se uită de la el la Charlotte.

– Reputația doamnei mele va fi mereu în siguranță cu mine, zise ea după un moment, cu o mândrie aprigă în voce, o mândrie pe care Charlotte nu-și amintea să o fi auzit înainte. N-aș vorbi niciodată despre afacerile ei private, decât dacă prin tăcerea mea i-aș pune în pericol siguranța.

– Hm, se gândi el, aşezându-se la loc. Debny, du-ne la Gilden House. Vreau să-i arăt lui Lady Charlotte daunele de la grajd la lumina zilei.

– Da, stăpâne.

– Şi asta-i discret pentru tine? şopti Charlotte, întrebându-se în treacăt dacă ieşise din Mayfair şi intrase în vreo poveste de dragoste nebunească ţigănească.

– Da, e chiar discret, răspunse el cu vocea lui guturală care o făcea să simtă căldură între coapse. Dacă trebuie să stau lângă tine toată după-amiaza şi să mă uit la blestematele alea de statui, toată lumea va şti ce mult însemni pentru mine, *leannan*. Şi asta nu ar fi discret.

– Dar să mergem direct la tine acasă şi să intrăm în casă?

– Cu Simms ca însoţitoare. Înclină capul. Mă înnebuneşti, fată. Dacă nu mă vrei, ai face bine să o spui acum. Nu-s un bărbat pe care să-l tachinezi, Charlotte Hanover.

Inima ei tresări. O durea sufletul la ideea de a se despărţi de el astăzi fără să-l atingă. El fusese clar de la început că dorea doar satisfacerea unei dorinţe fizice, dar nu era singurul care voia ceva.

– Dacă e o greşeală sau nu, nu cred că există un moment mai bun să o comit, zise ea într-un final.

Ranulf făcu o grimasă.

– Am auzit aprecieri mai bune, dar merge.

În următoarele cincisprezece minute ea încercă să nu permită ca mişcările trăsurii să o lipească de el. Încercă să ducă o conversaţie mai lejeră, ceva la care în general excela, dar nu-i reuşi nimic. Londra nu i se păruse niciodată aşa de mare sau distanţele aşa de lungi.

Când o luară pe Market Street şi trăsura se opri în faţa treptelor principale ale Gilden House, o durea maxilarul de cât de încleştat îl ţinuse. Înainte ca Owen să iasă din casă, Ranulf deschise portiera trăsurii şi-o luă de cot pentru a o ajuta să coboare.

– Stăpâne, zise servitorul, nu vă aşteptam să...

– Ia-o pe Simms la bucătărie să mănânce ceva, îl întrerupse el, ținând-o pe Charlotte aproape de el. Toată lumea să fie la parter până zic eu altceva.

– Da, stăpâne.

– Tu și Fergus inclusiv.

– Îl iau imediat, stăpâne.

Charlotte intră pe ușa principală, deși avu senzația că, dacă ar fi ezitat, el ar fi luat-o pe sus și ar fi aruncat-o peste umăr ca un sac de sfeclă.

– Pe acolo, mormăi el chiar din spatele ei, arătându-i scările.

Își amintea unde era dormitorul principal. I-l arătase chiar în seara precedentă până la urmă.

– Nu mă grăbi, îi ordonă ea, împingând un umăr înapoi spre el și oprindu-se la etaj. Nu-s o vacă dusă la abator.

– Milady?

Charlotte privi în jos și o văzu pe Simms la baza scărilor, cu Owen uitându-se urât la ea și părând gata să o tragă cu forța în bucătărie.

– Ce este, Simms?

– Eu voi fi discretă – dacă așa doriți să fiu.

Era evident că Simms nu aproba nimic din asta, dar Charlotte fu impresionată de ceea ce o întrebase, chiar dacă era depășită numeric de scoțieni masivi, și de modul cum camerista se exprimase.

Simțindu-se ca și cum urma să intre în purgatoriu – și asta făcea, după părerea majorității doamnelor cuviincioase –, zâmbi.

– Mulțumesc, Simms. la prânzul. Eu mă aflu unde doresc.

În capătul scărilor făcu dreapta și intră în generosul dormitor principal al lui Ranulf. O clipă mai târziu ușa se închise în urma ei și ea auzi cheia cum se răsucește pentru a-i încuia înăuntru.

– E bine că Simms a cooperat, zise Ranulf, fără să se mişte de lângă uşă. Altfel ar fi trebuit să-i dau drumul în pădure şi să sper că nu-şi găseşte drumul înapoi.

– Ca un câine?

Charlotte se întoarse pentru a se uita la el. Se aşteptase ca el să o îmbrăţişeze de când treceau pragul. Dar el rămase acolo, cu un umăr sprijinit de tocul uşii şi cu braţele încrucişate la piept.

– Ar fi putut să funcţioneze. Încă ar putea, dacă e nevoie.

În timp ce el vorbi, ea se duse la fereastra din faţă, având grijă să nu fie văzută dinspre stradă, apoi trase draperiile ca să le închidă. Cealaltă fereastră dădea spre locul gol unde se aflase grajdul, aşa că o lăsă deschisă. Se simţea suficient de clandestin ca să nu elimine toată lumina din cameră.

– Tu doar vei sta acolo? întrebă ea într-un final, uitându-se la el, care o privea cum umbla prin cameră.

– Mi-ai zis să nu te grăbesc. Mă aflu aici unde vreau să fiu cu tine, aşa că mă gândeam că ai putea veni să mă săruţi în ritmul tău.

Inspirând adânc şi încercând să-şi calmeze fluturii agitaţi din stomac, veni spre el.

– Vreau să fiu clară cu un lucru, zise ea, punând un deget în pieptul lui.

– Te ascult.

– Asta se întâmplă pentru că simţim o... atracţie reciprocă, zise ea lent, curbându-şi degetul în lavaliera lui. Nu-s vreo domnişoară slabă de înger şi tu nu eşti un mitocan fără inimă. Este doar o chestiune de atracţie.

Gata. Pentru propria ei... mândrie trebuia să clarifice că înţelegea circumstanţele şi că ea nu-şi dorea ceea ce el nu-i oferea.

– Doar o chestiune, repetă el, întinzând mâna pentru a răsuci pe deget o buclă blondă ce-i atârna la tâmplă. Cred că ar trebui să mă săruţi acum, Charlotte.

capitolul 10

Ea se foi, fiind la câțiva centimetri de a-i oferi momentul la care visase în ultima săptămână. Ar fi fost așa de simplu să se aplece un pic și să-i atingă gura dulce cu a lui.

Dar Ranulf rămase unde se afla, cu fiecare mușchi tensionat până la durere. Fusese sugestia lui, în casa lui și când voise el. Era obișnuit să conducă, să dea ordine să se facă ceva și să vadă lucrul realizându-se. Era înnebunitor și extrem de excitant să o lase pe Charlotte să hotărască următoarele momente.

Degetele ei înmănușate se jucau cu lavaliera lui, desfacerea ușoară și tragerea fiind probabil cea mai erotică senzație pe care o trăise vreodată. Respira lent și profund, inima lui măsurând timpul cât el aștepta.

Palmele ei alunecară în sfârșit în sus pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri își lipi buzele ușor ca o pană de ale lui. *Slavă Domnului!*

Permițându-și să se miște din nou, Ranulf îi cuprinse chipul în mâini, sărutând-o și el până când buzele ei se înmuiară și ea se deschise un pic pentru limba lui curioasă. Când ea suspină, presiunea din vintrele lui se triplă și se mișcă pentru a o prinde de șolduri și a o trage mai aproape de el.

Ea zicea că-i atracție reciprocă. Pentru el era o obsesie despre o femeie încăpățânată, înnebunitoare, care cu câteva cuvinte îl făcuse să se gândească la zeci de ani de resentimente și prejudecăți. Simțea că are ochii deschiși. Dacă ea ar fi hotărât că nu-i plăcea să fie în compania lui sau că părerile lui îl făceau inacceptabil chiar și ca iubit pasager, nu era sigur ce ar fi făcut.

Încă sărutând-o, el își dădu jos haina croită în stil englezesc. Apoi își desfăcu nasturii de la vestă și o lăsă să cadă tot pe podea.

– Rândul tău, fată, murmură el, îndreptându-și atenția spre cei trei nasturi care îi țineau pelerina drăguță, de un verde-închis, peste rochia din muselină verde cu galben.

Mâinile lui îi atinseră în treacăt sânii și ea tresări un pic.

– Mă simt foarte păcătoasă, zise ea nesigură, desprinzându-se de gura lui pentru a privi cum mâinile lui coboară prin fața ei.

Îi deschise pelerina și i-o dădu jos de pe umeri. Ar fi fost mai satisfăcător să-i smulgă toate hainele de pe ea, dar promisese să fie discret și ea îl credea deja un diavol violent. N-ar fi fost nici discret, nici înțelept să o ducă acasă cu toți nasturii smulși și cusăturile rupte.

Coborând privirea de la chipul ei, îi cuprinse sânii prin muselina subțire. Erau fix mărimea cât să i se potrivească în palme, de parcă fusese creată ținând cont de el. El strânse mai tare și ea suspină, apăsându-se în palmele lui.

– Porți prea multe blestemate de haine, observă el, încercând să nu sară când șoldul ei se atinse de mădularul lui.

– Cred că aș vrea să stau jos, comentă ea slab, întinzându-se iar spre gura lui.

– Am o idee mai bună.

Se aplecă, o luă în brațe și o duse la patul mare, moale.

Când o lăsă jos în mijlocul saltelei umflate, ea își trecu degetele prin părul lui, trăgându-l în jos peste ea. Ranulf se întinse lângă ea, ținându-i corpul suplu în brațe. Se luptă cu senzația că nu era suficient de aproape de ea, că trebuia să intre imediat în ea, să-și satisfacă propria dorință, să o facă a lui. O va face. O va face, dar de dragul amândurora nu se va grăbi. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o sperie.

Dar apoi ea zâmbi el și-l trase de lavalieră.

- Cine ți-a înnodat asta? întrebă ea chicotind, dându-i bărbia la o parte și desfăcând nodurile cu degetele înmănușate.

Ambele acțiuni îi amintiră că nu era așa de delicată cum o credea el.

- Bietul Ginger, răspunse el. Valetul meu. A zis că aproape și-a pierdut brațele din cauza încăpățânării tale.

- Încăpățânarea mea? repetă ea, desfăcând într-un final lavaliera și aruncând-o din pat.

- Da. A zis că ar fi renunțat să învârtă la manivela aia după doar 20 de minute aseară, dar n-a putut să te lase să fii mai bună decât el.

Ea chicoti.

- Bietul de el!

Profitând de conversația de moment, el se rostogoli pe spate și se ridică în fund ca să-și dea jos cizmele englezești și să le arunce pe podea.

- Știu la ce se gândea valetul meu atunci, dar tu, *leannan*? Și dă-mi picioarele tale.

- Nu-mi amintesc să mă fi gândit la ceva, spuse ea gânditoare, ridicând un picior și punându-și glezna în mâna lui ce aștepta.

El îi dădu jos pantoful de plimbare cu toc jos și-l așeză lângă cizmele lui.

- Mă îndoiesc că vreodată nu te gândești la nimic. Ți-ai făcut griji pentru mine, fată?

Ea îi dădu celălalt picior.

- Nu te văzusem de o săptămână. Am crezut că după ce te-ai agitat atâta să cumperi o casă și să organizezi o cină și să fii așa de...

- Domn? sugeră el, deși în acest moment nu se simțea deloc un domn.

- Voiam să spun deschis la mine, zise ea, ridicându-se pentru a-l ajuta să-și scoată cămașa din pantaloni. Era greșit să pleci din Londra convins de comportamentul nepotrivit al altcuiva. Nu voiam să pleci.

– Mă bucur să aud asta, murmură el și-i prinse degetele înmănușate în ale lui. Vreau să-ți simt degetele pe mine, Charlotte.

Ea încuviință din cap.

– Și eu.

– Bășicile tale.

– Mă descurc.

Asta îl făcu să zâmbească.

– Chiar sper. Aplecându-se peste mâna ei, desfăcu nasturii din perle și trase cu grijă mănușa. În regulă? întrebă el, ridicând privirea și descoperind că ea îi studia fața.

– Da. Acum cealaltă.

O ajută să dea jos mănușa. În clipa în care făcu asta, ea îi ridică partea din față a cămășii și trecu ușor cu palmele peste pieptul lui. El se cutremură la atingerea ușoară ca un fulg și care îl gâdilă. Când ea trecu cu degetele curioase peste sfârcuri, el inspiră adânc, apucă capetele cămășii și o trase peste cap.

– Arăți ca o sculptură greacă, zise ea, cu degetele calde și nesigure pe pielea lui.

– Nu. Ca una scoțiană.

Charlotte râse, sunetul excitant aproape făcându-l să rupă cusătura pantalonilor. *Sfinte Andrei!* Răsucindu-se ca să fie iar cu fața spre ea, trase de mâneca de muselină în jos pe brațul ei. Ranulf se aplecă lent și-i sărută umărul gol.

Avea un vag gust de lămâie. Avea pistrui pe care încerca să-i decoloreze? Spera că ea nu ar face așa ceva; de fapt, i-ar plăcea să-i găsească și sărute fiecare pistrui de pe pielea ei albă. În timp ce ea își curba gâtul spre el, trecu cu buzele peste urechea ei și peste pulsul de la baza maxilarului, coborând din nou spre umărul ei, trăgând în jos partea din față a rochiei. Vârful sânului, curbura moale, perfectă, sfârcul ei tare.

– Ranulf, gemu ea, punându-și mâinile pe antebrațele lui.

Încă jucându-se cu sânul ei, el ridică privirea la ea.

- Vrei să mă opresc?

- Nu. Clar nu. Dar nu pari să te simți foarte confortabil acolo... jos.

- Oh, nu sunt. Mai degrabă, strangulat.

- Păi atunci hai să facem ceva, sugeră ea tremurător, alunecând cu mâinile pe coastele lui și spre talia lui.

Ranulf zâmbi, sărutându-i sânul expus.

- Aș fi un prost să te contrazic. Dar nu-ți răni mâinile. O fac eu.

Dându-se jos din pat, se ridică și deschise repede nasturii pantalonilor. Apoi, gândindu-se că acum era la fel de bine ca mai târziu, își dădu jos pantalonii de piele și-i aruncă într-o parte. Îi privi chipul, așteptând o exclamație feciorelnică sau... ceva. Deși, dacă ea văzuse statui grecești, ar fi știut câte ceva despre anatomia masculină.

Privirea ei coborâtă zăbovi. Într-un final ridică ochii și îi întâlni pe ai lui.

- Deci asta ai sub kiltul tău, Ranulf MacLawry.

El râse.

- Acum cine-i păcătos? o tachină el și se întoarse în pat. Îngenunchează și ridică-te un pic.

Când ea făcu întocmai, el apucă poalele rochiei și o trase în sus, peste genunchii ei, peste coapse, peste ghemul de cârlionți moi aurii, o ridică până la cap și apoi o dădu jos.

- Deci? îl îndemnă ea după un moment, lăsându-se din nou pe spate.

Nu încercă să se acopere sau să-și coboare timidă ochii.

„Remarcabilă fată!"

- Ești mai frumoasă decât răsăritul, zise el cu voce tare, încă zâmbind. Cred că de data asta vin eu la tine.

Veni peste ea, trăgând-o de picioare până când ea ajunse întinsă pe spate sub el.

De data asta sărutul ei fu la fel de fierbinte și deschis ca al lui. O sărută până când rămaseră amândoi fără aer, gâfâind, apoi alunecă lent în jos pe ea, tachinându-i întâi un sân și apoi celălalt, urmărind sternul cu buzele și coborând spre buricul ei și apoi mai jos până când o gustă zvâcnind cu limba.

- Cerule! țipă ea, aproape dându-i una cu genunchiul.

- Oh, îmi pare rău.

Drept răspuns, Ranulf strecură un deget în ea și ea gemu. Mm. Era fierbinte și udă - pentru el.

- Doamne, murmură, înaintând din nou cu limba.

De data asta se cutremură și pulsă, terminând cu un val dulce care o făcu să țipe, în timp ce mădularul îi zvâcnea nestăpânit.

- Asta... Oh, vai, reuși să spună, râzând fără aer.

- Cred că-i rândul meu acum, zise el, urcând cu sărutările pe corpul ei.

Fusese mai răbdător decât un sfânt, pentru Dumnezeu, și-și dorea tare de tot să intre în adâncurile ei strâmte.

Își aduse aminte în ultimul moment de prezervativul franțuzesc pe care îl băgase în buzunarul hainei în caz că planurile lui de azi ieșeau cum voia el. Înjurând, se rostogoli din pat, găsi haina lângă ușă și scoase chestia.

- Ăla pentru ce este? întrebă ea, ridicându-se în coate și arătând deja delicios de răvășită.

- Ca să nu rămâi grea, răspunse el, punându-l și legând funda.

- Deci așa se face. Este foarte drăguț.

- Nu, zise el, revenind în pat. Mădularul unui bărbat este „mare" sau „frumos" sau „mândru". Nu-i drăguț.

Venind iar deasupra ei, Ranulf îi desfăcu genunchii și se așeză între coapsele ei pentru a-i săruta gura dulce din nou, tachinându-i sânii cu degetele. Când ea începu să geamă din nou de plăcere, el împunse înainte cu șoldurile, intrând lent în ea și cu câtă grijă putu.

Impulsul de a o poseda pur și simplu, imediat și în mod repetat, îl asalta din nou, dar el rezistă.

- Gata? întrebă el.

Ea încuviință tăcut din cap, cu ochii mari și degetele înfipte în umerii lui. Îi spuse să tragă aer în piept și să-l țină. Când ea făcu așa, el împinse, trecu de rezistența subțire și intră complet în ea.

Charlotte închise ochii, inspirând tremurător și se uită din nou la el. El rămase nemișcat îndelung, sărutând-o până când ea se relaxă, jurându-și că va fi ultima dată când îi va provoca durere.

Într-un sfârșit, se retrase un pic și intră din nou.

- Mai bine?

- Da, răspunse ea. Mai vreau.

- Bine atunci.

Ranulf se legănă din nou în ea, apoi începu să se miște lent, din plin cu șoldurile. O simțea... delicioasă și strâmtă în jurul lui, gemetele ei moi îl făceau să fie mai rapid și să intre mai adânc. Poate că amândoi își cunoșteau filosofiile care făceau ca viețile lor să fie incompatibile, dar nu așa se simțea. Piele pe piele, cu transpirația amestecată, cu limbile împletite, se potriveau extraordinar de bine.

Ea termină din nou, pulsând în jurul lui, iar el cedă în sfârșit dorinței de a o face a lui cu adevărat. Mai tare, mai adânc, mai repede, până când se vărsă în ea cu un geamăt vertiginos.

Prăbușindu-se pe spate, o trase peste pieptul lui. Rămaseră întinși o vreme, cu membrele împletite și cu respirația ei caldă pe pielea lui. Părul ei atent coafat era acum un dezastru, și el scoase acele de păr unul câte unul din masa aurie moale, lăsându-l să-i cadă pe pieptul lui precum razele soarelui. Palma ei bășicată stătea plată peste inima lui și el se întrebă dacă ea o simțea cum bate.

Niciodată nu crezuse în basme, în fenomenul iubirii la prima vedere. Asta îl determinase pe tatăl lui să aducă

o soție englezoaică în Ținuturile Înalte. Ea își dorise un titlu și el o dorise pe ea și urmase dezastrul. Dar știa cu siguranță că Eleanor MacLawry nu ar fi fugit niciodată afară noaptea ca să ajute la stingerea unui foc pe proprietatea propriei familii - darămite pe a altcuiva. Și nici n-ar fi rezistat până când ar fi făcut băsici la mâini.

Charlotte făcuse mai mult de-atât. Ajutase la organizarea haosului de oameni, găleți și apă, și oameni care nu aveau de unde să știe cine este o ascultaseră și i se supuseseră. Era minunată și blândă, dar rămânea fermă pe poziție și spunea ce gândea - chiar și lui, când nimeni nu îndrăznea.

Mai grăitor, venise în patul lui după ce el fusese de acord să nu plece și să-l atace pe Berling. Când el se îmbrăcase cu haine potrivite și civilizate și când se lăsase condus de logică și rațiune. Era ceva așa de greu de făcut? Fusese crescut într-un loc unde un bărbat ținea puterea cu pumnii și cu mintea. Exista și o altă cale de a face lucrurile?

Ranulf se încruntă în timp ce-și trecea degetele cu blândețe prin părul ei. Se culcase cu destule scoțiene. Erau frumoase și pline de entuziasm, dar altfel ușor de uitat. Femeia din brațele lui de acum era oricum, numai ușor de uitat, nu. Până la urmă, ei doi erau chiar așa de incompatibili? La ce ar trebui să renunțe, la a pocni pe merit unul sau doi nemernici? Era clar că, din moment ce se deranjase să facă schițe și să adune probe, se hotărâse deja că era dispus să folosească metodele legale pentru a-l opri pe Berling. Că pe Donald Gerdens îl dădea la o parte el sau legea, rezultatul ar fi fost același - cu o singură diferență crucială. Charlotte Hanover.

- Ai adormit? șopti ea, făcând un cerc leneș peste inima lui cu arătătorul.

- Nu. Îmi adun forțele pentru încă o dată.

- Mm.

Modul cum spuse asta aproape îl întări din nou.

– Mă gândeam că am petrecut o lungă după-amiază la muzeu și am stat destul holbându-ne la statuile alea grecești goale care-ți plac ție așa de mult.

Ea chicoti și sunetul reverberă în pieptul lui.

– De fapt, cred că prefer varianta scoțiană.

El chiar spera asta, pentru că nu avea de gând să se despartă de englezoaica asta. Ce începuse ca o curiozitate moderată se transformase și crescuse. De fapt, avea de gând să o țină până când îi putea pune un inel pe deget și să spună lumii că Charlotte Hanover era a lui. Pentru totdeauna.

Charlotte își sprijini capul într-un cot și se uită la Ranulf cum se îndrepta gol și magnific spre ușa dormitorului. O deschise, se aplecă pe hol.

– Owen! urlă el. Sendvișuri!

– Foarte regal, comentă ea, când el reveni la patul lui mare și se sprijini de tăblia patului.

– Mi-e foame.

Asta nu era o surpriză, ținând cont de eforturile lui. Și ei îi era destul de foame.

– Acum mâncăm în salonul de ceai al muzeului, deci? întrebă ea, mișcându-se un pic pentru a trece cu un deget peste coastele lui.

Era incredibil de excitant să atingă pielea unui bărbat – pielea lui.

– Da. Și presupun că bem ceai din cești diafane și ciugulim sendvișuri mici cu coaja tăiată.

– Da, așa este. Și apoi cred că ne vom plimba relaxați printre sarcofage și mumii înainte de a mă aduce acasă.

El alunecă în jos până când fețele lor ajunseră la același nivel.

– Îmi place Muzeul Britanic. Ce alte atracții prin Londra mai poți să-mi arăți, *leannan*?

– Ce înseamnă asta? *Leannan*?

Ridicând dintr-un umăr, el îi prinse mâna dreaptă și o ridică pentru a o studia atent.

– Știi, Debny are o alifie pentru cai care s-ar putea să te ajute.

Ea făcu o grimasă.

– Nu vreau să miros a alifie de cai.

El îi sărută degetele unul câte unul. Senzația și gestul o făcură să se cutremure.

– Noi o folosim de ani. Cucuie, zgârieturi, luxații – vindecă orice, după Debny.

– Prefer să sufăr, mulțumesc frumos. Charlotte își strânse mâna. N-ai să-mi spui ce înseamnă *leannan*, atunci? Să știi că pot să o întreb pe Winnie.

– Ești o fată insistentă, Charlotte. O trase din nou peste pieptul lui, cuprinzând-o în brațe. Bănuiesc că cea mai bună traducere este „dragă prietenă", zise el.

Suna tare drăguț. Nu părea însă un termen folosit de cineva pentru a descrie un partener într-o partidă unică, rezultat al unei simple atracții reciproce. Bineînțeles că în acest moment nu era nimic simplu în ce simțea ea. Sau ce simțea el. Într-adevăr, singurul lucru simplu era că ea nu voia ca asta să fie singura dată când împărțea patul cu el.

– Ce-i asta atunci? întrebă ea, lovindu-și nasul și încercând să-și distragă atenția de la gândurile inutile.

El își înclină capul pentru a se uita la fața ei.

– Vrei să înveți scoțiana, deci?

– Este o limbă drăguță.

Înainte ca vreunul din ei să întrebe dacă ea se mai gândea și la altele – ceva la care cu siguranță nu putea să răspundă nici măcar pentru propria ei satisfacție –, ușa lui se zdruncină.

– Stăpâne, se auzi vocea lui Owen, am sendvișurile.

– Lasă-le pe podea.

– Fergus a mâncat deja unu pe drum încoace.

– Oh, pe sfântul Andrei, mormăi Ranulf și se dădu jos din pat. Ducându-se la ușă, trase o pătură de pe un spătar de scaun și o înnodă în jurul șoldurilor. Descuie

ușa și o deschise. Țineți camerista ocupată? întrebă el, luând tava cu mâncare din mâinile servitorului.

– Este încordată ca o călugăriță, milord, se uită la noi de parcă mirosim a putregai.

Charlotte se întrebă dintr-odată dacă nu-i cerea prea mult lui Simms. Camerista era cu ea de șapte ani, de când împlinise 18 ani, și în tot acest timp nu credea să fi făcut vreun lucru unde să fi avut nevoie de discreția lui Simms.

– Sper că nu o speriați, zise ea, adunând cearșafurile răvășite în jurul ei și ridicându-se.

– Nu, protestă servitorul, lungindu-și gâtul să o vadă după umerii lui Ranulf. Suntem blânzi ca niște miei.

Ranulf se foi, blocând din nou vederea lui Owen.

– De ajuns. Pleacă.

– Nu mai pot sta mult, interveni Charlotte.

Umerii lui lați se ridicară și coborâră.

– Spune-i cameristei să urce în zece minute, mai zise el, și trăsura să fie adusă în treizeci de minute.

– Da, stăpâne. Sunteți sigur că...

Închizând ușa, Ranulf o încuie din nou și se întoarse cu fața spre ea, cu tava de sendvișuri într-o mână. Se uită pentru o clipă la ea de sus până jos, oprindu-se la sânii și fața ei.

– Vino la masă, zise el, trăgând un al doilea scaun la mica lui masă de scris. Ai putea să mănânci ceva înainte să pleci.

Abținându-se să se uite cu regret la pat, Charlotte trase trena de cearșafuri și-l urmă.

– Am acceptat o invitație la balul de mâine-seară la ducele și ducesa de Esmond, zise ea, așezându-se. Vei participa?

Regretă aproape imediat întrebarea, pentru că fusese scos cu forța de la ultimul mare bal la care participase și pentru un motiv justificat. Erau șanse să nu fi primit o invitație la următorul – sau la oricare alt mare bal din sezon. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare

că el nu va avea o nouă ocazie de a se lua la bătaie în public, dar în momentul acela își dorea să aibă o altă ocazie să danseze cu el.

El hăpăi un sendviș și se apucă de al doilea, în timp ce ea ciugulea din al ei. Da, îi era foame, dar o doamnă nu băga mâncare în gură de parcă îi era teamă că altcineva voia să i-o ia.

- Myles a fost invitat, zise el, printre îmbucături. Voi merge ca invitatul lui.

- Oh. Atunci este bine.

Se uită la ea.

- N-ai de ce să-ți faci griji, Charlotte. Atât timp cât nu-i acorzi un dans lui Berling cât sunt acolo.

Căldura o străbătu din nou. Era gelos? Cu siguranță nu părea un bărbat care să-și fi satisfăcut o nevoie, ca să zicem așa, și apoi să-și vadă de drum. Pe de altă parte, își amintea foarte bine ce se întâmplase ultima dată când el și Berling se întâlniseră în carnetul ei de dansuri.

- Ranulf, eu sper că dacă tu și Lord Berling vă întâlniți din nou, vei hotărî să nu-l lovești, doar pentru că ești un bărbat inteligent, coerent și grijuliu, care n-are nevoie să apeleze la cele mai josnice metode... pentru nimic.

Ranulf mestecă și înghiți.

- Și eu zic, nu-i acorda un dans lui Berling și nu vei avea de ce să-ți faci griji.

Dacă minitirada ei nu-i șterse amuzamentul lejer de pe chip, poate că făcuse niște progrese cu el. Hotărând că asta merita să riște să-l enerveze, ea ridică mâna dreaptă.

- O înțelegere atunci. Nu voi dansa cu el și tu nu-l vei lovi.

Ștergându-și palma de pătura din jurul taliei, Ranulf întinse mâna peste masă și cu o grijă evidentă îi strânse degetele.

- Da. Ne-am înțeles.

Charlotte zâmbi; nu se putu abține. Pentru că dacă el reușea să fie reținut, să asculte de minte în loc de mândrie, atunci poate nu erau complet incompatibili

cum credea ea. Şi poate putea să aranjeze să mai vadă alte atracţii din Londra pe care nu le vor vizita de fapt niciodată, înainte ca el să se întoarcă în Scoţia şi să se însoare cu o fată care nu era englezoaică.

Îndepărtă acel gând. Acum nu era cu vreo scoţiană şi ea nu petrecuse niciodată o zi mai plăcută ca ziua de astăzi.

– Încă mă ţii de mână, domnule, sublinie ea, cu zâmbetul lărgindu-i-se.

– Da?

Fără avertisment, el o trase peste masă şi o sărută. Restul sendvişurilor şi tava căzură pe podea.

Se aşeză în poala lui, foindu-şi şoldurile când îl simţi cum se întăreşte între coapsele ei. Anatomia masculină chiar era un lucru uimitor. Nu era de mirare că tinerele domnişoare trebuiau să rămână ignorante până după căsătorie; dacă ştiai despre deliciile sexului, considera ea acum, îţi altera modul cum te uitai la fiecare potenţial admirator. Ea cel puţin ar insista cu siguranţă să vadă potenţialul soţ întâi gol.

La uşă se auzi un ciocănit politicos.

– O trimit pe Simms a ta, da? murmură el, strecurându-şi mâna între faldurile cearşafului pe care îl purta şi trecând cu o unghie peste sfârcul ei.

Ea tresări, cuprinsă iarăşi de dorinţă. Oh, ar fi vrut să trimită pe toată lumea departe, să petreacă fiecare moment rămas în extazul îmbrăţişării lui. Dar camerista ei aştepta afară, împreună cu reputaţia ei, cu familia ei şi cu societatea. Cu un ultim sărut lent, se îndepărtă de el şi se ridică.

– Şi tu ar trebui să te îmbraci, ca să mă poţi conduce acasă.

Mijind un ochi, Ranulf se ridică în picioare.

– Cum doreşti, atunci, Charlotte.

Cât ea se duse spre uşă, el îşi adună cizmele, pantalonii, cămaşa, haina, lavaliera şi vesta. Când se opri în faţa ei, Charlotte se uită în ochii lui albastru-închis.

– *Sròin*, murmură el.

– Poftim.

Cu un zâmbet slab, se aplecă şi o sărută pe vârful nasului.

– *Sròin*, repetă el şi deschise uşa cu mâna liberă. Voi fi în camera de vizavi pe hol, dacă ai nevoie de mine.

Ignorând ochii mari, ficşi ai lui Simms, ieşi din dormitorul lui.

Charlotte inspiră adânc.

– Simms, vino să mă ajuţi să mă îmbrac.

– Da, milady.

Lăsând cearşafurile să cadă pe podea, Charlotte se apucă să-şi adune unele din lucrurile ei.

– *Sròin*, zise ea experimental, atingându-şi nasul.

Undeva în ultimele două săptămâni viaţa ei devenise interesantă, neaşteptată şi chiar entuziasmantă. Ştia cui să mulţumească pentru asta şi spera din toată inima că va continua. Indiferent ce exista între ea şi Ranulf – o atracţie reciprocă, un sentiment de incompatibilitate care, din partea ei măcar, începuse să se diminueze – abia aştepta să descopere ce va urma. Şi se întreba dacă Ranulf simţea la fel – spera că da.

– Nu mă vei întreba despre Lachlan? întrebă Arran, în vreme ce el, Rowena şi Jane stăteau în grădina Hanover House.

Ea clătină din cap.

– Nu. I-am dat şansa să-i fie dor de mine sau să vină după mine. Dacă n-a făcut nici una, nici alta, ei bine, nu vreau să mai am de-a face cu el.

Părea ceva ce ea ar fi spus şi, lângă ea, Jane încuviinţa cu înţelegere din cap. Fratele ei nu părea la fel de convins.

– În urmă cu o lună îmi jurai că-l iubeai şi voiai să te măriţi cu el. Şi o spui de când puteai să vorbeşti.

– Eram o copilă – şi greşeam.

– Mă bucur că inima ta se vindecă așa de repede, Winnie, răspunse el, deși ar trebui să știi că Lachlan s-a oferit de cel puțin două ori să vină la Londra și să-l ajute pe Ran să te aducă înapoi.

Rowena ridică din umeri.

– Să știi că doi englezi m-au cerut deja. După două sau trei dansuri. Lachlan a avut optsprezece ani.

Încuviințând din cap, fratele ei întinse mâna să smulgă o petală de trandafir și să ruleze petala albă delicată cu degetele.

– Dacă-l poți uita așa ușor, mă întreb cât din inima ta a avut în primul rând.

Ea îi susținu privirea.

– Nu mai mult decât am avut eu din a lui.

În ultima vreme Rowena începuse să-și dea seama că a-l face gelos pe Lachlan MacTier – când el era la sute de kilometri distanță, înconjurat de fete frumoase care fluturau lingușitor din gene, îi admirau proprietățile și nu-i spuneau că-i un idiot – era o idee fără speranță. O rănise foarte mult că el nu se deranjase nici măcar să-i scrie o scrisoare.

Dar după noaptea trecută, începuse să creadă că poate ceva mai urgent se întâmpla. Abia îi venea să creadă că fratele ei mai mare, mereu așa de preocupat de siguranța restului familiei lui și de bunăstarea și fericirea întregului clan, s-ar putea să fi găsit o tânără care să-i capteze atenția mai mult de o zi. Dar ceva îl convinsese să cumpere o casă în Londra. Și ceva îl determinase să iasă să viziteze, pe cât de neașteptat era asta. Și ea era destul de sigură că nu ea era motivul. Iar faptul că tânăra respectivă era, dintre toate, o domnișoară englezoaică bine-crescută... Nu știa ce să creadă despre asta.

Chiar și așa, i se părea important să descopere adevărul. Și după tot ce făcuse el pentru ea de când își amintea, ea va face orice să afle dacă inima lui era realmente implicată și dacă femeia pe care poate o alesese era potrivită să devină o parte a clanului MacLawry, să devină

marchiza de Glengask și să-l facă în sfârșit pe Ranulf fericit pentru totdeauna.

Câteva minute mai târziu Rowena auzi o trăsură ajungând pe alee și oprindu-se. Se ridică în picioare.

– Cred că s-au întors Ran și Charlotte.

Cei trei traversară partea din spate a casei, până când Arran o prinse de braț și o încetini.

– Ran o curtează pe Lady Charlotte? întrebă el cu vocea joasă.

– Nu sunt sigură, răspunse ea cu sinceritate. Dar vreau să aflu.

El încuviință din cap.

– Și eu tot de aia mă aflu aici. Mi-a trimis o scrisoare că o să cumpere casa aia. N-am reușit să-mi dau seama pentru ce ar face așa ceva. Ce am văzut a fost cum a tot menționat o fată pe nume Charlotte.

– De *asta* ai venit la Londra?

– Da.

Rowena inspiră repede. Își iubea toți frații și știa foarte bine că fratele mijlociu era cel mai rațional dintre toți. Ranulf asculta sfatul lui Arran mai mult decât al oricui. Și nu-și putea imagina că Arran îi va sugera vreodată lui Ranulf să aducă o englezoaică înapoi în Scoția.

Ea îl împunse cu degetul în piept.

– Tu să-ți ții părerile pentru tine, Arran.

El ridică o sprânceană.

– Părerile mele despre ce?

– Despre tot. Nu știi ce se petrece aici.

– Și tu știi?

– Nu încă. Dar măcar vreau să aflu înainte să mă bag. Nu-i vorba despre cine sunt ei sau de unde sunt. Este vorba despre ce simt unul pentru celălalt. Îmi place de ea și nu-mi pasă că-i englezoaică. Și n-ai voie să-i spui părerea ta lui Ranulf până când nu schimbi câteva vorbe cu ea.

Se uită îndelung la ea.

– Asta mi-o spune fata care încearcă să-şi farmece bărbatul plecând din ţară şi jurând să nu se mai întoarcă.

Se înălţă cât putu, ceea ce tot era până la umărul lui Arran.

– Poate că am venit pentru că voiam să ştiu ce – cine – mai este pe aici. Şi la cum stau lucrurile, Lachlan MacTier nu-i singurul bărbat din lume. Îşi încrucişă braţele la piept. Ce părere ai despre asta?

– Cred că voi ţine cont de sfatul tău, Winnie, şi-mi voi ţine părerile pentru mine în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe Ran. Mai mult nu pot promite.

Era şi asta ceva.

– Bun. Pentru că nu ne privesc intenţiile lui Ran.

– Ne priveşte tot ce face Ran. Pe noi toţi. Clan şi familie. Şi, deşi îţi iau sfatul în considerare, ai face bine să-ţi aminteşti şi ce am zis.

Poate că pentru moment îşi va ţine părerile pentru el, dar nu o va face pentru eternitate. Ceea ce însemna că Rowena trebuia să-şi dea seama ce se petrecea între Ranulf şi Charlotte înaintea lui. Pentru că el va cântări ce va dori Ran luând în calcul cât va fi în beneficiul clanului – şi cu cei din familia MacLawry clanul era mereu pe primul loc.

capitolul 11

Ranulf puse o altă grămadă de lemne arse în spatele căruţei. În vreme ce făcea asta, o trăsură plină de tinere domnişoare trecu pe lângă el – a doua oară când o făceau. Deşi ar fi preferat să le salute cu două degete, astăzi se purtă ca un domn. Aşa că făcu o plecăciune stilată.

– Mă simt ca un blestemat de animal într-o menajerie, mormăi Owen de lângă el în timp ce golea o lopată în căruţă.

– Credeţi că fetele alea se holbau la dumneavoastră, deci? zise Debny pufnind.

Bătând mănușile grele, Ranulf reveni la ruinele grajdului pentru o altă încărcătură. Cămașa lui albă era ruptă și murdară, dar, după spusele lui Ginger, un aristocrat nu apărea cu pieptul gol în public în Londra. Își desfăcuse cămașa și hotărâse că, dacă va cădea de una singură, el va da vina pe providență și o va lăsa așa.

– Există oameni pe care îi poți angaja să care gunoiul ca ăsta, să știți, sublinie Owen, ajutând cu un alt maldăr de scânduri strâmbe, distruse.

– Mai puțină vorbărie, mai multă curățenie, mormăi Ranulf, ridicând greutatea pe umăr și îndreptându-se spre căruță.

Da, ar fi putut să angajeze oameni care să rupă resturile grajdului și să le care. Dar, adevărul era că, de când se afla la Londra, cel mai mult exercițiu fizic îl făcuse în ziua anterioară, când fusese în pat cu Charlotte. Acasă, la Glengask, era mereu câte ceva de făcut sau ceva ce trebuia făcut, de la a ajuta cu desțelenirea unui teren nou la curățarea șanțurilor de irigații, la a ajuta un țăran cu înlocuirea unui acoperiș sau la a ajuta cu tunderea unei oi muntene grase – singurul tip de oaie pe care o tolera pe pământurile sale.

Aici, astăzi, durerea și efortul mușchilor îl făceau să simtă că realiza ceva, indiferent dacă ar fi putut angaja sau nu pe cineva să facă munca. Rotindu-și umerii, reveni la o grămadă de țigle.

– Unde pleacă Lord Arran, dacă pot să întreb? zise Owen, trăgând o pătură plină de funingine și harnașament topit.

– S-a dus să se vadă cu niște prieteni din armată, răspunse Ranulf. Fergus îl va supraveghea.

Nu prea îl crezuse pe Arran de fapt, când fratele lui îl anunțase că avea de gând să-și petreacă dimineața făcând vizite. Părea o alegere ciudată după ce venise călare tocmai din Glengask într-o misiune de salvare. Dar poate că fratele lui își dăduse seama că nu era necesară nici o salvare.

Până la urmă, Rowena nu-şi mai repetase jurământul de a nu se mai întoarce în Scoţia - cel puţin, el nu o auzise. Şi era logic să aibă o casă la Londra, dacă aşa era mai prezent în ochii nefericiţilor lui semeni scoţieni. Că recunoşteau sau nu că erau scoţieni.

Cu el şi tot personalul lucrând la asta, ar trebui să termine cu îndepărtarea vechiului grajd cândva a doua zi. Şi apoi va angaja pe cineva să-i construiască unul nou. Ducele de Greaves îi oferise posibilitatea să se folosească de grajdurile lui cât timp era nevoie, dar lui Ranulf nu-i plăcea să fie dator cu favoruri unui bărbat pe care nu-l cunoştea.

Bineînţeles că nimic din toate astea nu-l va împiedica pe Berling să treacă pe acolo şi să ardă noul grajd sau chiar casa. Dar avea câteva idei despre acest subiect. Charlotte îi ceruse să nu se bată cu Donald Gerdens la balul din acea seară. Dar nu spusese nimic despre momentele de după bal. Şi el descoperise cu alte ocazii că o confruntare directă, cu o explicaţie concisă şi o demonstraţie a consecinţelor, putea calma furia cuiva. Până la urmă, majoritatea bărbaţilor erau cruzi doar când credeau că puteau să scape basma curată.

Charlotte. Din clipa în care o invocă în gândurile lui, ceea ce părea să o facă în mod constant astăzi, ea refuză să mai plece. Dumnezeu îi era martor că lucrurile ar fi fost mult mai uşoare dacă el şi-ar fi găsit vreo frumoasă scoţiană, care înţelegea cum se ocupau de necazuri în Ţinuturile Înalte şi nu o deranja asta. Cineva care ştia cum o căpetenie trebuia să conducă un clan şi nici măcar nu s-ar gândi să nu fie de acord cu metodele lui.

Dar nu o scoţiană îl prinsese între fustele ei şi-l înnebunise de dorinţă. Charlotte Hanover o făcuse şi, dacă el nu se putea îndepărta de ea, ea îi va stăpâni mai mult decât inima. Cu siguranţă ar fi fost mai simplu să plece din Londra imediat şi să se ducă acasă, să se însoare cu prima fată pe care punea ochii.

Dacă Charlotte nu va dori să trăiască la Glengask? După toate câte le trăise cu propria mamă, el cu siguranță nu ar fi obligat-o – nu ar fi putut să o oblige – să ducă o astfel de viață. Alte căpetenii de clanuri trăiau departe de Ținuturile Înalte. Unul sau doi nu călcaseră vreodată pe acolo. Încercau să profite la maximum de așa-zisul lor pământ sterp, crescând oi și angajând bandiți să izgonească puținii țărani rămași pe pământurile lor strămoșești.

El nu era așa. Clanul MacLawry crescuse în putere prin forța și loialitatea clanului. Și acum clanul va rămâne în siguranță și prosper datorită forței familiei MacLawry.

Așa că știa care era situația, dar mereu o știuse. Nu el era complicația. Da, Charlotte se dovedise curajoasă și da, el știa că este bună și grijulie. Și bănuia că dacă el ar fi fost în locul tatălui său, s-ar fi căsătorit pur și simplu cu ea, ar fi târât-o în Scoția și ar fi lăsat viitorul să se desfășoare cum voia soarta.

Dar evident nu era tatăl său, pentru că nu era suficient că inima lui o plăcea pe Charlotte, că-l făcea fericit, că în toate gândurile lui era o dorință profundă de a fi cu ea. Voia ca și ea să fie fericită. Și aici era dificultatea.

– Stăpâne?

Ranulf tresări.

– Da?

– Pentru un moment am crezut că v-ați transformat în piatră. Owen se uită îngrijorat la el. V-am strigat de trei ori.

– Și am hotărât să-ți răspund a treia oară, zise Ranulf. Acum, mă strigai doar ca să te distrezi sau aveai ceva de zis?

– Aveam ceva de zis, spuse soldatul în vârstă, îndreptându-și umerii. Tocmai a sosit Lady Winnie.

Ranulf se întoarse. În fața casei se oprise o trăsură închisă, iar Rowena, urmată îndeaproape de Una, coborî din ea. Peter Gilling, cocoțat în față alături de vizitiul

în livrea, sări și el. Rowena spuse ceva vizitiului și el întoarse atelajul înapoi pe stradă cu o încuviințare de cap. Abia atunci observă Ranulf că trăsura avea pe uși blazonul familiei Hanover.

– Sfinte Andrei, arată și mai rău la lumina zilei, zise sora lui, ridicându-și fustele ca să-și croiască drum cu grijă printre resturi.

– O să construim unul nou înainte să-ți dai seama, răspunse Ranulf, scoțând o mănușă ca s-o scarpine după urechi pe Una.

Ea încuviință din cap, privind spre el, apoi mutându-și iarăși privirea. Din câte își amintea el, după cină și incendiu și după ziua de ieri când o adusese pe Charlotte acasă, se despărțiseră necertați. Indiferent ce o neliniștea, nu credea că era ceva ce făcuse el.

Păși peste o grămadă de lemne, dându-și jos și cealaltă mănușă și lăsându-le pe un butoi.

– Vrei să stăm în grădină? întrebă el, oferindu-i brațul.

– Nu te țin, comentă ea, încrețindu-și nasul. Ești murdar.

– Atunci bănuiesc că nu vrei nici să mă săruți pe obraz.

Zâmbind, îi făcu semn să o ia înainte pe scurta alee spre grădina împrejmuită.

– Asta-i drăguț. Ți-am zis?

– Da.

– Oh. Păi, este.

– Mulțumesc.

Ea se învârti vreun minut, apoi se așeză pe unul din scaunele din fier forjat de sub marele ulm din centrul straturilor de flori. Ranulf trase celălalt scaun mai aproape și se așeză cu fața spre ea.

– Acum că am terminat cu amabilitățile, zise el, ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat? Nu s-a întâmplat nimic. De ce ai zice asta? răspunse ea, jucându-se cu fusta.

– Întâi, pentru că te afli aici. Și pentru că nu pari să fii în stare să te uiți în ochii mei. Ultima dată când ai făcut asta era pentru că te hotărâseși să-mi împrospătezi patul cu lavandă și ai turnat o sticlă întreagă de parfum în mijlocul saltelei.

Rowena râse.

– Mirosea foarte frumos, după trei zile cu ferestrele deschise.

– Și eu tot nu suport lavanda. Deci, ce te aduce aici, Rowena? Credeam că vei fi la cumpărături sau că vei sta la taifas cu noii tăi prieteni.

Ea își strânse mâinile în poală.

– Ești fratele meu. Am nevoie de o scuză ca să vin să te văd?

– Nu. Dar dacă ai avea una, care ar fi?

Dintr-odată Una părea să aibă nevoie de un scărpinat pe burtă, pentru că Rowena se lăsă pe iarbă să o scarpine. Ranulf simți un fior de neliniște. Sora lui era cu treisprezece ani mai mică decât el. Și în toată viața ei nu ezitase să-i vorbească despre orice. Indiferent despre ce era vorba, nu avea cum să fie ceva plăcut.

– Familia Hanover este foarte drăguță, nu-i așa? zise ea într-un final, cu privirea încă la câinele ce se agita fericit.

Despre asta era vorba? Voia să stea cu ei permanent? I se strânse inima, dar inspiră scurt ca să acopere asta.

– Da, este.

– Mă bucur că Lady Hanover și Jane au rămas în legătură cu mine toți acești ani. Nu erau obligate să o facă.

Da, fuseseră așa de prietenoase, încât ea se simțise confortabil să fugă de acasă și să stea cu ei. Dar erau și familia lui Charlotte, așa că nu va spune nimic de rău despre ei.

– De ce să nu vrea să corespondeze cu tine, Rowena? Ești o fată frumoasă.

– Eu n-am știut că logodnicul lui Charlotte a fost ucis într-un duel stupid. Nici măcar n-am știut că a fost logodită. Este foarte trist, nu-i așa?

– Da.

Deși se îndoia că el ar fi plâns vreodată pentru moartea lui James Appleton. Ea ridică privirea către el, apoi o coborî din nou.

– Ți-a plăcut ieri la muzeu?

– A fost destul de plăcut.

– Nu credeam că Charlotte va mai vorbi cu tine după bătaia aia de la balul Evanstone. Dar acum că ați fost să vizitați obiective turistice împreună, bănuiesc că te-a iertat.

Ranulf se încruntă.

– Berling a încercat să se dea la mine și eu am reacționat mai puternic. Nu avea de ce să mă ierte.

– Dar sunteți prieteni, nu-i așa?

– Poftim? Ranulf nu-și dădea seama ce naiba se petrecea, dar nu-i plăcea. Eu și Berling nu vom fi niciodată prieteni, Rowena. Aproape că l-a omorât pe Urs, în cazul în care ai uitat, și fac pariu că tot el a pus și focul ăsta.

– Nu, nu, nu. Nu m-am referit la Lord Berling. M-am referit la Charlotte. Ești prieten cu Charlotte, nu-i așa?

Ei bine, asta avea mai mult sens.

– Bănuiesc că da, fu el de acord, încercând să nu pună prea multă emoție în cuvinte.

– Eu cred că ei îi place să vorbească cu tine. A zis de câteva ori că ai un mod unic de a te uita la lucruri.

Dintr-odată Ranulf își dădu seama ce urmărea sora lui.

– Faci pe peițitoarea, Rowena? întrebă el.

Ea o abandonă în sfârșit pe Una și veni să-i ia mâinile în mâinile ei micuțe.

– Eu cred că tu o placi deja. Altfel nu te-ai deranja nici măcar să vorbești cu ea.

– N-aș fi bădăran așa?

Ea își înclină capul.

– Una-i să fii politicos, alta-i să fii drăguț, Ran. Tu te porți drăguț cu ea.

– M-a numit diavol, îi reaminti el surorii lui, întrebându-se dacă simțea amuzament sau groază.

Dacă Rowena, care abia observa ceva în jur, preocupată fiind de sezonul ei și de Lachlan MacTier, remarcase legătura dintre el și Charlotte, și alții trebuie să o fi observat. *La naiba!* Chestia asta cu Charlotte era și așa suficient de complicată, fără să-și bage ceilalți nasul.

– Doar pentru că aruncai pumni la întâmplare. Ea este obișnuită cu domni delicați. Mi-a spus că „civilizație" conține cuvântul „civilizat" dintr-un motiv și că noi toți am fi oameni mai buni dacă am învăța că a numi pe cineva într-un fel nu merită un răspuns însângerat, că așa n-am fi cu nimic mai breji decât animalele.

Măi să fie, nu era asta interesant?

– Deci a zis că-s un animal?

Rowena roși.

– Neah! Vreau să zic, nu. Am discutat despre asta chiar după bal, când eram cu toții furioși pe tine. Ea îi strânse mâinile. Chiar azi-dimineață mi-a spus că pari să fii un domn foarte elegant, onorabil.

Și iată răspunsul.

– Tu pețești, Rowena MacLawry. Își răsuci mâinile ca să-i prindă palmele la rândul lui. Ce te face să crezi că un bărbat care e dispus să arunce cu pumni – și mai rău – pentru a-i proteja pe ai lui este compatibil cu o fată care crede că nici un pumn nu are vreodată o justificare?

Spera ca ea să aibă un răspuns. Dacă sosise acolo cu răspunsuri miraculoase la toate îngrijorările lui, ar fi fost dispus să o creadă. Pentru că momentan nu avea prea mult noroc în căutarea lor pe cont propriu.

– Este simplu, Ran, zise ea. Dacă o iubești, trebuie să înveți să fii mai...

– Civilizat? sugeră el.

– Englez, zise ea, apoi înghiți. Dar nu...

– „Englez", repetă lent, simțind un gust inconfortabil pe limbă din cauza cuvântului, în mare parte pentru că îl rostea fără disprețul obișnuit. Cum adică?

– Eu...

Se opri, apoi își retrase mâinile și se ridică. Era evident că era la fel de surprinsă de răspunsul lui ca și el. Dar dacă el nu-și dădea seama ce anume voia Charlotte și, mai important, cum să obțină asta, pierduse deja.

– Mai întâi, gata cu kilturile.

– Kilturile mele nu pocnesc oamenii.

Buzele Rowenei tresăriră.

– Nu, dar te fac să pari mai ostil. Este ca și cum îi provoci pe toți și doar aștepți să vezi cine dă primul pumn.

Existau ocazii în care *trebuia* să poarte un kilt – când se afla la căsătorii, la întâlniri formale ale clanului, la înmormântări, toate acele diverse îndatoriri pe care o căpetenie de clan le avea de îndeplinit. Dar nici unul dintre aceste evenimente nu avea loc la Londra.

– Acasă este ostil să *nu* port un kilt. Dar cred că reușesc să port doar pantaloni la Londra.

Sora lui încuviință din cap, apoi își încreți fruntea.

– Nu credeam că o să fii vreodată de acord cu asta, mărturisi ea, surprinderea ei apărând prin revenirea accentului scoțian. Îi fusese dor să o audă vorbind așa, dar nu i se părea momentul potrivit să comenteze. Dă-mi un minut să mă gândesc la restul, continuă ea.

– De ce nu intri să iei prânzul cu mine? sugeră el. Arran a plecat să se vadă cu niște prieteni și mi-era dor să vorbesc cu tine.

– Ran, dacă n-ai fi așa murdar, te-aș îmbrățișa.

Zâmbi, simțindu-se mai ușor decât se simțise în ziua anterioară când se despărțise de Charlotte. Niciodată nu și-ar fi imaginat că persoana care îl va ajuta cel mai mult să o câștige pe Charlotte Hanover va fi mica lui soră.

– Păi, mă duc să-mi schimb cămașa și ne ocupăm de asta atunci.

Bărbatul înalt cu o cicatrice subțire peste nas se uită pieziș la Arran MacLawry.

– Îmi închipui că am reușit să intrăm la Boodles înainte de ora prânzului, zise el, mânându-și calul murg în jurul unei mârțoage și a unui om slăbănog, care se mișcau încet. Dar la White nu va fi disponibilă o masă pentru o oră.

Londra era mai aglomerată decât fusese ultima dată când trecuse el prin oraș, dar Arran observă asta doar marginal, în timp ce-și strunea calul pursânge negru și iute, Duffy. Bineînțeles că ultima sa vizită nu avusese loc în plin sezon, ceea ce ar explica diferența, dar el prefera locurile unde putea să vadă mai bine împrejurimile.

– Știu că-i un inconvenient, răspunse el, dar trebuie să observ pe cineva și știu din surse sigure că se află la White.

Tovarășul lui oftă.

– Bănuiesc că de-aia i-ai zis favor.

– Da. Și-ți rămân dator pentru asta, Will.

– Pot să te întreb pe cine cauți? întrebă William Crane, viconte Fordham, rămânând cu privirea și probabil cu atenția asupra străzii aglomerate.

Oricum era probabil ca Will să-și dea seama singur în curând.

– Contele de Berling.

– Ah. Are ceva de-a face cu bătaia pe care i-a dat-o fratele tău săptămâna trecută? întrebă Fordham, nepărând deloc surprins.

– Nu în totalitate. Dar dacă, din întâmplare, am da peste el la White și cum nu cred că el știe cine sunt, aș aprecia dacă mi-ai putea spune John Reynolds, să zicem.

Will tuși.

– Nu era ăsta numele căpitanului cu care ai pariat o sută de lire că-i nimerești pălăria de pe cap?

Arran se încruntă batjocoritor spre prietenul lui.

– I-am nimerit pălăria de pe cap.

– Și jumătate din ureche.

– S-a mișcat.

Ajunseră la ușa banală a clubului și un grăjdar alergă să le ia caii. După cum îl avertizase Fordham, clubul White era plin ochi și valetul-șef nu le putu oferi decât două fotolii și o sticlă de coniac în bibliotecă.

- Dacă trebuie să te prezint, zise încet vicontele, ești sigur că vrei să fii scoțian?

- Nu. Spune că-s vărul tău din York.

- Nu vorbești ca și cum ai fi din York.

- O voi face. Du-ne în sala de mese, te rog.

Clătinând din nou din cap, vicontele dădu pe furiș cinci lire unui al doilea valet, care îi lăsă imediat singuri.

- Nu-l văd pe prietenul tău, zise el după o clipă, în timp ce-și croiau drum prin sala de mese plină de obstacole.

- Caută în continuare. Am auzit că-i aici. Informația îl costase douăzeci de lire, plus o favoare pe care acum i-o datora lui William Crane. Și prezintă-mă la cât mai puțini oameni posibil. Nu vreau să-și dea seama că nu sunt cine spun.

- Nu ai titlu, Ar... John. Nu-i pasă nimănui cine ești sau ce faci aici, cât timp nu provoci necazuri.

Așa prefera el. Cunoștea Londra - și pe englezi - mai bine decât oricare dintre frații sau sora lui, dar existau lucruri - alianțe, prietenii, animozități - pe care trebuia să le vadă și să le descifreze. Și în capul listei de lucruri pe care trebuia să le vadă cu propriii ochi se afla Donald Gerdens, Lord Berling.

- Uite-l, zise Will, ca urmare parcă a gândului său. Haina albastră, mănâncă fazan, maxilarul vânăt. La stânga.

- Îl văd.

Berling nu arăta deloc formidabil, la cum ținea delicat furculița și la fălcile care îi atârnau. Dar pericolul nu venea mereu din față și nu era nevoie de forță fizică pentru a pune un foc. Arran păstră o expresie indiferentă, în vreme ce venea în urma lui Will.

– Lord Berling, nu-i așa? zise Fordham, folosindu-se de tot farmecul lui considerabil. Fordham. Știu că nu am fost prezentați oficial, dar am vrut să vă strâng mâna de săptămâna trecută.

Contele înclină din cap, ștergându-se pe degete și dând mâna cu vicontele.

– Mă bucur să cunosc un alt om cu principii, zise el cu un zâmbet scurt, apoi făcu un gest către cei doi bărbați așezați lângă el. Fordham, Charles Calder și Arnold Haws. Domnilor...

– Will Crane, Lord Fordham, răspunse acesta cu un zâmbet. Mă bucur să vă cunosc. Făcu un gest către Arran. Acesta-i vărul meu, domnul John Reynolds, din York.

Ranulf îl avertizase că Berling părea să se fi aliat cu clanul Campbell, așa că nu era surprins să-i vadă stând împreună. Pregătindu-se, Arran strânse și el mâinile celor trei bărbați. Dacă ar fi fost genul de individ care să prefere cuțitul, ar fi putut să-l termine pe Berling și pe acoliții lui chiar acolo. Dar dintr-un motiv, Ranulf era pornit să adune dovezi, ceea ce evident însemna că vor încerca ceva pe calea legală. Ori șantaj.

– Glengask a avut parte de destule necazuri de la acea bătaie, observă el, ascunzându-și accentul. I-a ars grajdul în urmă cu două nopți.

– Ah, da? Ochiul lui Berling tresări, iar el se întinse după paharul de vin. Ce regretabil!

– Mi-ar plăcea să știu cui să mulțumesc pentru asta, zise Will, chicotind.

– Eu nu neapărat, răspunse contele. Glengask nu reacționează bine la amenințări – cu atât mai puțin la violența directă. N-am chef să-mi fie spart nasul pentru că unui englez nu-i plac scoțienii și este ușor de dat vina pe mine.

Ei bine, asta era o surpriză. Sau o afirmație foarte inteligentă. Arran îl atinse pe Will pe umăr.

– Cred că masa noastră este gata, comentă el. Din nou, o plăcere să te cunosc, Berling. Domnilor.

Odată ce se îndepărtară cât să nu mai fie auziți, Will încetini retragerea spre bibliotecă.

- Ce părere ai?

- Nu sunt sigur. Dar am de gând să aflu.

Fie că Berling aprinsese sau nu focul, cu siguranță îi rănise pe cei din familia MacLawry în trecut și, în ceea ce-l privea pe Arran, trebuiau să se ocupe de el. Dar dacă nu el era cel care ardea clădirile unde cinau fratele și sora lui, altcineva o făcea. Și acel cineva trebuia găsit. Ceea ce însemna că Ranulf trebuia să știe ce făcuse astăzi Arran.

Și asta nu-i va pica bine. Ideea ca altcineva să își asume riscuri pentru Ranulf nu-i fusese niciodată pe plac fratelui său. De fapt, cel mai probabil va fi și mai furios decât atunci când Arran îl sfătuise să o lase pe englezoaică în pace înainte să se trezească obligat la o căsătorie pe care nu avea cum să o dorească. Și când se gândea că ar fi putut rămâne la Glengask. *La dracu'!*

- Charlotte, pot să împrumut cerceii tăi cu perle? întrebă Jane, intrând grăbită în camera surorii ei.

- Desigur. Sunt în cutia de bijuterii.

Stând la măsuța ei de toaletă, Charlotte se uită la reflexia surorii ei în oglindă. Deși Janie mereu păruse tânără - și până la urmă, între ele erau șapte ani -, de ieri diferența devenise și mai evidentă. Janie avea visele ei despre admiratori și inimi frânte, dar nu trăise această realitate.

Când James murise, Charlotte simțise că i se refuzase dintr-odată și fără motiv visul la o viață fericită. Până ieri nu știuse ce însemna un bărbat, o căsătorie. Și această cunoaștere fusese destul de... palpitantă. Revigorantă. Excitantă.

- Oh, Char, arăți așa de frumoasă! exclamă sora ei, venind mai aproape să se uite cu atenție. Alea sunt din onix? Jane atinse cu degetul panglica neagră petrecută printre mărgelele negre și împletită prin părul ei blond.

– Da. A fost ideea lui Simms.

Jane o prinse pe cameristă de braţ.

– Simms, spune că o să-i arăţi şi lui Maggie cum să facă asta.

– Desigur, Lady Jane.

După ce sora ei ieşi din cameră, Charlotte îşi întoarse capul să se uite la camerista ei.

– Mulţumesc din nou, zise ea încet. Ştiu că ziua de ieri nu a fost ceva în care să-ţi fi dorit vreodată să fii implicată.

Simms făcu o reverenţă.

– Eu pot doar să sper că nu va ieşi nimic rău din asta, milady.

– Şi eu.

Şi faptul că nu se gândise la nimic altceva decât la ochii de un albastru-închis, la braţele calde, puternice şi la acel corp tare, potrivit în al ei, nu avea cum să prevestească ceva de bine.

Poate că rezolvaseră atracţia lor reciprocă, spre satisfacţia lui, dar ea mai voia. Ea voia mai mult sex cu el, voia să adoarmă în braţele lui şi să se trezească şi să-l vadă lângă ea. Dacă el ar fi fost oricine altcineva decât cine era, ea ar fi zis că era perfect.

– Asta ar trebui să fie de ajuns, zise în sfârşit Simms, păşind în spate pentru a admira buclele de păr printre care treceau mărgelele negre, sclipitoare.

– Te-ai întrecut, răspunse Charlotte, ridicându-se.

– Am vrut ceva care să se potrivească cu rochia aceea superbă.

Un zâmbet scurt îi făcu gropiţe în obraji, apoi Simms îşi făcu de lucru strângând pe măsuţa de toaletă.

Charlotte nu putea să pretindă nici faţă de ea însăşi că în seara asta nu se îmbrăcase cu gândul la Ranulf. Rochia de un roşu aprins, cu dantelă neagră delicată peste corsaj şi curgând de pe mâneci, mărgelele negre cusute pe fustă – habar nu avea de ce comandase iniţial

rochia. Dar acum, în seara asta, părea că se potrivea perfect cu ce simțea ea pe interior.

Familia se aduna deja în hol când ea ieși din dormitorul ei și se pregăti pentru mai multe întrebări despre cine îi atrăsese atenția și dacă știa că risca să pună debutantele în umbră. Ei bine, în seara asta se simțea ca acea femeie. Și era plăcut - foarte plăcut - să fie o femeie păcătoasă, libertină pentru câteva minute înainte să devină Charlotte, sora mai mare, din nou scoasă din circulație.

- Charlotte, ai un moment? zise tatăl ei, ieșind din biroul lui chiar când ea trecea pe lângă ușă.

- Desigur, *papa*. Îl urmă înăuntru, și el închise în tăcere ușa în urma lor. Iar a început Jane să scrie poezii nereușite despre vreun tânăr? întrebă ea zâmbind.

- Nu, nimic așa de grav. Se uită la ea. Lord Glengask.

Pentru un scurt și îngrozitor moment se gândi că Simms îi spusese. Dar tatăl ei nu înjura, iar mama ei nici măcar nu era prezentă, darămite să plângă pentru ruinarea reputației fetei ei mai mari, așa că Charlotte afișă o încruntare nedumerită.

- Ce-i cu el?

- Ai ieșit ieri cu el la plimbare.

Ea încuviință din cap, mintea ei luând-o înaintea conversației, căutând răspunsuri pentru ce el nu întrebase încă - dar probabil va întreba.

- A vrut să vadă niște atracții.

- Credeam că detestă Londra.

- Eu i-am spus că greșește când pretinde că urăște ceva ce nici nu s-a deranjat să cunoască.

Întâmplător, asta era adevărat. I se făcea rău la ideea de a-și minți dragul și răbdătorul tată; unele lucruri nu i le putea spune, dar avea de gând să fie cât putea de onestă.

- Și i s-a schimbat părerea?

– A avut câteva complimente, dar cred că-i prea devreme să-mi dau seama.

– Înțeleg. Bătu cu degetele în spătarul scaunului. Te curtează?

I se tăie respirația.

– Serios, *papa*. Sunt englezoaică. Știi ce părere are despre noi. Și i-am spus că încăierarea este opțiunea cea mai de jos pentru mințile mici.

Dintr-odată își dădu seama că a-l insulta pe Ranulf în fața tatălui ei nu era cea mai înțeleaptă metodă pentru a-i face să prindă drag unul de celălalt – dacă așa ceva era necesar. Dar a-i sări în apărare l-ar face bănuitor pe tatăl ei și pe bună dreptate.

– Bine.

Asta îi adânci încruntătura.

– Ce-i bine?

– Că nu te curtează. Contele inspiră lent. Una-i ca sora lui să stea aici. Este tânără, fermecătoare și neimplicată politic. El, pe de altă parte, are dușmani în stare să-i ardă grajdul. Și există zvonuri că bunicul lui a fost un iacobit. Există zvonuri că *el* este un iacobit, ținând cont de faptul că are în Ținuturile Înalte o armată de soldați în jurul lui.

Ea nu putea să-l contrazică cu nimic.

– Eu nu știu despre opiniile lui politice, zise ea lent, și inima începând să o doară de parcă cineva o strângea în pumn, dar cred că știi ce părere am despre oricine cu înclinații pentru violența lipsită de rațiune.

Înaintând, tatăl ei o sărută pe frunte.

– Asta știu. Și, deși îmi pare rău că ai un foarte bun motiv pentru sensibilitatea ta deosebită, în acest moment sunt chiar ușurat că asta crezi. Pentru că, dacă știu ceva, este că a fi în compania marchizului de Glengask este periculos.

Charlotte nu se simțea ușurată cu nimic, indiferent cât de sigură sau periculoasă era situația ei. De altfel, era

bine că tatăl ei îi reamintise de părțile negative ale unei relații cu Ranulf MacLawry, pentru că ea s-ar fi putut să se hotărască să treacă cu vederea ce păreau a fi câteva încăierări. Dar lucrurile stăteau mult, mult mai rău de atât. El era pur și simplu un om în război. Și dacă ea se îndrăgostea de el și el era rănit sau... omorât, nu credea că ar fi fost în stare să reziste. Nu din nou. Nu după ceea ce descoperise în brațele lui.

Lucrurile ar fi putut fi diferite dacă el și-ar fi dorit o viață diferită, dar ea nu văzuse vreo dovadă că el dorea altceva decât ceea ce avea. Ei bine, ea voia altceva pentru el. Și voia ca el să-și dea măcar seama că exista și altceva, pentru Dumnezeu! Din fericire pentru ea însă, învățase cu mult timp în urmă că dorințele erau multe ca norii și la fel de imposibil de atins.

Își urmă tatăl în hol, și Winnie o prinse de braț în timp ce ieșeau cu toții spre trăsura în așteptare.

- Arăți așa de drăguț, zise fata mai tânără cu un zâmbet.

- Și tu la fel. Charlotte arătă spre rochia de mătase de culoarea smaraldului pe care o purta sora lui Ranulf. Asta n-ai cumpărat-o de aici, nu-i așa? Nu-mi amintesc să o mai fi văzut.

- Nu, este rochia cumpărată de Ranulf de ziua mea. Desigur că el a crezut că o voi purta la propria mea petrecere și nu la un mare bal la Londra. Foșni fustele, zâmbind entuziasmată. Sunt sigură că dacă ambii mei frați participă în seara asta, vor fi mai civilizați, din moment ce nu se vor mai simți depășiți numeric. Deși singurul lucru care l-ar face pe Ran să se bată ar fi o amenințare la cei dragi.

- L-a lovit pe Lord Berling pentru că a vrut un dans cu Charlotte, sublinie Jane în timp ce-și ocupa locul în trăsură.

- Nu, l-a lovit pe conte pentru că Berling l-a împușcat pe fratele meu, Ursul. Munro. Apoi nemernicul a fugit la Londra să facă pe civilizatul. Știu că am fost

furioasă din cauza bătăii, dar m-am gândit la asta și cred că Ran tocmai și-a amintit că acțiunile lui Berling au consecințe.

– Tot a fost o demonstrație îngrozitoare de violență, draga mea, spuse mama lui Charlotte de pe bancheta cealaltă a trăsurii. Știu că-ți iubești fratele, dar slavă Cerului tu ai stat departe de încurcătura aia. Și sunt mulțumită și că i-ai spus cât de lipsite de cavalerism au fost acțiunile lui, Winnie. N-ar fi avut aceeași greutate dacă venea din afara familiei.

– Fratele meu este un om bun, milady, zise Winnie cu fermitate. Și învață din greșelile lui. Veți vedea.

Charlotte își dorea ca toată lumea să înceteze să vorbească despre Ranulf, despre greșelile lui și despre bărbăția lui, pentru ca mintea ei să aibă câteva minute să gândească. Da, dispăruse o săptămână, dar nu pentru că-și dorise să se ascundă. Reapăruse cu o casă și o cină civilizată, amuzantă. Fusese încântător. *El* fusese încântător.

După tatăl ei, incendiul care pusese capăt serii fusese din vina lui Ranulf pentru că avea dușmani. La acel moment ea fusese mai preocupată de dezastru, decât de ceea ce-l provocase, deși acum bănuia că dacă el nu l-ar fi pocnit pe Berling, incendiul s-ar fi putut să nu existe. Dar apoi poate nici ce urmase nu s-ar fi întâmplat.

– Dacă ambii tăi frați poartă kilturi în seara asta? întrebă Jane de pe partea cealaltă a lui Charlotte.

Winnie ridică din umeri.

– Nu cred că o vor face. Nu-i o reuniune a clanului și cred că Ranulf încearcă să se integreze.

– Eu chiar sper asta, zise Lady Hest ca pentru sine.

Pentru un scurt moment, în ciuda a ceea ce ea și Winnie îi spuseseră, Charlotte spera ca el să poarte kiltul. Pentru că niciodată în viața ei nu văzuse o imagine mai frumoasă – cu excepția momentului când îl văzuse gol, desigur.

capitolul 12

- Un bărbat ezită să accepte responsabilitatea pentru un incendiu și tu crezi că asta-l face nevinovat?

Ranulf trânti cu pumnul în peretele trăsurii, zgâlțâind-o.

- Eu doar am spus că nu avea expresia unui om mulțumit că a acționat împotriva dușmanului său, răspunse Arran, trăgând de mâneca hainei sale maro-închis de parcă spera că o să i se desprindă din umăr.

- Normal că nu, mai întâi pentru că l-ai întrebat despre asta și apoi pentru că este un fricos afurisit.

- Eu nu știu...

- La dracu', Arran, chiar trebuie să-ți reamintesc că nu trebuie să te duci nicăieri unde ești depășit numeric? Charles Calder este nepotul blestematului de Campbell!

- Pot să am grijă de mine, după cum bine știi, Ran. Și dacă ție ți s-a părut mai important să umbli după o englezoaică, cineva trebuia să se uite la Berling.

Ranulf își săgetă fratele cu privirea de la locul lui.

- Nu umblu după nimeni, zise el egal. Și mâine poți să te cari înapoi la Glengask.

- Nu.

- Nu? repetă Ranulf, ridicând dintr-o sprânceană. Nu te întrebam.

- Și eu nu te las aici să o supraveghezi pe Rowena în vreme ce vă încercuiesc lupii. Mai ales când mintea ta este în altă parte.

Era a doua oară când Arran îl acuza că era distras. Ce credea fratele lui mai mic că vede? Indiferent care erau intențiile lui față de Charlotte, nu era dispus încă să discute despre ele. Și cu siguranță nu cu cineva care tocmai ieri sosise în oraș.

- Mintea mea este fix unde trebuie să fie, Arran. Ca de obicei. Încrucișă brațele la piept. Dar te-ai gândit ce se va întâmpla în seara asta când toți invitații ducelui vor vedea că ești prezentat ca un MacLawry?

Arran zâmbi mohorât.

– Recunosc că s-ar putea să avem parte de un pic de scandal.

La dracu'!

– Nu, asta nu se va întâmpla. Rowena vrea un sezon cum se cuvine. Și eu nu vreau să fim văzuți ca animale. În seara asta suntem domni.

Rowena nu era singura care voia o seară fără pumni. Faptul că el îi atribuia cerința ei ușura cu siguranță lucrurile pentru el. Sora lui îi dăduse niște sfaturi surprinzătoare și el avea de gând să le folosească în mod util. Doar că nu voia să-i explice lui Arran de ce se purta cum se purta.

– *Domni*. Până să vină aici, Rowena credea că noi *eram* domni. Și n-ar fi trebuit să ne facem griji că suntem depășiți numeric și incendiați dacă o aduceai acasă în Glengask, așa cum ai zis că vei face. Ai de gând să stai la Londra tot sezonul acum?

Ranulf se uită concentrat la fratele lui. Era o vreme când nimeni nu i-ar fi vorbit așa. Charlotte o făcuse și totul se schimbase. Dar Arran nu știa nimic despre asta. Deci se schimbase? Era ceva ce alții puteau să perceapă? Dacă da, trebuia să se oprească. Imediat. Percepția de slăbiciune era o sentință la moarte în lumea lui.

– Voi rămâne la Londra cât voi considera necesar. Dacă și tu vrei, atunci rămâi. Dar dacă crezi că te voi lăsa să provoci probleme pentru că nu-ți place ție cum mă ocup de lucruri, te înșeli amarnic. Asta-i o lume diferită, Arran, și noi trebuie să învățăm să navigăm prin ea. Nu pentru Rowena, ci pentru viitorul Glengask. Și nu vom realiza nimic băgându-ne bețe în roate unul celuilalt. Ne-am înțeles?

Fratele lui încuviință din cap.

– Da. Asta era tot ce voiam să aud.

– Și eu vreau să aud că tu nu te vei bate în seara asta. Pentru nici un motiv.

– Atunci ai cuvântul meu. Arran se sprijini de șpetează, dând la o parte perdeaua trăsurii pentru a se uita la apus. Deci nu discutăm despre englezoaică?

– Nu.

Nu putea să-i comande lui Arran să închidă ochii la ceea ce vedea; până la urmă, folosea frecvent observațiile fine ale fratelui său. Dacă Arran voia să-și tragă propriile concluzii în ceea ce-i privea pe el și pe Charlotte, nu-l putea opri. Ce *putea* însă să facă Ranulf era să-i distragă atenția. Și să-l oprească din a-și da cu părerea despre un subiect de care Ranulf nu prea avea chef să audă.

– Și Berling? întrebă Arran după un moment.

– S-ar putea să nu fiu de acord cu tine, dar nu-s prost. Dacă tu crezi că există șansa ca altcineva să fie implicat, voi fi atent. Dar, pentru Dumnezeu, data viitoare îmi spui înainte să te strecori să înfrunți pe cineva.

În sfârșit, zâmbetul lui Arran ajunse și la ochii lui de un albastru-deschis.

– Pot să fac asta.

După ce-l luară pe Myles de la Wilkie House, în cinci minute ajunseră la coada de trăsuri ce înconjurau Mason House. În timp ce intrau, zgomotul de pe stradă fu înlocuit de zumzetul a sute de voci ce încercau să fie inteligente. Balul părea mai aglomerat decât balul Evanstone. Poate că invitații sperau că vor vedea o altă bătaie. Ar fi putut să se întâmple, dar nici el, nici Arran nu vor fi implicați în asta. Ranulf asculta de o singură voce, o notă de rațiune dulce ca mierea în tot haosul.

– Avem voie să dansăm? mormăi fratele său.

Ranulf spera că da, din moment ce singurul motiv pentru care se deranjase să-și ia cele mai bune haine fusese ca să danseze un vals cu Charlotte.

– Da. Dar să nu calci pe cineva pe degete, răspunse el pe același ton. La propriu și la figurat.

– Berling este aici, observă unchiul lui pe o voce mai înceată.

– Doar zâmbește-i, *bràthair*, îşi instrui Ranulf fratele. Lasă-l să tragă propriile concluzii.

– Eu zâmbesc. Deloc sarcastic.

– Ai face bine să nu fii.

Înțelegea că Berling era periculos. Bărbatul cu felul lui arogant şi egoist de a fi îi era antipatic dinainte de incendierea şcolilor şi rănirea Ursului. Din acel moment antipatia se transformase în ură.

Ținând cont de toate astea, în seara aceea îl percepea pe conte cel mult ca pe o bătaie de cap. O distragere. Ranulf îşi tot plimba privirea, identificând fiecare invitat care îi trecea calea ca fiind cineva pe care îl cunoscuse sau nu. După aceea, îl alunga din gândurile lui. Nu-l interesa nici unul dintre ei.

Apoi o zări şi timpul pur şi simplu... se opri. Lângă rândul dublu de ferestre, Charlotte înclină capul, cu un zâmbet pe buze, în timp ce înmâna carnetul de dansuri tipului rotund, Henning. Arăta aproape ca un tablou de Thomas Lawrence, atât de superbă era. Dar nici un portret nu-i putea surprinde mirosul, gustul sau modul în care atunci când o vedea simțea o căldură pe sub piele.

Era îmbrăcată în roşu şi negru, bogat şi îndrăzneț, în contrast cu pielea ei albă şi părul auriu. Încercă să nu interpreteze faptul că ea se îmbrăcase în două din cele trei culori ale tartanului MacLawry, dar nu se putea abține să nu caute orice fir care o lega de el. Degetele i se strânseră, dorindu-şi să le bage între faldurile moi ale fustei şi să o tragă spre el.

– Pe aici, zise el, nederanjându-se să vadă dacă fratele şi unchiul său îl urmau în timp ce el înainta.

Când el fu la mijlocul încăperii, ea se opri, apoi se întoarse şi-l privi. Poate că era sau nu vrăjitorie. Nu-i mai păsa. Tot ce ştia era că o dorea. Imediat.

Înainte să ajungă la ea, Rowena apăru brusc, blocându-i drumul.

– Bună seara, *bràthair*, zise ea, făcând o reverență.

Ranulf își concentră atenția cu ceva dificultate la sora lui, motivul pentru care se afla în primul rând la Londra.

– Porți rochia primită de ziua ta, zise el, luând-o de mână.

La un moment dat, când o pierduse din vedere pe sora lui, când fusese distras cu urmărirea ei și se enervase că ea plecase de acasă fără permisiune, Rowena încetase să mai fie o fetiță cu codițe care cerea ca rochiile să-i fie mereu pline de dantelă, zorzoane și funde. Crescuse și aproape că pierduse asta pentru că se uitase la ea, în loc să o vadă.

– Ce este? întrebă ea, încruntându-se.

– Semeni foarte mult cu mama noastră, murmură el.

Ea zâmbi, în ochii ei strălucind lacrimi.

– Da?

El îi studie chipul pentru un moment.

– Da. Doar că mai frumoasă, *piuthar*.

– Așa este, interveni Myles, sărutând-o pe obraz.

Lord Hest interveni și-i oferi mâna. Orice ar fi fost contele, indiferent de caracterul lui, în acest moment era doar un alt obstacol între Ranulf și Charlotte.

– Cred că în seara asta însoțesc cele mai frumoase patru doamne din Londra, anunță bărbatul mai în vârstă.

– Sunt de acord, zise Ranulf, strângând mâna contelui.

Viitorul lui socru, indiferent dacă Hest era sau nu de acord cu ideea.

– Oh, Jonathan, zise contesa roșind și strângându-și soțul ușor de umăr.

Gata. Trebuie să fi fost destule amabilități. Fără să respire, Ranulf își ocoli sora – și-l găsi pe fratele lui discutând cu Charlotte. După comentariile lui Arran despre englezoaică, lui Ranulf nu-i plăcea ce vedea. Deloc.

– Arran, zise el, intervenind, du-te și scrie-ți numele în carnetul Rowenei.

La ce servea să fie patriarhul clanului său dacă nu putea să dea ordine altora ca să-i lase cel mai prețios lucru al lui – obsesia lui – în pace?

Fratele lui se uită la el cu o privire indescifrabilă și se duse să se alăture Rowenei și lui Jane. După ce Arran plecă, Ranulf încetă să mai fie atent la el.

– Bună, Charlotte, zise el, întinzând mâna să o ia pe a ei și să o ducă la buze.

Nu era suficient și abia se abținea să nu o ia în brațe.

– Ranulf, îl salută ea, cu ochii ei căprui scăpărând la lumina candelabrelor.

– Cred că am făcut o greșeală, continuă el, coborându-și vocea și apropiindu-se și mai mult sub pretextul de a-i lua carnetul de dansuri.

– Ce fel de greșeală?

Ea se uită bănuitor la el, rămânând fără zâmbet.

– Atracția mea față de tine nu pare să se fi diminuat deloc. Și în rochia asta arăți și mai delicios decât mărul care l-a tentat pe Adam.

Charlotte tuși.

– Cred că asta-i o dificultate reciprocă, atunci. În ciuda judecății mele.

– Da, asta-i problema, nu crezi? Dar în seara asta, judecata mea poate să se ducă la naiba. Te doresc, Charlotte.

– Cred că ar trebui să-ți scrii numele la acel dans, zise ea un pic nesigură, arătând spre al doilea vals al serii. Și eu te doresc, continuă ea șoptit, ochii ei schimbători întâlnindu-i pe ai lui într-un mod în care puțini oameni îndrăzniseră vreodată.

În acel moment el își jură că, indiferent ce fel de bărbat voia ea, el va fi acela. Probabil că-l va costa, dar dacă Charlotte era premiul, el va plăti prețul. Alungând impulsul ridicol de a începe să cânte sau să facă ceva la fel de puțin bărbătesc, își scrise numele unde-i arătă ea.

– Du-mă să vizităm din nou, *leannan*.

Buzele ei se despărțiră într-un zâmbet blând și el se opri înainte să se aplece spre ea. Decența era o chestie enervantă. Dar era ceva cu care ea se simțea confortabil, așa că el va fi răbdător. Îi dădu înapoi carnetul și degetele lui se atinseră de ale ei în mănușile roșii, lungi până la cot.

- Cum îți sunt mâinile? întrebă el, enervat că nu o întrebase imediat despre asta.

În apărarea lui, ea îl uluise, dar căpătase bășicile acelea pentru el.

- Mult mai bine. În vreo zi sau două aș zice că nu va ști nimeni vreodată ca le-am avut.

- Eu voi ști.

- Ah, iată-te, dragă Lady Charlotte, se auzi din spatele lui o voce seacă. Spune-mi că nu ai dat toate dansurile.

Din fericire pentru hotărârea lui, nu era Berling. Dar asta nu-l făcu să se simtă mai bine. Un individ înalt, cu părul blond, cam de vârsta Ursului, stătea acolo, cu un zâmbet lejer pe față și îmbrăcat cu o haină bleumarin bine croită, care ar fi putut avea sau nu umerii căptușiți.

- Cred că mai am unul sau două dansuri rămase, Lord Stephen, răspunse Charlotte, făcând un gest către Ranulf. Lord Glengask, pot să ți-l prezint pe Lord Stephen Hammond? Lord Stephen, marchizul de Glengask.

- Tu ești tipul din Scoția, comentă Hammond.

- Da, eu sunt.

Când Hammond întinse mâna, Ranulf i-o strânse. Asta făceau domnii. Dar nu-i plăcea, cum nu-i plăcea felul cum Charlotte zâmbea la nou-sosit. Ceilalți bărbați cu care dansa de obicei nu erau cine știe ce rivali. Acum era diferit. Și acum că se gândea mai bine, domnișoara Florence menționase ceva despre un Lord Stephen Hammond care îi spusese că arăta ca o portocală. Asta nu-l făcu să-l placă mai mult pe individul frumușel.

Acasă ar fi întrebat direct dacă acest Hammond făcuse cum se zvonise. Şi apoi i-ar fi înfrumuseţat faţa. Era tentant; Ranulf putea să pretindă că apăra onoarea domnişoarei Florence şi în acelaşi timp să-l dea la o parte pe Lord Stephen de unde stătea acum, zâmbindu-i prea frumos lui Charlotte. Charlotte *a lui* - indiferent că putea să anunţe asta lumii întregii sau nu.

- Charlotte, înfrângerea de anul trecut de la crichet încă mă ustură, să ştii, continuă Lord Stephen cu un zâmbet în timp ce-i lua carnetul şi-şi trecea numele. Vreau o revanşă.

- Eu sunt dispusă să-ţi fac favorul, răspunse Charlotte, dacă nu ţi-e teamă de o altă umilinţă.

Hammond îi dădu carnetul înapoi.

- Viaţa este un risc. Şi cred că cel care ezită este pierdut. Făcu o plecăciune. Acum trebuie să mă duc să cerşesc un dans de la frumoasa ta soră. Dansăm mai târziu.

Încă zâmbind, Charlotte privi cum Stephen se îndreaptă spre Jane. Ea era deja înconjurată de tineri dornici. Când Charlotte reveni cu atenţia la Ranulf, el nu părea deloc aşa de amuzat.

- Cine-i Lord Stephen Hammond? întrebă el, privind de la ea la carneţelul de dansuri.

- Este al doilea fiu al ducelui şi ducesei de Esmond. Este balul lor.

Rosti afirmaţia cât putu de lejer, sperând că Ranulf nu era pe cale să înceapă să lovească iarăşi lumea. Da, îi plăcea ideea că el ar fi putut să fie gelos. Nu, nu voia ca el să acţioneze din cauza ei.

Îl văzu inspirând.

- Atunci bănuiesc că are voie să ceară un dans celei mai frumoase fete din încăpere, zise el.

„Oh, slavă Domnului!" Chiar când credea că-l înţelesese, el o surprinse din nou.

- Exagerezi, dar mulţumesc că o spui.

– Singurul lucru cu care exagerez este mărimea peștelui pe care aproape l-am prins. Ești Afrodita, *leannan*. Îmi tai răsuflarea.

Era foarte drăguț din partea lui să o spună. De fapt, ar fi fost foarte mulțumită doar să stea acolo și să asculte sunetul vocii lui pentru restul serii. Pentru restul vieții ei, chiar. Dar apoi îl observă pe tatăl ei uitându-se la ei doi, cu o expresie mai puțin mulțumită.

– Trebuie să te duci să vorbești cu altcineva, șopti ea cu regret. Oamenii vor începe să creadă că mă curtezi.

– Ah. Și dacă este așa? întrebă el.

Înainte să apuce să descifreze explozia de... tot ce se zgudui pe interior de la cuvintele lui, el îi zâmbi voios și se duse să se bage în mulțumea din jurul surorii lui. *Vorbise serios?* Nu avea cum, cu ce credea despre nepotrivirea doamnelor englezoaice în Ținuturile Înalte. Doar o tachina? Și dacă erau așa de nepotriviți unul pentru celălalt, de ce era așa de entuziasmată de acele câteva cuvinte?

– Bănuiesc că nu ți-a mai rămas o gigă pentru un biet străin, nu-i așa? zise fratele lui Ranulf, apărând în lateralul ei.

– Nu mai am, dar am un dans de țară, răspunse ea, uitându-se în ochii lui albastru-deschis, foarte diferiți de ai lui Ranulf și ai lui Winnie.

– Eu zic că-i de ajuns, dacă nu mă gonește Ran iarăși. Își scrise numele lângă următorul dans în timp ce orchestra cânta ultimele note dintr-un cadril. De ce crezi că ar face așa ceva, milady?

Poate că Arran MacLawry nu era așa binedispus și relaxat cum îl crezuse ea. Ranulf spusese că fratele mijlociu era cel viclean.

– Ar trebui să-l întrebi pe el, zise ea, apoi zâmbi. Este bine că ai venit la Londra. Cred că fratele tău se simte mai confortabil cu tine aici.

Arran înclină din cap.

– Cred că fratele meu are propria părere, dar oricum este amabil din partea ta să o spui.

Cu o privire spre Ranulf, el se îndreptă spre masa cu băuturi.

Înainte să apuce să se gândească la semnificația vorbelor lui, sosiră câteva dintre prietenele ei ca să pălăvrăgească despre înghesuiala din jurul lor și să-i complimenteze rochia și părul. Elizabeth Martin debutase în același an ca și ea, iar Margaret Cooper în anul următor. Ambele erau căsătorite, Elizabeth cu trei copii și Margaret cu un băiat și o fată. Uneori le invidia că își aleseseră soți care nu considerau că a râde de ei era o ofensă capitală, pentru că-și găsiseră viețile pe care le doreau și pentru că reușeau să și le urmeze când ea nu putuse.

Dar acum, când se uita la domnul Martin cum se lăuda singur și la Lord Roger Cooper cu cingătoarea lui prea strânsă, iar apoi la magnificul Lord Glengask râzând la ceva ce spusese sora lui, pentru prima dată se întrebă dacă lucrurile nu se întâmplaseră dintr-un motiv. Da, ar fi fost perfect mulțumită cu James Appleton și ar fi dus o viață fericită și perfect previzibilă.

Îi reveni în minte imediat acea întrebare. De ce glumise Ranulf că o curta? Sau, dacă dintr-un motiv nu glumea, voia o viață cu el când asta ar însemna pericol, violență și amenințări și de la semenii ei, și de la semenii lui scoțieni? Charlotte își reveni. Tot ce știa despre el, din observațiile proprii și din discuțiile cu Winnie, îi spunea că el nu vorbise serios. Așa că ea nu avea nevoie să decidă. Nu era nevoită să aleagă între el și ceea ce devenea rapid o viață plictisitoare, previzibilă și totuși perfect sigură.

Când Lord Berling apăru din salonul de jocuri și veni spre ea, nu fu surprinsă, dar simți pe șira spinării un fior de neliniște. Se va da la ea pentru a atrage ostilitatea lui Ranulf? Sau simpla lui prezență lângă ea va fi suficientă

pentru a-l face pe marchiz să-și încalce cuvântul și să atace?

– Lady Charlotte, zise contele, înclinând capul. Doamnă Martin, Lady Roger.

– Milord, răspunse ea cu o reverență, în timp ce prietenele ei se scuzară repede și se îndepărtară.

Fără îndoială că auziseră despre incidentul de la balul Evanstone și nu voiau să fie implicate într-un alt spectacol.

– N-am mai avut ocazia să dansăm la ultimul bal, zise el, și mă întrebam dacă am putea să încercăm din nou.

Gura ei începea să obosească de la nenumăratele zâmbete forțate folosite deja în seara aceea. Își dădu seama că era mult mai plăcut să fii amabilă când nu știai prea multe.

– Mă tem că am carnetul de dansuri plin în seara asta, Lord Berling. Vă mulțumesc foarte mult pentru gândul amabil.

Mișcându-se repede ca un șarpe, contele îi smulse carnetul de dansuri din degetele înmănușate.

– Vă înșelați, Lady Charlotte, zise el uitându-se la carnețel. Aveți câteva dansuri disponibile.

Oh, *vai!* Făcuse o înțelegere cu Ranulf: fără dansuri cu Berling din partea ei la schimb cu fără bătăi cu contele din partea lui. Dacă bădăranul își scria numele – sau dacă Ranulf vedea ce se petrecea acum –, nu voia să știe ce s-ar fi putut întâmpla. Inspirând, se încruntă realmente la Berling.

– Așa reacționează un domn când are de-a face cu o doamnă care nu dorește să danseze cu el? Încercam să fiu politicoasă.

– Ați mai dansat cu mine, milady. Chiar am dansat vals de vreo două ori.

– Da, așa este. Și au fost alte petreceri unde nu am dansat deloc. Cred că vreți să provocați necazuri și eu nu vreau să fiu părtașă.

Contele veni mai aproape.

– Și cu toate astea, văd că Glengask are un vals cu dumneavoastră. Și celălalt are un dans, indiferent cine este.

Charlotte rămase fermă, rugându-se ca Ranulf și fratele lui să fie ocupați cu altceva.

– Sora lui este oaspetele familiei noastre. Vă datorez vreo explicație suplimentară?

– Nu. Dar un dans ar fi drăguț să demonstrați că suntem cu toții prieteni aici.

– Nu, milord. Carnetul meu, vă rog.

Nu întinse mâna; ar fi fost prea evident pentru toată lumea care se uita că ea ceruse ceva și el nu-i răspunsese.

– Doar n-ați descoperit o preferință pentru diavolul scoțian, nu? Nu-i deloc civilizat.

– Nu cred că sub semnul întrebării este comportamentul meu, Berling, se auzi vocea joasă a lui Ranulf, venind dintr-o parte. Doamna și-a cerut carnetul de dansuri înapoi.

Chipul lui Berling păli la fel ca Charlotte.

– Și dacă refuz?

Ranulf scoase un carnet de dansuri gol din buzunarul său.

– Atunci n-ai decât să umbli pe aici cu bucățica aia de hârtie arătând ca un prost și ea îl va folosi pe ăsta, răspunse el cu răceală.

– Câine ce ești! Ia-l de pe podea.

Și cu asta, Berling lăsă carnetul ei de dansuri să cadă pe podea și plecă.

– Ce bine că nu-s un măgar bățos ca el, spuse Ranulf, lăsându-se pe vine și ridicând carnetul.

Băgându-l în buzunar pe cel gol, îl șterse de praf pe al ei și i-l dădu înapoi.

Ea ridică privirea, studiindu-i chipul frumos după orice semn de furie la care se aștepta. Văzu o expresie perfect calmă care ar fi trebuit să o liniștească, dar nu o făcea.

– Te-ai ţinut de cuvânt, murmură ea.

Privirea lui coborî pentru scurt timp la gura ei.

– Ca şi tine. Ranulf îi oferi braţul. Dă-mi voie să te conduc la partenerul tău de dans.

Arran veni dinspre cealaltă direcţie.

– Nu-i nevoie. Eu sunt partenerul ei.

Se sperie un pic că ambii bărbaţi fuseseră aşa de aproape şi cu toate astea nici unul dintre ei nu lovise. Dacă Berling s-ar fi apropiat un pic mai mult de ea sau dacă ea ar fi fost un pic mai puţin fermă... Dar nu se întâmplase nimic şi totul era bine.

Înainte ca Arran să o ia de braţ, Ranulf se aplecă şi îi şopti ceva fratelui său. Apoi încuviinţând din cap spre ea, se duse să-şi ia partenera pentru dansul de ţară. Arran îi oferi braţul şi-şi ocupară locul pe ring. După ce începu muzica, el făcu o plecăciune şi ea o reverenţă şi-şi uniră mâinile pentru a păşi într-un cerc larg în jurul celorlalţi dansatori.

– Ce ţi-a spus Ranulf? zise ea când se despărţiră şi apoi se mutară pe părţile opuse ale şirului.

– Dacă ar fi vrut ca tu să auzi, nu ar fi şoptit, zise el, păşind înapoi în centru cu ea.

Scoţieni încăpăţânaţi.

– Lord Berling s-a referit la tine ca „individul celălalt", comentă ea, hotărâtă să mai încerce o dată. Nu v-aţi întâlnit niciodată?

Mai făcură un rând de paşi şi rotiri, ajungând unul în faţa altuia, apoi îşi uniră iarăşi mâinile.

– L-am întâlnit astăzi la prânz, de fapt.

– Poftim? Îşi mască comentariul prea tare cu o tuse. Atunci de ce...

– S-ar putea să-i fi oferit un alt nume, zise Arran cu un zâmbet cinic.

Căutându-l pe Ranulf şi zărindu-l mergând prin a doua linie de dansatori, cu o roşcată drăguţă ţinându-l de mână, Charlotte se hotărî că bărbaţii MacLawry nu păreau a fi timizi cu prea multe. Slavă Domnului

că depunea un efort să se integreze, să-și cunoască semenii. Că erau englezi, scoțieni, galezi sau irlandezi, aristocrații de aici erau egalii lui.

În același timp însă, când zări chipul roșcatei în timp ce-i zâmbea lui – Cerule, era Madeline Davies? –, pentru o scurtă clipă egoistă își dori ca alte doamne să nu se uite la el în același mod vorace, de parcă toate voiau să-l scoată la vizitat obiective turistice prin Londra.

Poate că dorința ei nu era chiar așa de egoistă. Dacă doamnele nu s-ar uita așa de... senzual, poate soții și admiratorii lor l-ar privi ca pe un potențial prieten sau un aliat în loc de un rival necivilizat.

– Nu o să mă întrebi de ce i-am dat numele altcuiva lui Berling, atunci? zise Arran ocolind-o. Credeam că vei fi mai curioasă, ținând cont că ai întrebat despre toate celelalte.

Charlotte își reveni.

– Sunt foarte curioasă, răspunse ea. Dar am observat că te pricepi și mai bine decât fratele tău la a nu răspunde la întrebări.

El râse scurt.

– O voi lua ca pe un compliment. Și oricum asta-i o conversație care ar fi mai bine să aibă loc într-un alt moment și într-un alt loc.

Pe cât de enervant era totul, era nevoită să fie de acord cu afirmația lui. Într-un fel era ciudat că *era* așa de interesată de toate subterfugiile și intrigile; în urmă cu câteva săptămâni n-ar fi vrut să audă că un bărbat părea să ademenească un altul în orice fel de confruntare. Dar acum știa anumite lucruri. Știa că Lord Berling făcuse unele lucruri pentru care ar fi trebuit probabil să fie arestat.

Nu-i plăcea că venise la ea și încercase să o folosească pentru a porni o bătaie – de două ori deja. Prima dată funcționase, deși el nu avea cum să fi fost mulțumit de rezultat. Doar aroganța putea să-l convingă să încerce aceeași abordare din nou și să se aștepte la un rezultat

diferit - și totuși, rezultatul fusese diferit. Ranulf nu mușcase momeala. De fapt, făcuse eforturi să evite bătaia. Și asta era un lucru foarte bun.

Când dansul în sfârșit se termină se aștepta ca Ranulf să apară și să-i sugereze să iasă pe balcon pentru niște aer proaspăt. Dorința de a-l săruta din nou, de a-i auzi vocea joasă spunându-i lucruri doar ei o tulbura și o făcea să se simtă teribil de păcătoasă.

Se uită după el, dar înainte să-i zărească silueta înaltă, mare, apăru Jane.

- Bună, draga mea. Ce sunt...

- Pe aici, șuieră sora ei și aproape o trase spre un hol, pe după un colț și în biblioteca întunecată și goală de dincolo.

- Janie, ce...

Jane puse o mână pe gura ei.

- Șșttt. Vino aici, zise ea silențios și o conduse la fereastră.

Charlotte o urmă alarmată. Încăperea dădea spre grădina din față și, deși draperiile erau deschise, fereastra nu era. Jane se apropie și deschise foarte încet geamul câțiva centimetri.

- ... umilit de două ori, se auzi vocea joasă și furioasă a lui Berling. Cine dracu' se crede, oricum?

- Campbellii spun că-i periculos.

- Da, în Ținuturile Înalte. Este regele propriei mici armate de țărani, văcari și pescari. Dar nu suntem în Ținuturile Înalte, nu-i așa? Unde-i armata lui acum?

- Da, fu de acord o a treia voce. L-ai numit câine și el doar a stat acolo. A ridicat și carnetul pe care tu l-ai aruncat.

- Îți zic că-i este teamă de noi, insistă Berling, cu vocea ridicată din cauza entuziasmului. Și nu doar de noi. Cu excepția cazului în care incendiul a fost un accident, Glengask are mai mulți dușmani decât majoritatea oamenilor au prieteni.

– Credeam că tu ai pus incendiul, murmură a patra voce.

– Doar dacă o poți dovedi, George.

– Celălalt individ mare pe care l-a adus aici este fratele lui. Arran MacLawry. Am auzit-o de la Hest.

– Știi că a acceptat două duzini de țărani Campbell când i-am alungat de la Glen Helen. Crede că nu vor sări când le-o vom cere noi.

A patra voce râse pe un ton mai jos.

– Tatăl lui a fost la fel. Și la ce i-a servit asta lui Seann Monadh, nu-i așa?

– Ăsta nu-i un lucru de care să râzi, zise Berling. Ambii mei unchi au dispărut după asta.

– Crezi că nu știu asta, Donald?

– Campbellii au zis că bătrânul MacLawry făcuse un pact cu diavolul și i-a tras după el.

Asta determină sunetul de scuipat, urmat de speculații despre ce se întâmplase cu cei doi Gerdens. Charlotte schimbă o privire cu Jane, care stătea lipită de perete, cu ochii mari. Ar trebui să plece înainte să observe cineva fereastra deschisă și să vină să vadă cine le asculta conversația. Avea un dans cu Francis Henning ce trebuia să înceapă în orice moment. Și cu toate astea, acești bărbați discutau despre Ranulf. Și dacă ea afla ceva ce-l putea ajuta...

Dar asta l-ar putea determina și să plece după acești bărbați. Și ar fi din vina ei. Când se complicaseră toate așa de mult? La 18 ani iubirea fusese simplă și clară.

Charlotte inspiră repede, ducând mâna la inimă. *Iubirea?* Iubirea îi strângea stomacul și o făcea să creadă că a scăpa un vas sau două pe fereastră în capul cuiva ar fi o idee bună? Iubirea o făcea să-i urască pe bărbații de dedesubt doar pentru că spuneau ce gândeau, pentru că vorbeau împotriva lui Ranulf? Ranulf al ei?

Ce proastă era! El voia o amantă pentru Londra; fusese foarte clar cu asta și ea fusese de acord. O atracție reciprocă. Dar, oh, era cu mult mai mult de atât. Pentru

ea oricum. Desigur, nu se vor potrivi niciodată şi nu va ieşi nimic din această... amorezare a ei, dar pentru Dumnezeu. Că era sau nu vina ei, îl iubea. Şi inima ei se va frânge în milioane de bucăţi în ziua în care îşi vor lua rămas-bun.

Totul era greşit, greşit, greşit. Şi chiar ştiind asta, se apropie mai mult de fereastră ca să nu-i scape un cuvânt. Orice ar fi putut să-l rănească pe Ranulf trebuia oprit. Imediat.

- Eu nu-l înfrunt, zicea a doua voce.

- Eu deja am făcut-o. Dacă o fac din nou şi în seara asta, toată lumea mă va vedea ca pe opozant şi nu obţinem nimic.

- O fac eu, zise a patra voce. N-am mai avut sânge MacLawry pe mâini de trei ani. Este ceva ce trebuie rezolvat.

- Doar ţine minte că trebuie să faci să pară că el este agresorul, altfel este inutil.

- Nu trebuie să-mi reaminteşti asta, vere.

Începu muzica de la cadril, acoperind orice se mai discuta. Charlotte închise cu mare grijă fereastra, apoi se rezemă de spătarul unui scaun.

- Dumnezeule, şopti ea. De unde ai ştiut de asta, Janie?

Sora ei avea mâna pe piept şi părea palidă ca lumina lunii.

- Ieşeam de pe ringul de dans şi am auzit pe cineva că aveau nevoie de un loc retras ca să discute despre Lord Glengask, iar Lord Berling a sugerat grădina din faţă. Inspiră tremurător. Dumnezeule! Vorbeau să le facă rău. Şi mai mult de-atât.

Charlotte se îndreptă, venind să-şi îmbrăţişeze sora.

- Ai fost aşa de curajoasă, zise ea emoţionată.

- Dar ce vom face?

- Trebuie să-i spunem lui Ranulf.

Nu știa ce va ieși din asta și, la cum îi bătea inima, simțea că voia să-l sărute și să-l certe că era... cum era. Dar trebuia să știe. Imediat.

– Haide, zise ea, luând-o pe Janie de mână și grăbindu-se spre ușă.

Orice acțiune are consecințe și ea era pe cale să pună în mișcare niște acțiuni foarte importante.

Și cu toate astea...

Și cu toate astea nu se putea gândi decât la cât de în siguranță, mulțumită și fericită se simțise în brațele lui Ranulf. Nu-l putea pierde. Nu-l va pierde. Nu din cauza altcuiva. Nu când tocmai descoperise ce deținea.

capitolul 13

– Unde este? întrebă Ranulf, apucându-l pe Arran de revere.

– Ți-am zis, ea și sora ei au fugit undeva, mormăi fratele lui.

Dar mai grăitor era faptul că nu se luptă cu strânsoarea lui Ranulf. Arran își dăduse seama cât de aproape de a fi violent era.

– Și ți-am zis să fii cu ochii pe ea, răspunse Ranulf, accentuând fiecare cuvânt.

Charlotte ar putea fi oriunde într-o mulțime așa de mare, cu oricine, și el nu vedea nici urmă de Berling și acoliții lui. Da, era furios, dar nu era doar asta. Era îngrijorat. Foarte îngrijorat.

– Ori mă arunci de pe balcon, ori mă lași să te ajut să o cauți, atunci.

Arran ridică o mână într-un gest de împăcare. Expirând cu un mormăi, Ranulf îi dădu drumul.

– O caut eu, se răsti. Tu stai cu ochii pe Rowena, dacă reușești să o faci.

– Da. Pot. Voi fi cu ochii pe ea.

Când el reveni în salonul de dans, cu Arran în urma lui, începu muzica de cadril. Oamenii se mutară pe ringul de dans și alții în saloanele adiacente, în saloanele de jocuri de cărți sau la mesele cu băuturi - chipuri pe care nu le cunoștea, aristocrați care nu aveau alt scop decât să-l împiedice să o găsească pe Charlotte.

„Unde naiba este?" Îi văzuse carnețelul de dansuri. Știa că fusese de acord să danseze cadrilul cu bărbatul rotofei, Henning. Ranulf trecu dincolo de marginea ringului de dans, fără să-i pese de agitația provocată. Când în sfârșit îl văzu pe Henning stând de o parte și părând dezorientat, inima îi tresări. Charlotte nu și-ar fi lăsat partenerul de dans să aștepte. Nu era politicos.

Inspiră adânc ca să-i urle numele, indiferent de consecințe - și apoi o văzu. Cu sora ei după ea, intră grăbită în salonul de bal prin ușa holului. *Slavă Domnului!* Ușurarea îl copleși, amețitoare și bine-venită, iar Ranulf înaintă. Nu va dansa cu nimeni până când el nu o atingea și nu se asigura că era bine.

O siluetă suplă, neagră păși în fața lui, blocându-i vederea lui Charlotte. Ranulf vru să ocolească bărbatul, dar se trezi că-i blochează din nou calea.

- Marchizul de Glengask în carne și oase.

Încruntându-se, Ranulf își îndreptă atenția spre bărbatul care acum se afla chiar în fața lui. Înalt, nu chiar cât el, cu un păr șaten-roșcat care ascundea parțial o cicatrice de la ureche până pe partea dreaptă a gurii. O furnicătură de familiaritate îi ridică părul pe ceafă, dar nu reușea să dea un nume feței.

- Ne-am mai întâlnit? întrebă el, continuând să înainteze.

Individul ținu pasul cu el, dând cu spatele ca să rămână în fața lui.

- Nu direct.

- Atunci va trebui să mă scuzi. Mă întâlnesc cu cineva.

Ranulf vru să-l ocolească, dar se trezi că-i taie din nou calea. Acum clar era ceva intenționat, ceea ce pentru el însemna că nu mai era nevoie să fie politicos.

- Dă-te la o parte din calea mea, *amadan*.

Bărbatul mai scund îi zâmbi politicos.

- Nu cred că o să o fac.

- Deci vrei să te dau cu fundul de podea în fața tuturor acestor fete frumoase, răspunse el, vorbind destul de tare ca cei din jurul lui să-l poată auzi.

- Eu doar vreau să discutăm ceva, amice.

Un pumn rapid în burtă în timp ce înainta și probabil că nimeni nu ar fi observat ceva, decât cum îl ajuta pe individ să dea de podea în timp ce-i vomita peste cizme. Ranulf păși înainte, strângând pumnul.

- Lord Glengask, se auzi vocea fără aer a lui Charlotte. Iată-vă! Mă tem că unchiul dumneavoastră nu se simte deloc bine. Vă rog să veniți imediat cu mine.

Ranulf își desfăcu pumnii. Fără bătaie. Asta era singura regulă a lui Charlotte.

- Mă scuzi, repetă el ferm, fixându-l pe individul suplu cu o privire directă, care pe majoritatea oamenilor îi făcea să simtă nevoia subită de a-și examina pantofii.

Înclinând capul, individul cu cicatrice se dădu la o parte, apoi îl prinse abrupt pe Ranulf de cot în timp ce el îl împingea.

- Sora aia a ta e o fată frumoasă, murmură el, cu o gură tare bună. Știu exact unde i-aș pune-o.

Ranulf se opri din mers. În următoarea secundă, înainte să-și dea seama ce face, pumnii strângeau reverele bărbatului și-l ridicase de la sol. O furie neagră îl fulgeră ca un tunet. Nimeni - *nimeni* - nu o amenință pe Rowena.

O mână moale într-o mănușă roșie îi atinse mâneca.

- Ești provocat, zise șoptit Charlotte.

Dacă ar fi vorbit pe un alt ton, dacă ar fi strigat sau împins sau tras de el, probabil că nu ar fi observat. Normal că era provocat. Asta nu conta. Cuvintele tot

fuseseră rostite. Cuvinte care nu puteau fi rostite sau iertate, ci doar plătite cu sânge.

– Unchiul tău are nevoie de tine, insistă ea pe o voce mai tare, strângându-l cu mâna de braţ.

Mâna cu băşici pe care le căpătase încercând să-i salveze grajdul. Cu fiecare muşchi încordat şi gata de luptă, făcu un pas în lateral şi puse omul jos.

– Mă scuzi, zise el pentru a treia şi ultima oară, chiar dacă se simţea ca şi cum fusese rupt şi sângera pe dinăuntru. Se pare că mă calci pe picior.

Luând-o pe Charlotte de mână, o aşeză pe a lui şi plecă. În spatele lui, omul cu cicatrice râse. Ranulf îşi roti umerii şi continuă să meargă. De asta avea nevoie pentru a o păstra pe Charlotte în viaţa lui. Va înghiţi o sută de insulte şi va zâmbi la cuvintele lor urâte pentru un sărut şi un zâmbet de-ale ei. După cum îi tot spunea ea, erau doar cuvinte.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise ea încordată, aruncându-i o privire din lateral. Şi pentru Dumnezeu, trebuie să-ţi foloseşti mintea şi nu muşchii.

– Prefer să le folosesc în tandem, răspunse el.

– Asta făceai?

– Dacă mi-ar fi implicat mintea, ai ştii. Acum ia stai un pic. Trebuie să-l găsim pe Myles întâi. Bănuiesc că este bine?

– N-am idee. A fost prima scuză care mi-a trecut prin cap. Încă o privire. Îmi pare rău că m-am răstit la tine mai devreme. *Tu* eşti bine?

– Sunt un domn, zise el, încercând să pară blând, când furia încă muşca din el cu dinţi de tigru. Mereu sunt bine.

– Ranulf.

– Într-un minut. Uite-l pe Myles.

Unchiul lui stătea de vorbă cu ducele de Esmond şi cu fiul lui atât de fermecător, Lord Stephen Hammond. „Al dracu' de minunat!" Ei bine, Charlotte alesese jocul, aşa că va juca după regulile ei.

– Myles, hai să-ți găsim un scaun, zise el, dându-i drumul lui Charlotte cu reticență pentru a-l prinde pe unchiul lui de cot. N-ar trebui să umbli dacă încă te simți amețit.

Lord Swansley se încruntă, apoi duse iute mâna la tâmplă.

– Poate că mă voi așeza un minut, zise el. Mă scuzați, Excelență, Stephen.

– Desigur, Swansley. Oricum ducesa așteaptă un dans.

Urcară toți patru și găsiră un salon. Când deschise ușa, o tânără domnișoară sări în picioare, un bărbat mai în vârstă își smulse mâna de sub fustele ei și apoi încercă să-și acopere umflătura din zona inferioară a corpului cu o pernă. Ranulf abia avu timp să ridice dintr-o sprânceană înainte ca ei să fugă. Oricât de mult o dorea pe Charlotte, nu prea avea înțelegere pentru acel cuplu – un bărbat ar trebui să aibă mai mult respect pentru doamna lui și să nu o ducă în locuri unde ar putea fi descoperiți.

– Ce se petrece? zise Myles când rămaseră singuri. De ce sunt amețit?

– Este vina mea, recunoscu Charlotte. Trebuia să vorbesc cu Ranulf în privat și tu ai fost scuza mea.

– Eram ocupat cu o neînțelegere cu un individ, adăugă încordat Ranulf, după care mi-am amintit că sunt un domn.

Jane se plimba înainte și înapoi în spatele canapelei în timp ce ei vorbeau. Ranulf nu se prea gândise la ea mai devreme, dar acum că se uita, părea să se simtă teribil de neliniștită. Charlotte părea mai calmă, dar ea nu se neliniștea cu ușurință. În lumina slabă a vreo șase lumânări, departe de sutele de lumini dramatice ale candelabrelor, arăta și mai uimitor.

– Ce s-a întâmplat, *leannan?* întrebă el, sprijinindu-se de brațul canapelei.

Myles îi aruncă o privire rapidă și surprinsă când auzi cuvântul în gaelică, dar el o ignoră.

Ea îi povesti. Nu era greu de ghicit că participanții alături de Berling fuseseră Charles Calder și Arnold Haws - din câte își dăduse seama, cei trei erau aproape inseparabili. Al patrulea bărbat era încă un mister, până când Charlotte observă că bărbatul misterios și individul pe care el aproape îl pocnise în salonul de bal aveau același râs.

- Cred că Lord Berling i-a zis „vere", interveni Jane.

- George, zise o clipă mai târziu și Charlotte. Cineva a zis George.

Acum avea sens.

- George Gerdens-Dailey, zise încet Ranulf.

La dracu'!

Myles începu să blesteme pe o voce joasă. Ranulf avea cam aceleași sentimente, dar dintr-odată era mai preocupat să descifreze cum vor fi afectați familia lui și cei pe care îi iubea de sosirea la Londra a lui Dailey. Femeia pe care o iubea și care acum se încrunta la el.

- Cine este George Gerdens-Dailey? întrebă Charlotte, încruntându-se și mai mult. Adică, știu că-i un Gerdens, dar clar e ceva mai mult la mijloc.

Trebuia să afle. Dacă îi spunea, va trebui să-i mărturisească singurul lucru pe care ea nu-l va putea ierta vreodată, singurul lucru care l-ar putea costa... totul. Ea. Se îndreptă și întinse mâna spre ea. Când degetele ei se întrepătrunseră cu ale lui, avu nevoie de toată voința ca să nu o sărute pe loc.

- Stați aici, zise el unchiul său, indicând spre Jane. Ne întoarcem imediat.

El o conduse printr-o ușă laterală în ceea ce părea a fi o garderobă de rezervă. El îi dădu drumul la mână abia după ce aduse o lumânare și închise ambele uși. Nimeni nu-i va surprinde aici.

- Sunt destul de alarmată, zise Charlotte, privindu-l cum se plimbă înainte și înapoi. Lumina lumânării pâlpâia când el mișca aerul cu trecerile lui. Cine-i acest bărbat?

Într-un final, Ranulf se opri pentru a sta față în față cu ea. Dumnezeule, arăta ca un înger păcătos, cu părul auriu și rochia roșu cu negru.

– Cu ceva vreme în urmă mi-ai ținut o teorie despre cum violența duce la mai multă violență, cum nu are motive și singura metodă de a o opri este să nu o inițiezi.

Spre surprinderea lui, ea zâmbi.

– Ai ascultat.

– Am ascultat fiecare cuvânt pe care l-ai rostit vreodată, Charlotte. Fiecare respirație, fiecare oftat înseamnă totul pentru mine. Ranulf își reveni. Nu vreau să folosesc cuvinte dulci ca să te influențez, dar este adevărul.

Și s-ar fi putut să fie ultima dată când ea va mai accepta ca el să-i vorbească.

– Povestește-mi, zise ea încet.

– Încă ceva.

Ranulf se apropie de ea, își puse palma pe ceafa ei și îi sărută gura dulce și moale.

Mâinile ei înmănușate alunecară pe umerii lui și ea se sprijini de corpul lui. Încrederea fără rezerve pe care i-o arăta era teribil de excitantă. El se lăsă purtat de val, savurând fiecare secundă în brațele ei. Când te gândești că se putea termina pentru că el simțea nevoia să fie onest cu ea... Ei bine, cu atât era un prost mai mare. Dar prefera să înfrunte consecințele acum, nu mai târziu.

Dar, într-un fel, armonia perfectă dintre ei făcea să fie și mai rău ceea ce avea să se întâmple între ei la sfârșitul acestei conversații. Savurând un ultim sărut, el o îndepărtă puțin.

– Gata cu amânările, zise el, mai mult pentru sine.

Ea și-ar fi păstrat mâinile în jurul umerilor lui, dar el se retrase. Nu voia să vadă dezamăgirea de pe chipul ei când va termina de povestit ce avea de povestit, dar nici nu voia să o vadă îndepărtându-se de el mai mult decât voia el să pună distanță între ei.

– Ți-am povestit cum a murit tatăl meu, începu el, forțându-se să rămână nemișcat. Jumătate din clan a zis că-i accident, în timp ce cealaltă jumătate a știut că a fost o crimă. Poate că aveam doar 15 ani, dar știam ce a fost. Și știam cine o făcuse. Contele de Berling și frații lui, Harry și Wallace.

– Nu *acest* Lord Berling, zise ea, arătând undeva vag spre exteriorul garderobei.

– Nu. Tatăl lui. I-am văzut certându-se cu Seann Monadh – tatăl meu –, încercând să-l intimideze ca să transforme vreo opt hectare din terenurile țăranilor în teren de pășunat. El le-a zis că-s niște obtuzi, proști egoiști care vor regreta că întorc spatele propriilor oameni și că-i goneau. Două zile mai târziu a fost omorât.

Acum putea să discute cu indiferență despre asta, dar la vremea aceea simțise cum rămăsese fără aer și rămăsese așa luni la rând. Nu fusese în stare să-și tragă sufletul, să gândească și clanul pierdut și îndurerat se uitase la el pentru răspunsuri și îndrumare. Mama lui fusese de neconsolat, dar din cauza pierderii *ei*, poverii *ei*. De parcă ea fusese singura care suferise din cauza morții lui Robert MacLawry.

– Îmi pare așa de rău, Ranulf, șopti Charlotte, dar nu încercă să se apropie din nou de el.

Știa acea parte din poveste și știa că nu pentru asta o adusese aici.

– După înmormântare am luat puşca de vânătoare veche a tatei și o lopată și m-am dus după Gerdens. Berling plecase deja la Londra – o lașitate pe care o are și fiul lui. Ceilalți doi erau însă acasă, la conacul Sholbray, stăteau comod în salonul lor, beau și vorbeau despre cum Seann Monadh se luptase și se zbătuse cât ei îi ținuseră capul în apa din propriul lui lac, cum se scăpase pe el când murise. M-am lăsat pe vine sub fereastră și am ascultat totul.

Chipul lui Charlotte păli, dar rămase fermă și tăcută. Și el care crezuse că ea se va sfărâma sub un vânt mai puternic. Poate că arăta delicată ca porțelanul, dar coloana îi era de oțel.

– În casă mai erau cel puțin două duzini de Gerdens, cu oamenii, femeile și servitorii lor, așa că m-am furișat și am găsit un loc să aștept prin apropiere de țarcul oilor. Am așteptat două zile până când Harry și Wallace au apărut, doar ei doi. I-am împușcat și i-am omorât, și i-am îngropat unde să nu-i găsească nimeni niciodată. Apoi m-am întors acasă și am încercat să fiu bărbatul de care avea nevoie clanul meu. Privi în jos la propriile mâini, apoi îi întâlni privirea din nou. George Gerdens-Dailey este fiul lui Harry Gerdens.

Era o tăcere atât de profundă, încât auzea orchestra cântând cu un etaj mai jos, respirația ei superficială și ușoară. Violența ochi pentru ochi era mai veche decât Biblia, dar asta nu însemna că era mai acceptabilă pentru ea.

– Corpurile au fost... vreodată găsite?

– Nu. Am vrut să dispară, ca nimeni să nu poată jeli la un mormânt sau să aducă vreo floare la mormânt.

Și pe cât de groaznic fusese, ar fi făcut-o din nou.

Ea mai inspiră o dată.

– Dacă nu i-ai fi omorât, ce s-ar fi întâmplat?

– Cel mai probabil un război între clanuri.

– Dar asta nu s-a întâmplat?

– Clanul MacLawry și-a dat seama că cei din clanul Gerdens au fost implicați în moartea tatălui meu. Când cei doi frați au dispărut, toți s-au simțit un pic... neliniștiți. În Ținuturile Înalte, când ceața și negura se lasă, este ușor să crezi în vrăjitoare, blesteme și altele. Oamenii au început să spună că o mână necunoscută făcuse dreptate. Doar de asta aveam nevoie. Doar de asta avea toată lumea nevoie.

Ranulf se sprijini de un dulap.

– Eu știu că tu ai fi dus lucrurile în fața jandarmului local și ai fi cerut ca Gerdens să fie arestați și duși în fața unui magistrat. Dar ar fi fost un judecător englez, legea englezească și singurul care auzise mărturisirea crimei din partea criminalilor era fiul cel mai mare al lui MacLawry, care la fel de bine ar fi putut să-l omoare el pe marchiz pentru a-i lua titlul. Gerdens ar fi scăpat și acuzațiile de ambele părți ar fi înrăutățit lucrurile.

Bineînțeles că nu avea de unde să știe sigur asta, dar văzuse cum erau rezolvate pretențiile legale, înainte și după, în Ținuturile Înalte. Și justiția în general avea mai mult de-a face cu păstrarea păcii și cu a nu lăsa o familie să devină prea importantă – mai ales o familie care nu voia să aibă nimic de-a face cu stăpânirea engleză. Independența, forța și sfidarea nu erau încurajate. Niciodată.

– De ce mi-ai spus asta?

Ranulf ridică din umeri.

– Mai întâi, m-ai întrebat cine este George Gerdens-Dailey, și iată cine este. Apoi, dacă nu-ți spuneam, nimic între noi doi nu ar fi vreodată complet onest. Vru să-i ia mâna, apoi se opri. N-am mai spus nimănui ce ți-am spus ție acum, Charlotte. Arran bănuiește am fost implicat în dispariții, și aș pune pariu că și Myles, dar nu am recunoscut niciodată față de ei. Și nu o voi face niciodată. Nimic din ce s-a întâmplat nu-i povara lui Arran, mai ales dacă ar fi să moștenească titlul. Este povara mea.

Se uită intens la ea, de parcă se aștepta ca ea să-i pronunțe sentința. Dar Charlotte rămase pe loc. Ce ar fi trebuit să spună? Cum ar fi trebuit să reacționeze? Ranulf MacLawry tocmai mărturisise că omorâse doi oameni. Ar trebui să fie mai mult decât șocată și neliniștită. Ar trebui să fie îngrozită și să-i fie greață. Ar trebui să fugă din încăpere și să alerge direct

la magistrat ca să dea o declarație împotriva lui ca el să fie arestat.

Și ea știa că nu va face așa ceva. Nu doar pentru că el avusese încredere în ea să-i povestească toate astea, ci pentru că, în cel mai adânc colț al inimii ei, n-ar fi trebuit să dea vina pe el pentru ceea ce făcuse. Era împotriva a tot ceea ce militase ea în ultimii patru ani, un bărbat care recurge la violență doar pentru că era cea mai ușoară, rapidă cale de a rezolva o problemă, să-și recâștige mândria masculină rănită și să șteargă ofensa. Doar că în această situație, în situația lui, era destul de sigură că ea ar fi făcut la fel. Sau și-ar fi dorit foarte mult să facă asta.

– La ce te gândești, Charlotte? întrebă el.

O lacrimă neașteptată îi alunecă pe obraz, iar ea și-o șterse. Lucrurile prin care trecuse el, în tot acest timp, conducând oameni care se bazau pe el. Abia își putea imagina.

Ranulf înjură.

– Și acum te-am rănit fără nici un motiv, mârâi el. Dă-mi voie să te duc înapoi la sora ta. Voi...

– M-ai întrebat la ce mă gândeam, îl întrerupse ea, ignorând o a doua lacrimă. Ai de gând să mă lași să-ți răspund?

– Credeam că ai răspuns prin lacrimi.

– Ei bine, te-ai înșelat. Se luptă cu tremurul stupid al vocii ei. Ce cred este că la 15 ani cât aveai, ai făcut ce a trebui să faci și îmi pare așa de rău că a trebuit să duci povara asta de unul singur așa de mult timp. Nimeni n-ar trebui să facă asta.

El se holba la ea.

– Atunci...

Era clar că nu-i credea doar cuvintele. Charlotte înaintă și-și petrecu degetele prin părul lui negru, lung și-i trase chipul spre al ei.

– Am zis că înțeleg, șopti ea și-l sărută.

Ranulf o ridică în aer ca feţele lor să fie la acelaşi nivel. Limbile lor se împletiră, astfel încât ea nu-şi mai dădea seama unde se termina ea şi unde începea el. Pentru Dumnezeu, se aflau la un mare bal, cu două sute de invitaţi chiar dincolo de uşile abia închise ale unei garderobe. Cu sora ei şi unchiul lui stând la doar câţiva paşi distanţă.

Nimic din asta nu conta. Tot ce voia pe lume era Ranulf. Restul pălea. Ceea ce-i povestise el – nu mai trebuia să care povara de unul singur. Da, umerii lui erau mai largi, dar şi ea era puternică. Pentru el putea să fie.

O aşeză pe măsuţa de toaletă, ridicându-i fusta roşie pentru a se băga între genunchii ei şi continuă să o sărute. Dar nu era suficient. Acum că ştia cum era să fie cu el, tânjea în mod constant după el. Şi nu ieşeau din încăpere până nu-l avea.

– Atinge-mă, Ran, murmură ea, luându-i mâinile şi aşezându-le pe genunchii ei goi.

Mutându-şi săruturile pe gâtul ei, urcă lent şi uşor cu degetele pe coapsele ei, pe sub materialul ridicat al fustei, până când degetul arătător îi intră în ea. Ea tresări, înfigându-şi degetele în şoldurile lui şi împingându-se în mâna lui. Nu ştia cum ceva aşa de... simplu putea să se simtă aşa de delicios, dar el o făcea să simtă asta.

– Deschide-mi nasturii, zise el, luându-i mâna dreaptă cu cea liberă şi ducând-o în faţa pantalonilor lui.

Ea îi desfăcu prohabul pantalonilor, suspinând în timp ce el o excita cu degetele. *Oh, Dumnezeule!* Charlotte gemu, agăţându-se cu mâinile de cingătoarea lui şi trăgându-l mai aproape.

– Doamne, Charlotte!

Dându-i mâinile la o parte, termină cu desfăcutul nasturilor şi-şi coborî pantalonii pe coapse. Mădularul lui impresionant, tare şi umflat se eliberă.

- Cum i se spune în gaelică? întrebă ea, trecând cu degetul de-a lungul mădularului.

- Acum vrei o lecție? o întrebă el cu privirea pe degetele ei.

Ea se încolăci în jurul lui, mângâindu-l cu blândețe.

- Spune-mi.

- În gaelică *ball-bearta*. Ridicând privirea spre ochii ei, îi cuprinse un sân prin rochia de mătase. *Bruinne*, murmură el, apoi își băgă mâna prin dantelă și o ciupi de sfârc. *Sine*. Dorești să continui cu întrebările, *leannan*?

Charlotte clătină din cap, scoțând un chicotit ce și ei i se păru că era lipsit de aer.

- Arată-mi, în schimb.

Ranulf își puse mâinile în jurul coapselor ei și o trase mai aproape până când intră în ea cu o alunecare satisfăcătoare. În încercarea de a-și masca gemetele pe care nu le putea scoate, Charlotte își îngropă chipul în umărul lui. Mușchiul tare, cu pielea catifelată se afunda fierbinte în ea în mod repetat până când ea nu mai putu respira, gândi, face nimic altceva decât să se țină de el și să încerce să nu țipe de plăcere în timp ce termina în jurul lui.

Cu un geamăt jos el vru să iasă din ea. Știa de ce. Știa ce însemna. Și-și strânse gleznele în jurul șoldurilor lui, în același timp strângând cu mâinile tremurânde reverele hainei lui.

- Nu, zise ea uitându-se la el.

- Charlotte.

Mormăi, apoi se împinse mai adânc în ea, cutremurându-se.

Era vorba de încredere și de felul cum ea se simțea mai vie, mai... utilă când se afla în compania lui. Era vorba despre a-i arăta că vorbise serios când îi spusese că va împărți povara cu el. Dar cum spuneai asta în cuvinte? Acesta era cel mai bun mod de a-i arăta.

El își sprijini capul de al ei.

– N-ar fi trebuit să faci asta, *leannan*, murmură el. Mă faci să-mi doresc să duc o viață mai sigură, mai sănătoasă.

Era ca și cum era pe cale să plece și să o lase în urmă. După ce o tachinase cu curtarea, după ce-i povestise cel mai ascuns secret al lui. Nu o voia în viața lui sau o credea incapabilă să împartă asta cu el?

Dar era ea în stare? Putea să trăiască într-o lume în care tații erau asasinați și ucigașii dispăreau, și un cuvânt greșit spus unei persoane greșite putea să însemne în cel mai bun caz o bătaie și în cel mai rău caz un război? Era înnebunitor să-și dorească atât de mult să fie cu el și să nu știe dacă avea curajul să rămână. Sau dacă el voia ca ea să fie cu el.

– Ar trebui să ne întoarcem, zise ea încet, ridicându-și capul pentru a se uita din nou la el.

El îi atinse obrazul cu un deget și o sărută, de data asta cu așa o blândețe, încât inima ei se frânse.

– Aici totul este mai complicat cu George Gerdens-Dailey, fată.

Ea încuviință din cap, pregătindu-se pentru ceea ce urma să spună.

– Cred că el este cel care l-a împușcat pe fratele tău.

Expresia lui Ranulf se răci precum gheața.

– Ce te face să spui asta?

Oh, Doamne! Nu i-ar fi spus, dar el îi povestise așa de multe.

– Fără vărsare de sânge, Ranulf. Te rog. Nu din cauza a orice îți spun eu.

El se retrase, trăgându-i fusta în jos și apoi încheindu-și pantalonii.

– Deci vrei o înțelegere?

– Am spus că am înțeles ce ai făcut când a murit tatăl tău, spuse ea, sărind de pe măsuța de toaletă și îndreptându-și fustele. Asta nu înseamnă că vreau să fiu motivul pentru care tu omori pe cineva.

El se apropie din nou de ea și îi luă mâinile într-ale lui.

– Charlotte, dacă-ți dovedesc că sunt un om pașnic, dacă găsesc o cale de a sta departe de aceste necazuri și a le ține la distanță de familia mea, ai putea... Se opri. Te iubesc, să știi, zise el într-un final pe o voce joasă. Mă înnebunești, dar te iubesc.

Inima ei se opri, și se lăsă o tăcere atât de adâncă, încât ea parcă auzea cum inima îi șoptea, cum ofta într-o fericire surprinsă. Nu doar ea. Indiferent ce avuseseră în intenție amândoi când începuseră, și el o simțea. Ușurare, bucurie, o sută de lucruri galopând prin ea în timp ce inima ei începea să bată din nou. Să-l ia naiba de viitor. În acest moment Ranulf o iubea. Era destul deocamdată. Ar fi fost de ajuns și pentru eternitate, dacă credea vreun pic în finaluri fericite.

– A spus că nu a mai avut sânge MacLawry pe mâinile lui de aproape trei ani și că abia aștepta să rezolve asta. Charlotte inspiră tremurător, temându-se că dacă se oprea, își va pierde din nou curajul. Și eu te iubesc, Ranulf. Și tu mă înnebunești pe mine.

capitolul 14

În timp ce o însoțea pe Charlotte înapoi la sora ei, Ranulf hotărî că dilema părea mai potrivită pentru Tantal sau Solomon.

Deși mereu îl va considera pe Berling vinovat de împușcarea fratelui său, acum știa cine trăsese de fapt. Un bărbat pe al cărui tată el îl omorâse drept răzbunare pentru pierderea propriului tată. Gerdens loviseră primii evident, dar fapta se întâmplase.

Ranulf n-ar fi fost dispus să ierte că Gerdens-Dailey îl împușcase pe Urs, care avea opt ani când frații Gerdens dispăruseră, și că acum își îndrepta privirea spre Rowena, care avea doar doi ani atunci. Incendierea grajdului semăna foarte mult cu lucrătura lui George

Gerdens-Dailey, dacă ceea ce bănuia Arran era adevărat şi Berling nu era de vină.

Dacă însă se răzbuna cum voia, i-ar dovedi şi lui Charlotte, şi lui însuşi că *era* un sălbatic, un bărbat care ar fi nebun să aducă orice fel de soţie bine-crescută în viaţa lui - cu atât mai puţin una care detesta ideea de a te bate pentru cuvinte sau fapte. Şi o dorea în viaţa lui, la fel de mult cum dorea să dovedească faptul că putea conduce un clan într-o manieră inteligentă, progresistă, pentru că ea îl alina, îl liniştea şi îl inspira doar cu un simplu zâmbet.

- Începeam să ne facem griji, zise Jane când ieşiră prin uşa salonului. Aţi fost plecaţi destul de mult.

- Am avut multe de explicat, zise Ranulf, evitând privirea unchiului său.

- Deci plecăm de la petrecere? Am pierdut deja două dansuri şi trebuie să-mi cer scuze, oh, tuturor.

Tânăra Jane se încruntă.

- Rămânem, hotărî el. Te simţi mult mai bine, unchiule.

- Dintr-odată mă simt mult mai bine, repetă Myles.

Ranulf o luă pe Charlotte de mâna stângă şi pe Jane de mâna dreaptă.

- Dacă vă întâlniţi cu vreunul din bărbaţii pe care i-aţi auzit, va trebui să vă prefaceţi că nu ştiţi nimic din conversaţia lor. Puteţi să faceţi asta, fetelor?

- Da, zise Charlotte fără vreo ezitare şi strângându-l de degete.

- Cred că da, zise şi Jane, nu la fel de sigură. Eu doar mă bucur că am carnetul de dansuri plin şi nici unul dintre ei nu mă poate invita la dans. Ar fi înspăimântător.

- Ei bine, nu o vor face, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji, interveni Charlotte, dând drumul mâinii lor şi punând un braţ în jurul surorii ei. Şi nici unul dintre ei, cu excepţia lui Berling, nu s-a uitat la noi, aşa că nu-mi fac deloc griji.

Împreună, cei patru reveniră în sala de bal, și Ranulf fu nevoit să se uite cum Charlotte își cerea scuze lui Henning pentru că ratase cadrilul lor și îi oferea bărbatului rotofei următorul dans. Nu voia să o împartă, nici măcar cu prietenii ei.

- I-ai spus *leannan*, mormăi unchiul lui încet când se opriră într-o parte a sălii.

- Știu cum i-am spus. Nu a fost un accident. Este inima mea.

Și mintea, și sufletul lui. Fusese mai ușor decât se așteptase să o spună cu voce tare, deși își imagina că dacă făcea aceeași declarație către Arran, conversația ar fi devenit mai dificilă. Dar era momentul să înceteze cu prefăcătoria - simțea că o dezonorează pe Charlotte făcând asta.

- Ai de gând să te însori cu ea?

- Nu, dacă nu pot fi sigur că viața mea nu-i va aduce suferință și o inimă frântă.

- Ranulf, asta...

- Știu. Pare ceva imposibil. Afișă un zâmbet care spera să fie voios. Dar îmi plac provocările, știi asta.

Rowena dansa un cadril cu Arran, care fusese măcar de folos în a se feri pe sine și pe sora lui de belele. În ceea ce-l privea pe Berling și prietenii lui fricoși, ori pe vărul lui scandalagiu, nu se vedeau. Poate că se hotărâseră să plece și să pună la cale o altă tactică, atunci când cea cu insultarea familiei lui nu funcționase.

Putea doar să spere că vor continua să-l ia în vizor doar pe el, cât timp se hotăra cum să se ocupe de ei, astfel încât să-i satisfacă pe Charlotte, familia lui, clanul lui și Dumnezeul lui. Se opri. Era clar că fără să-și dea seama schimbase ordinea loialităților lui. Noua ordine nu era neapărat complet scoțiană, dar îi satisfăcea inima.

- Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Arran în clipa în care se termină dansul, iar el și Rowena reușiră să se strecoare prin mulțime spre locul unde se aflau Ranulf și Myles.

În mod evident, unchiul lui se hotărâse să-i servească drept gardă de corp în seara asta. Aprecia gestul, chiar dacă asta cel mai probabil nu schimba nimic.

– Nimic ce aș vrea să discut aici, zise el cu voce tare. Fii cu ochii în patru. Cei din familia MacLawry – nici unul din noi – nu vor începe, termina sau interveni în vreo altercație în seara asta. E clar?

– Credeam că am purtat deja această discuție, răspunse Arran.

– Așa-i. Lucrurile s-au schimbat.

Arran îl săgetă cu privirea.

– Ce lucruri?

Ranulf inspiră adânc.

– George Gerdens-Dailey se află aici în seara asta. Am vrut doar să știi, ca să nu fii surprins dacă-l vezi.

– George... La dracu'! Credeam că-i în Aberdeen.

– Aparent, nu.

Ranulf recunoscu expresia de pe chipul fratelui său.

– Vreau cuvântul tău, zise el, obligându-l pe Arran să se uite în ochii lui.

Dacă fratele lui se lua de vreunul din acoliții lui Berling, Ranulf va trebui să-l sprijine. Și asta ar strica totul înainte să înceapă.

– Bine, zise Arran. Ai cuvântul meu. Fără necazuri. Eu doar sper că știi ce naiba faci, Ranulf.

Uitându-se prin sala de bal la Charlotte cum dansa cu un Henning care părea îmbunat, Ranulf încuviință din cap.

– Da, știu, răspunse el.

Se ținea de cuvânt pentru o fată. Asta făcea. Era doar o complicație inutilă să încerce să justifice asta în orice alt mod.

Rowena dansa cu un tânăr blond mult prea tânăr și frumușel pentru liniștea lui Ranulf. Sora lui nu-l menționase pe Lachlan MacTier de zile întregi – mare diferență față de doar acum câteva săptămâni, când abia scotea un cuvânt fără a rosti și numele lui. Dacă

n-ar fi fost așa de preocupat de Charlotte, ar fi fost îngrijorat. Până la urmă, dacă el se însura cu o englezoaică, urmau să se - puteau să se - întoarcă la Glengask. Dacă Rowena se mărita cu un englez, probabil că nu o va mai vedea decât la Crăciun și când venea din nou la Londra pentru sezon. Asta era inacceptabil.

- Nu vreau să mă bag, băiete, zise după un moment Myles. Dar...

- Ba da, vrei să te bagi, unchiule, i-o tăie Ranulf. Am nevoie să mă prezinți câtorva posibili... prieteni. Englezi.

- De ce?

Ca să dovedească unei fete încăpățânate că era civilizat.

- Pentru că este evident că în ai mei nu pot avea încredere aici. Cum să știu cum stă treaba dacă nu le cunosc oamenii?

- Asta pare foarte rațional.

- Sunt foarte rațional. Sau încerc să fiu.

Unchiul lui rămânea evident sceptic, dar atât timp cât vicontele făcea ce i se cerea, Ranulf putea să tolereze dubiile lui Myles. Dumnezeu îi era martor că le avea și el pe ale lui. Cadrilul părea să dureze la nesfârșit, dar când se termină, îl privi pe Henning cum o duce pe Charlotte înapoi la părinții ei, apoi interveni când băiatul frumușel făcu același lucru cu sora lui.

- Prezintă-mă, Rowena, sugeră el calm.

Ea roși.

- Lord Glengask, acesta este domnul Harold Myers, fratele vicontelui Chaffing. Harold, fratele meu, marchizul de Glengask.

După expresia ei, se aștepta ca el să-i ardă delicatului individ un șut în fund. Dar Charlotte și familia ei se aflau chiar acolo, așa că Ranulf zâmbi și-i întinse mâna.

- Mă bucur să văd că sora mea cunoaște tineri bine-crescuți, zise el.

- Mulțumesc, milord.

Poate că așa se purtau englezii; un zâmbet și o strângere de mână pe afară și dispreț plictisit pe interior.

Asta era tot? Trebuia să învețe să mintă mai bine? I se părea... greșit, nedemn, dar Charlotte zâmbea. Ea nu era o mincinoasă, dar era și unul dintre puținii oameni buni la inimă pe care îi cunoscuse el vreodată. Deci cei acriți mințeau. Cei care erau putrezi pe interior și încercau să țină secretă putreziciunea.

Ei bine, el nu se credea așa de putrezit, dar nici nu era la fel de pur ca Charlotte. Ceea ce făcea să fie mai dificilă chestiunea asta de a nu spune ce gândește, de a nu acționa cum îi cerea inima. Dar o va face. Va învăța să o facă pentru Charlotte.

– Asta a fost foarte drăguț din partea ta, Ran, zise sora lui, uitându-se la el de parcă tocmai îi ieșiseră aripi din frunte.

El înclină din cap.

– Cu cine dansezi valsul? întrebă el, păstrându-și tonul lejer și nepreocupat.

– Cu Sir Robert Mason, răspunse ea, sărind practic de bucurie. Este un erou de război.

– Ți-a zis chiar el asta, *piuthar?* interveni Arran, alăturându-se din nou lor.

– Nu. Susan, prietena lui Jane, mi-a spus. Și el șchioapătă.

Arran râse.

– Și Tom MacNamara șchioapătă, dar a pățit-o fiindcă a băut prea mult și a încercat să mulgă un taur.

Rowena îi dădu una peste braț lui Arran.

– Sir Robert n-a făcut nimic așa de prostesc.

– Păi, nici eu nu aș recunoaște așa ceva. Este o poveste pe care o spune toată lumea. Las-o baltă.

Ce voise Ranulf să spună era că Sir Robert Mason nu mulsese probabil nimic în întreaga lui viață liniștită, dar asta clar n-ar ajuta cu nimic.

– Eu îl cunosc din întâmplare pe Sir Robert, interveni Myles. Este un individ foarte plăcut.

Asta suna a laude false, dar își ținu din nou gândurile doar pentru el. Măcar era obișnuit să aibă propriile

păreri. Chiar și așa, când orchestra cântă primele note pentru vals, era mai mult decât pregătit să o aibă din nou pe Charlotte în brațele sale.

Înaintând, îi oferi brațul.

– Cred că acesta este dansul meu, *leannan*, zise el, folosind cuvântul cu intenție și surprinzând privirea uluită cu care Arran se uita la el.

Chiar și Rowena părea surprinsă – și ea încercase să facă pe peițitoarea.

Charlotte își puse mâna pe brațul lui, și el o conduse pe ringul de dans. Câțiva bărbați se întoarseră să o privească mergând pentru că era superbă. *Să se uite*; el fusese cel care o avusese în urmă cu treizeci de minute. Era a lui, că putea sau nu să o urle către cer.

– Spune-mi ceva, zise ea, când el își puse o mână pe talia ei și intră în vârtejul valsului cu ea.

– Da?

– Mi-ai spus *leannan* de două ori în seara asta în fața familiei tale, și Arran, mai ales, aproape a făcut un atac de apoplexie. Ce înseamnă cu adevărat?

El zâmbi. Normal că observase reacția familiei lui, care rămăsese cu gura căscată.

– Iubire, răspunse el. Iubită, scumpo – toate aceste lucruri.

– Ai fi putut să-mi spui asta înainte.

– N-am vrut să te sperii, fată.

Charlotte îi zâmbi.

– Cuvintele nu mă sperie.

Aici avea dreptate.

– Dar un viscol așa de puternic încât zăpada zboară lateral? întrebă el. Asta nu te-ar speria?

– Depinde, răspunse ea. Sunt înăuntru lângă un foc sau măcar am o haină călduroasă pe mine sau stau în mijlocul zăpezii doar în cămașă de noapte?

– Un foc monstru într-o vatră înaltă cât un om să poată sta în picioare în ea. În plus, o pătură călduroasă și bere fiartă alături.

- Atunci nu, asta nu m-ar speria.

- Poate că le-am prezentat un pic poetic, recunoscu el. Dar furtunile alea pot dura zile întregi, fată, cu un frig așa de pătrunzător că-ți intră în oase și nu pleacă. Și Ținuturile Înalte sunt un teren mare, gol, cu mai mulți cerbi decât oameni. Pe lângă Glengask sunt doar câteva case mari, cu familii și căpetenii de clan și alții asemenea.

Ea nu păru să ezite deloc.

- Mai spune-mi.

- Satul An Soadh se află pe terenul meu, la poalele dealului, lângă cascade, cu Mahldoen sus pe dealuri, de partea cealaltă. Câteva căsuțe de țărani sunt împrăștiate pe ici, pe colo, pe lângă câmpurile lucrate sau sus lângă lac pentru pescari, ciobani și văcarii care se ocupă de vite. Și asta-i tot. Nu sunt parade de trăsuri care să se plimbe, nici teatre mari sau muzee decât dacă te duci tocmai la Perth sau Aberdeen - ceea ce facem de două sau trei ori pe an.

Deși îi studia atent chipul, tot ce văzu fu curiozitate și o afecțiune care făcu să-i bubuie inima în piept.

- Tot nu m-am speriat, zise ea.

- Atunci singurul lucru care te sperie la viața mea sunt eu.

Charlotte clătină din cap.

- Nu mi-e teamă de tine. Mi-e teamă pentru tine.

- Nu trebuie să-ți fie. Ți-am zis, sunt un om schimbat.

- Sora ta cu siguranță pare să creadă asta, observă ea zâmbind. Cred că era pregătită să se îndrăgostească de domnul Harold Myers, până când tu l-ai aprobat. Îmi imaginez că în curând i se va părea teribil de plictisitor - ceea ce și este.

- Pot doar să sper, zise el sec.

Dar trebuia să admită că ea avea dreptate; primul lui instinct fusese să-i spargă nasul tânărului, dar acceptarea din partea lui urma să fie mult mai eficientă și sora lui nu avea cum să dea vina pe acțiunile lui.

– Prima... Se opri, ochii ei căprui mărindu-se când zări ceva în spatele lui. Obrajii îi păliră. Ranulf.

O mână îl bătu pe umăr.

– Glengask, pot să intervin?

Se întoarse ca să se uite, și furia îl lovi brusc. Charles Calder, nepotul lui Campbell, se afla acolo, cu o expresie arogantă, dar cu ochii nu la fel de încrezători.

– Nu, zise el cât de rece putu.

– Asta-i nu-i deloc politicos.

Nu, își imagina că nu era. Și la fel de sigur că un gentleman englez ar da curs solicitării de a-și ceda partenera de dans în clipa în care i s-ar cere asta.

– Pleacă, Calder! N-ai nici o treabă aici.

– Nici tu n-ai aici.

– Este în regulă, Ran, murmură Charlotte. Nu mă deranjează.

Pe el îl deranja. Mult. Și dacă mai continua să refuze, toată lumea va ști. Charlotte va ști că el nu este în stare să fie nici măcar atât de puțin de politicos. Încleștându-și maxilarul, îi dădu drumul și se retrase.

Calder se băgă cu un rânjet și-și ocupă poziția, rotindu-se cu Charlotte în brațele lui. În loc să se uite, Ranulf întoarse spatele și ieși de pe ringul de dans. I se opriră în gât toate blestemele la care se putea gândi în mai multe limbi, toate încercând să-i iasă pe gură. *Nu*. Nu va permite asta. Era un domn.

Părinții lui Charlotte, Lord și Lady Hest, stăteau de vorbă cu un mic grup de prieteni. Nu știa dacă ei erau nepăsători cu cine dansa fata lor mai mare sau dacă schimbarea nu conta pentru ei. Dar, acum că se afla suficient de departe încât nimeni să nu observe că se holba, îi găsi silueta îmbrăcată în roșu pe ringul de dans și nu-și luă ochii de la ea. Și continuă să-și repete că nu va ieși nimic din asta și că va merita.

Charlotte își menținu privirea la bărbatul cu chipul subțire, care cu o mână o ținea pe a lui Charlotte și cealaltă o avea pe talia ei. Cu părul șaten-deschis, ochi

căprui neremarcabili și o bărbia lată, plată, care îi oferea o expresie permanentă de încăpățânare. Știa că-l mai văzuse, deși pe cât de restrânsă era aristocrația engleză, nu credea să fi schimbat vreo vorbă cu el.

Și în timp ce se roteau ușor pe ringul de dans, ea începu să se gândească dacă vor purta o conversație. Sau poate că el nu planificase nimic dincolo de încercarea de a prelua dansul de la Ranulf. Poate că se așteptase la o încăierare și acum pierduse. Îi plăcea ideea asta. Și tăcerea era mult mai ușoară oricum. Cerul îi era martor că și așa avea destule la care să se gândească.

În primul rând în gândurile ei se afla Ranulf MacLawry, așa cum fusese aproape din clipa în care se întâlniseră. Chiar și fără să se uite știa că el se afla la marginea ringului de dans, privind. Căutând probabil un motiv ca să intervină și să înceapă să pocnească oamenii. Ei bine, ea nu-i va oferi scuza asta. Voia ca el să-i demonstreze ei, tatălui ei, lui însuși, că putea să-și conducă viața și clanul fără a apela la lupte și dispute și vărsare de sânge și moarte.

– De unde-l cunoașteți pe Glengask? întrebă Charles Calder, făcând-o aproape să tresară.

– Nici măcar nu vă cunosc pe dumneavoastră, domnule, răspunse ea abia zâmbind rece.

Nu avea de gând să-i ofere informații fără să afle și ea ceva. Până la urmă, poate că nu se cunoscuseră, dar îi auzise clar vocea în urmă cu vreo oră.

– Păi atunci, Charles Calder, la dispoziția dumneavoastră.

Îi răspunse cu un zâmbet care, fără îndoială, era menit să fie fermecător.

– Domnule Calder.

– Și dumneavoastră știu că sunteți Lady Charlotte Hanover. Acum că ne-am ocupat de asta, de unde-l cunoașteți pe Lord Glengask? repetă el.

– Mama lui și a mea au fost prietene.

Gata. Adevărat și nevinovat, în același timp.

– Familia dumneavoastră are o reputație ireproșabilă, Lady Charlotte, răspunse el amabil, cu o expresie de preocupare pe chip, cu excepția ochilor. Și de asta cred că ar trebui să știți că toți cei din familia MacLawry aduc necazuri. El cel mai mult dintre toți.

Avu nevoie de tot efortul pentru a păstra o expresie de curiozitate moderată.

– Dumnezeule, asta sună cumplit, comentă ea. Ce vă face să spuneți așa ceva unei străine, domnule Calder?

– Pentru că este important. Poate că MacLawry pretind că au rang de la vreun favor făcut de un strămoș unui rege în urmă cu trei sau patru sute de ani, dar în prezent sunt ca niște animale. Nu-și merită pământurile sau titlul și locul lor nu este cu oamenii buni din Mayfair.

Charlotte vru să-l pocnească. Însăși gândul o uimi, dar era destul de sigură că nici o serie de cuvinte tăioase și meșteșugite nu putea descrie cum trebuie cât de mult o înfuriase. Cum îndrăznea să-l insulte pe Ranulf? Prin asociere o insultase și pe ea, dar asta nu conta. Jignirea profundă a lui Ranulf însă conta.

– Dacă aveți vreo dovadă pentru orice din ce spuneți, de ce m-ați abordat? De ce nu ați vorbit cu tatăl meu sau în instanță, sau cu regentul?

Ha. Nu era așa de ușor de dus de nas sau naivă cum o crezuse el.

– Pentru că îl văd cu dumneavoastră, milady. Sunteți mereu la brațul lui și pe dumneavoastră vă urmărește din partea cealaltă a încăperii. Deci dumneavoastră păreți să aveți mai mare nevoie de avertisment decât oricine altcineva. Se uită ușor încruntat la ea. Pentru propriul dumneavoastră bine, ar trebui să stați departe de el și ai lui.

Ea se așteptase la avertisment, dar tot era cumva surprinsă că el avusese tupeul să i-l spună.

– Ei bine, răspunse ea, lungind zâmbetul atent, voi ține cont de asta. Dar având în vedere că eu cunosc mult

mai bine familia MacLawry decât pe dumneavoastră, va trebui să mă iertați dacă voi considera că mare parte din ce mi-ați spus este rezultatul unui soi de gelozie sau a unei răzbunări particulare.

Controlul lui asupra mâinii ei se întări, apoi se relaxă din nou.

- Asta ar fi o greșeală. Nu vreți să fiți prinsă în asta. Sânge a fost vărsat și îmi imaginez că va mai fi.

Ea miji ochii.

- Și acum amenințări. La adresa mea.

Expresia lui de compasiune șovăi.

- Milady, cred că ați...

- Nu cred că am înțeles nimic greșit, domnule Calder. Ori încercați să mă speriați, ori să mă convingeți să-i spun lordului Glengask despre această conversație ca să-l provocați să acționeze. Nu vă voi numi laș, domnule, dar vă voi cere ca de acum înainte să vă țineți părerile pentru dumneavoastră.

Ochii căprui neremarcabili o sfredeliră.

- Sunteți pe cale să călcați pe un teren periculos, Lady Charlotte, mormăi el. Poate că ar trebui să vorbiți cu familia dumneavoastră înainte de a continua. S-ar putea să nu fie de acord cu concluziile dumneavoastră.

Da, probabil că nu vor fi. Și nici nu voia să-i pună în pericol doar pentru că ea simțea o nevoie covârșitoare de a-l trimite la dracu' pe Charles Calder. Ridică bărbia.

- Înainte să începeți să declarați că familiile engleze cu reputație ireproșabilă vă sunt dușmane, ar trebui să vă gândiți la ramificațiile acțiunilor dumneavoastră. Nu ne place să fim amenințați.

Exprimă declarația cu tot afrontul regal de care dispunea și avu satisfacția să-l vadă clipind rapid. Dacă Ranulf avea nevoie de o dovadă că vorbele erau mai grele decât loviturile, acesta era un prim exemplu. Când valsul se termină, ea se eliberă și se retrase.

Înainte să apuce să se întoarcă și să scape, Calder păși în față și îi luă din nou mâna, aplecându-se peste.

- Tu, milady, eşti o căţea şi o scorpie, murmură el, uscată, uitată şi aşa de disperată după un bărbat încât eşti dispusă să devii curva munteanului. Se îndreptă, dându-i drumul la degete. Şi te provoc să-i spui că am zis asta.

Pentru o clipă ea nu se putu mişca. Nimeni - *nimeni* - nu-i vorbise vreodată aşa. Se simţea ca şi cum primise o palmă reală, fusese aruncată la pământ şi călcată în picioare. Făcu un efort în sfârşit să se întoarcă şi să se ducă la părinţii ei, înainte să se întrebe cineva de ce stătea singură în mijlocul ringului de dans.

Asta era o provocare pentru filosofia ei sau mijlocul prin care Ranulf va eşua să se ridice la înălţime? El l-ar omorî pe Calder pentru ceea ce-i spusese ei. Cel puţin, încăierarea ulterioară i-ar distruge complet reputaţia la Londra. Şi faţă de tatăl ei.

- Eşti palidă ca un strigoi, zise el, venind spre ea şi oferindu-i braţul.

Ea îl acceptă recunoscătoare.

- Chiar este un om îngrozitor.

- Da. Este. Merseră câţiva paşi în tăcere. Deci nu-mi vei spune ce ţi-a zis?

Charlotte clătină din cap.

- Nu. Au fost doar cuvinte.

Ranulf se opri, oprind-o şi pe ea lângă el.

- Ce au fost doar cuvinte? întrebă el direct.

Va trebui să-i spună ceva, măcar pentru siguranţa lui. Şi dacă ascundea adevărul, nu însemna că Ranulf îşi respecta cuvântul faţă de ea de a se purta civilizat. Doar o făcea pe ea o laşă şi o mincinoasă.

- A spus că tu şi familia ta provocaţi necazuri şi că ar fi înţelept să stau departe de tine.

- Ah. Şi de asta arăţi de parcă-ţi vine să leşini, *leannan*?

- Nu-mi vine să leşin, răspunse ea. Mi-a adresat nişte cuvinte. Cred că voi supravieţui.

Ranulf o trase mai aproape.

- Ce cuvinte? spuse el foarte clar.

Ea îi întâlni privirea aprigă și arzătoare.

– Mi-ai promis.

El continua să se uite la ea.

– Da, așa este. Așa că spune-mi ce ți-a zis, Charlotte.

Dacă îi spunea, *știa* că el se va arunca direct la gâtul lui Calder. Și dacă nu, el ar fi putut oricum să atace.

– A zis că sunt o căţea și o scorpie bătrână și așa de disperată după un bărbat încât am devenit curva ta.

Cuvintele aveau un gust ciudat și murdar pe limba ei și spera să nu mai aibă motiv să le rostească din nou.

Ranulf închise ochii câteva secunde. Ea continuă să-l țină de braț, chiar dacă știa că, dacă se îndrepta spre Calder, ea nu-l va putea opri. I se părură minute, dar fuseseră câteva secunde până când ochii lui albaștri se uitară în ai ei.

– Doar cuvinte, murmură el și o luă înainte. Cred că a sosit momentul să plecăm.

– Nu putem, Ran, îl imploră sora lui când ajunseră la restul grupului. Am promis fiecare dans cuiva.

– Și eu la fel, adăugă Jane.

Charlotte realiză târziu că valsase cu Arran MacLawry.

– S-a întâmplat ceva, Glengask? întrebă Lord Hest, cu o expresie precaută.

La ce spusese despre Ranulf, fără îndoială că se aștepta la necazuri. În maxilarul suplu al lui Ranulf tresări un mușchi.

– Nu. Doar o impresie.

– Atunci ești liber să pleci. Cred că noi vom rămâne.

Ranulf rămase tăcut o perioadă mai lungă.

– Haideți atunci, Rowena, Arran.

El se întinse după mâna surorii lui, dar ea făcu un pas înapoi.

– Eu nu merg, Ranulf.

– Atunci cine te aștepți să aibă grijă de tine, Rowena? întrebă el categoric.

– Nimeni. Pentru numele lui Dumnezeu, *bràthair*, ăsta-i un bal. Nu mi se va întâmpla nimic aici. Și am 18 ani. Nu mai sunt o fetiță cu codițe.

Ranulf ezită. Era pentru prima dată de când îl cunoștea Charlotte când îl vedea nehotărât în legătură cu ceva. Efectul era ciudat de dureros. Într-un final, încuviință din cap.

– Atunci eu și Arran plecăm. Doar dacă n-ai alte planuri, Arran.

– Nu. Merg cu tine, răspunse Arran, părând destul de uimit că era întrebat.

– Bun. Se uită la unchiul lui, care încuviință din cap, dându-și seama care îi era datoria. Apoi se uită la ea, un zâmbet rigid și fugitiv pe buze. Te voi vizita mâine.

Și cu asta el și fratele lui plecară din sala de bal. Încăperea păru imediat mai mică, lumina mai slabă, muzica mai proastă și de amatori. Și oricât încerca să o nege, și inima ei se simțea mai întunecoasă.

Normal că se purta prostește; petrecuse săptămâni întregi încercând să-l convingă să vadă punctul ei de vedere. Insistând că era greșit să răspunzi cuvintelor – mai ales cuvintelor care doar insultau mândria unui bărbat sau femei – cu vărsare de sânge. După ce o ascultase, ea nu avea nici un drept să se simtă ca o prințesă a cărei singură iubire tocmai plecase de pe câmpul de luptă în loc să stea și să-i apere onoarea.

Până la urmă, știa de ce plecase; o făcuse ca nimeni altcineva să nu mai aibă vreun motiv să o amenințe sau insulte pe ea, pe Rowena sau pe Janie. Fusese decizia înțeleaptă, matură. Și nu se dovedise a fi slab nici când îi permisese surorii lui să rămână. Doar încercase să nu provoace o scenă, ceea ce orice domn civilizat ar fi făcut.

Așa că nu se simțea sub nici o formă dezamăgită.

capitolul 15

Ranulf citise undeva despre insecte care își devorau victimele din interior, lăsând în loc carcase perfect goale. Și se întreba dacă furia putea să facă același lucru unui om, să-i mănânce de vii inima și organele, consumându-le cu fierbințeala și flacăra lor, lăsând în urmă doar un gol mizerabil.

O parte din el își dorea ca, dacă vidul era rezultatul final, furia lui să se grăbească și să termine totul. Pentru că ura pură cu care începuse să se lupte în timpul nopții în care se plimbase de colo-colo, băuse și făcuse vreo șase găuri dând cu pumnul în peretele dormitorului său nu dădea semne să se diminueze.

Tot ce-și dorea era să lovească - pe Calder, pe Gerdens-Dailey și pe Berling - și să elimine definitiv amenințarea pe care acești bărbați o reprezentau pentru cei iubiți. Și acesta era singurul lucru pe care nu-l putea face. Nu dacă voia să o păstreze pe Charlotte în viața lui.

Arran se sprijini de cadrul ușii de la salonul pentru micul dejun.

- Iată-te, zise el, dar nu intră în încăpere. Ochii lui de un albastru-deschis îi găsiră pe Owen și pe unul dintre noii valeți angajați. Am nevoie de un moment cu fratele meu, zise el.

- Da, Lord Arran.

După ce Owen îl scoase din încăpere pe celălalt servitor, Arran intră și închise ușa în urma lui. Își turnă în tăcere o ceașcă de ceai, alese un ou fiert tare și niște felii de șuncă de pe bufet și se așeză în capătul mesei, vizavi de Ranulf.

- Am un bilet de la Myles, zise el, trimițând hârtia împăturită peste masă.

După ce mai luă o înghițitură de whisky și goli sticla alăturată pentru a-și umple paharul, Ranulf ridică biletul și-l despături.

– Mă duc să iau prânzul la White, zise el, împăturind biletul la loc și băgându-l în buzunar.

Evident că Myles găsise unu-doi englezi cu care el să se împrietenească. Acum va trebui să găsească o cale de a fi politicos, când tot ce-și dorea era să facă ceva bucățele.

Fratele lui încuviință din cap.

– Mă gândeam să mă duc să văd dacă Winnie și fetele Hanover vor să meargă la un picnic pentru prânz, zise el pe un ton jos, egal și prudent.

– Păi așa să faci.

Ranulf mai luă o înghițitură. Rămaseră câteva minute în tăcere, după care Arran tuși.

– Credeam că vei sta mai mult în pat în dimineața asta, zise el, așa că am ciocănit la ușa ta. Cred că ai niște goange prin pereți. Ai niște stricăciuni.

Dacă ar fi fost într-o stare mai bună, grija cu care vorbise Arran ar fi fost amuzantă.

– Am observat asta, răspunse el.

– Dacă ai nevoie de ajutorul meu ca să scapi de goangele alea, sper să ții cont că-s aici și că te ajut cu mare plăcere.

Asta nu se putea. Nu doar că Arran putea fi rănit – sau mai rău –, dar dacă oricare MacLawry ar fi făcut acte de violență, asta îl putea costa relația cu Charlotte.

– Nu. Lumea-i plină de goange și mănâncă ce vor.

– Deci ai de gând să le lași să-ți dărâme casa, doar pentru că asta fac?

Ranulf decise că era o metaforă destul de bună.

– Ce am de gând să fac este să mă duc la White pentru prânz, zise el ridicându-se. Și tu la picnicul tău. Dacă nu te deranjează, spune-i lui Charlotte că până la urmă nu voi putea trece pe acolo astăzi.

Voia s-o facă. Abia se putea gândi la orice altceva sau la oricine altcineva. Dar știa că ar fi fost foarte imprudent să o vadă înainte de a găsi o cale de a-și controla propria furie. Pentru că doar când își imagina părul ei auriu și ochii căprui inteligenți, tot ce voia

să facă era să-l găsească pe bărbatul care o insultase și să-l oblige să-și ceară scuze. Să se asigure că nici unul din așa-zișii lui concetățeni nu vor putea răni vreodată pe ea sau Rowena sau pe oricine altcineva din familia lui.

– Îi voi spune asta, zise Arran, care evident nu citea gândurile fratelui său. Ești sigur că n-ai nimic ce vrei să-mi spui?

Ranulf continuă să meargă.

– Ba da. Stai departe de necazuri.

Fratele lui nu avea cum să fie satisfăcut cu acel răspuns. Nici Ranulf nu era, dar nu avea ce să facă. Da, putea să urmeze calea legală privind incendierea grajdului său, dar tot ceea ce putuseră să afle el și Arran fusese că era foarte probabil ca Berling să nu fi avut nici o legătură. În ceea ce privește insultele adresate Rowenei și lui Charlotte, bădărane sau nu, pentru el nu erau ilegale. Și dacă nu avea dovezi copleșitoare ale unei infracțiuni odioase, ar fi părut slab în cazul în care încerca să o ia pe căile legale. Mai slab.

Când reveni în dormitorul lui, Ginger încerca să agațe un tablou peste una dintre găurile din perete. Câteva dintre ele erau deja acoperite cu niște tablouri nepotrivite, o poză tăiată dintr-un catalog, farfurii din porțelan delicat și ceea ce părea a fi un ceainic.

– Ginger, cred că asta mai mult le scoate în evidență, decât le acoperă, comentă el și valetul tresări.

– Îi voi cere lui Owen să angajeze pe cineva să repare, zise valetul, așezând tabloul pe podea. Așa o lucrătură de mântuială. Nu există scuză, milord.

Ranulf se gândi că era o scuză excelentă; ar fi fost fie peretele, fie fețele lui Charles Calder și George Gerdens-Dailey.

– Mulțumesc, zise el cu voce tare. Acum găsește-mi ceva de purtat la White, bine?

– La White? Da, milord. Desigur. Cu plăcere.

Ranulf bănuia că asta făcea. Încerca să dea deoparte niște cuvinte jignitoare și să ignore faptul că ele puteau semnifica începutul a ceva mult mai periculos. Se ducea la prânzuri plictisitoare, făcea cunoștință cu oameni plictisitori și bine-crescuți și-i numea prieteni și se prefăcea că-i plac sendvișurile mici cu castraveți și fără coajă.

În timp ce se îmbrăca, Fergus se ridică de la locul lui din fața focului și-i împunse mâna lui Ranulf cu botul, cerându-i să-l scarpine. Ranulf îi făcu absent pe plac. Bietul animal era indispensabil în Ținuturile Înalte, pentru protecție și la vânătoarea de iepuri și căprioare. Aici însă era în mare parte o curiozitate, neobișnuit ca mărime și aspect înfricoșător, dar inutil la baluri și întâlnirile civilizate din societate.

Și el era cam la fel, acum că se gândea la asta. În Ținuturile Înalte cei care depindeau de el erau hrăniți, în siguranță și le mergea bine datorită hotărârii și mâinii lui ferme, când majoritatea conducătorilor nu aduceau decât o lăcomie nepăsătoare și o nesăbuință care îi forța pe oameni să plece la oraș sau în Ținuturile Joase sau peste mare în America. La Londra însă, tot ceea ce știa el era greșit, toate lucrurile pe care știa să le facă nu erau nepotrivite și alții jucau jocul mai bine decât el.

Un bărbat logic și sănătos la cap ar pleca din Londra și s-ar întoarce unde lumea mergea cum trebuie. Dar astăzi nu era un bărbat sănătos la cap. Astăzi era un bărbat îndrăgostit. Scărpinându-l bine pe Fergus, termină cu îmbrăcatul și coborî ca să-l ia pe Stirling.

Debny înșeuase și calul lui. În loc să petreacă timp certându-se, Ranulf încălecă pe calul lui mare și se îndreptă spre Pall Mall. Oricât de obosit și nervos era, în câteva minute va trebui să fie fermecător și amabil. Voia să fie genul de bărbat căruia Lord Hest să-și dea fericit fata, indiferent că el abia se suporta sau nu.

– Vino după mine într-o oră, îi zise el servitorului când ajunseră la ușa simplă de intrare a clubului.

– Și dacă plecați înainte? întrebă Debny, prinzând frâiele lui Stirling.

– O să iau o birjă.

– Stăpâne, nu o să vă las singur.

Ranulf clătină din cap.

– O să-l păstrez pe Myles cu mine, zise el.

Servitorul încuviință din cap.

– Atunci, este de ajuns.

– Așa sper și eu, mormăi el și se îndreptă spre ușă.

Până și servitorii lui se simțeau confortabil să-i dea ordine acum.

Ușa se deschise când ajunse acolo și un ușier în livrea înaintă, blocând intrarea.

– Sunteți așteptat, domnule? întrebă el politicos.

Deci acum trebuia să se justifice și să explice ce treabă avea servitorilor și străinilor.

– Lord Swansley mă așteaptă, zise el, încercând să adopte o expresie amabilă și fiind destul de sigur că nu-i ieșea. Marchizul de Glengask.

Ușierul se dădu la o parte.

– Bine ați venit, milord, zise el, făcând un gest către un valet în trecere. Franklin vă va însoți la masa dumneavoastră.

Așa mai mergea. Myles și alți doi bărbați stăteau aproape de mijlocul încăperii și toți trei bărbați se ridicară atunci când se apropie. Înjurând în gând, Ranulf înclină capul când îl recunoscu pe unul dintre tovarășii săi de prânz.

– Lord Stephen Hammond, nu-i așa? zise el, strângând mâna unchiului și așezându-se pe singurul scaun liber de la masă.

– Da, răspunse al doilea fiu al ducelui de Esmond și arătă spre bărbatul îndesat, brunet așezat în fața lui Ranulf. Și acesta este bunul meu prieten Simon Beasley. Simon, Lord Glengask.

– Lord Swansley ne-a povestit că ai o moşie mare în Scoţia, comentă Beasley.

– Da. Ranulf nu avea chef să detalieze. De unde-l cunoşti pe unchiul meu, domnule Beasley?

– Familiile noastre sunt vecine, răspunse bărbatul îndesat cu un zâmbet lejer. Patriarhul familiei noastre este marchizul de Dunford, dar eu sunt la câţiva veri distanţă de el.

– Eu şi Simon am studiat la Oxford împreună, interveni Lord Stephen. Ambele noastre familii au strămoşi de pe vremea lui Henric al II-lea.

– La Oxford este un fel de club, adăugă Simon, cu un zâmbet mai larg. O adunare pentru descendenţii conţilor iniţiali ai Angliei.

Asta părea deosebit de neinteresant, dar Ranulf încuviinţă din cap. Englezii vorbeau aşa de mult încât probabil că deţineau tot felul de informaţii inutile, stupide.

– Eu nu am strămoşi de pe vremea vreunui Henric, zise Ranulf, surprinzând privirea de avertisment a unchiului său.

– Ah. Atunci cât de recent?

Simon făcu semn unui valet, cerând o sticlă de vin.

Bleah. Vinul era ca şi cum ar fi băut apă.

– Un pic mai demult. Strămoşii mei erau vikingi şi celţi. După legendă, primul conte de Glengask a fost un bărbat cât un urs pe nume Laurec. S-a însurat cu o fată celtă care îşi picta faţa în albastru şi dansa goală sub lumina lunii.

– Ranulf, mormăi unchiul Myles.

– Mă rog, asta-i o veche legendă, cedă el. Foarte posibil să fie exagerată.

Ceilalţi doi bărbaţi schimbară o privire. Hm. Era clar că poveştile despre vikingi şi fetele goale şi cu feţele albastre erau prea scandaloase pentru înalta societate. Nici măcar nu era sigur de ce spusese povestea, doar

că în ultimele zece ore băuse și poate că furia și frustrarea lui începeau în sfârșit să se mai domolească.

- Este o poveste fascinantă, comentă Lord Stephen. Glengask, ce cauți la Londra, cu rădăcini așa de adânci în Ținuturile Înalte?

- Așa-i, insistă și Beasley. Nu te-am mai văzut niciodată pe aici.

Ranulf ridică din umeri.

- Aici sunt petrecerile.

Myles râse, deși nu părea teribil de amuzat.

- Sora lui, nepoata mea, a împlinit 18 ani în urmă cu câteva săptămâni. Își dorea un sezon la Londra.

Conversația se opri câteva momente cât chelnerii le aduseră mâncarea. El ceruse friptură de vânat, dar mizeria pe care o primise era aproape înecată într-un sos așa de gros și sărat încât la fel de bine ar fi putut să mănânce carne de vită. Sau chiar pui.

- Deci după ce sora ta își va termina sezonul, bănuiesc că vă veți întoarce în Scoția?

El se uită la Lord Stephen.

- Da. Mai mult decât probabil.

- Fetele muntene sunt așa de frumoase cum se spune? întrebă Beasley, chicotind.

- Și de sălbatice? adăugă celălalt.

- Sunt fete frumoase. Sunt fete sălbatice. La fel cum îmi imaginez că sunt și aici.

- Îmi imaginez că un marchiz, descendent dintr-un viking și o celtă cu fața albastră, zise Lord Stephen peste paharul lui de vin, are de unde alege dintre cele mai frumoase și de viță domnișoare muntene. Femei cu aceeași educație și cu așteptări... similare.

Asta începea să fie insultător, deși nu erau atât cuvintele, cât tonul. Privi la Myles și fu surprins de privirea intensă din partea unchiului său înainte ca vicontele să revină la fazanul lui. Îi scăpa ceva? Cu asemenea așteptări reduse, ar trebui să se descurce. Dar nu-l ajuta că era obosit și pe jumătate beat.

Sau poate că Myles doar încerca să-l avertizeze să nu mai spună povești cu vikingi. Ranulf se încruntă în sinea lui. Dacă asta făcea parte din viața lui de acum, va trebui măcar să se prefacă mulțumit, dacă nu chiar fericit. *Ea* va face parte din viața lui și asta îl va face fericit.

– Știai că Charlotte Hanover a fost cândva logodită? comentă nonșalant Lord Stephen.

Acum Ranulf era interesat.

– Da. Mi-a povestit că James Appleton a murit într-un duel.

– Așa este. Stephen încuviință din cap. O tragedie din cauza unei mici stângăcii. Appleton ar fi făcut-o până la urmă vicontesă, cu o casă veche minunată pe Charles Street, perfectă pentru găzduit serate. Și și-ar fi petrecut restul anului la Trowbridge, chiar lângă Bath.

– Din moment ce nu au fost căsătoriți, continuă Beasley, ea nu a putut purta doliu complet și a trebuit să lase negrul în șase săptămâni. Dar am știut cu toții și am lăsat-o în pace.

– Sunt sigur că a fost recunoscătoare, zise Ranulf, dându-și seama că i se încleștа maxilarul.

Făcu un efort să se relaxeze.

– Era chiar un premiu important la care s-a renunțat – fata unui conte cu o zestre care atunci era impresionantă. Stephen făcu niște calcule pe degete. Acum, șapte ani mai târziu, probabil că s-a dublat cât valora la 18 ani, doar ca o compensație că are 25 de ani.

Ranulf luă o înghițitură din vinul slab.

– Eu aș pune pariu că voi doi încercați să spuneți ceva, zise el.

– Doar că tu ai femeile tale și noi pe ale noastre și nimănui nu-i place un braconier. Lord Stephen înclină paharul spre Ranulf, toastând spre el. Mai ales când bărbatul este în vizită. Este ca și cum ai fi invitat la cină și ai fura argintăria.

Acum lucrurile aveau sens. Nu el era punctul de conflict; Charlotte era. Asta îl surprinse, deşi dacă se gândea mai bine n-ar fi trebuit.

- Am o casă aici în Londra, zise el, dându-şi seama că asta suna supus şi umil. Poate că încerca să fie tolerant, dar nu era ţapul ispăşitor al nimănui. Şi chiar dacă n-aş avea, continuă el intenţionat, dacă o fată nu are inel pe deget, atunci este în joc.

Ochiul stâng al lui Beasley tresări.

- Atunci să zicem că vei fi o ţintă în vizor.

Ranulf se juca nepăsător cu cuţitul de lângă farfuria lui.

- Băieţi, trăiţi într-o ţară liniştită. Înainte să declaraţi că începeţi ceva, ţineţi minte că eu am venit aici pentru o conversaţie amabilă şi o masă bună. Pot să plec la fel, ştiind că odată ce voi pleca din Londra, nu mă voi întoarce prea curând. Sau puteţi să începeţi ceva care s-ar putea să nu se termine cum vreţi voi.

Cu un râset care nu părea deloc autentic, Lord Stephen se sprijini de spătarul scaunului.

- Noi doar conversăm aici, Glengask. Nu-i nevoie de ameninţări.

- Sunt de acord, zise Ranulf. Aşa că încetaţi să ameninţaţi.

Myles se aplecă pentru a goli sticla de vin în paharul lui.

- Am auzit că Sullivan Waring trimite săptămâna viitoare cinci cai la Tattersall. Se zvoneşte că s-ar putea să se dea cu trei sute de lire unul.

- Asta-i ridicol! pufni Beasley. Nici măcar caii lui Waring nu valorează atâta.

Lord Stephen continua să se uite la Ranulf, care la rândul lui se uita cu răceală la el. Dacă individul credea că o privire fixă îl va speria, ei bine, Ranulf îi supraestimase pe englezi. Şi aşteptările lui fuseseră oricum joase. Într-un final, fiul ducelui îşi mută privirea la Simon Beasley.

– Cred că putem spune că știm cu toții cum stăm aici și poate am început ziua de astăzi cu stângul.

– Bine zis, fu de acord Myles. Pot să sugerez să începem din nou?

– Eu nu văd sensul. Ranulf puse jos tacâmurile, renunțând la monstruozitatea înecată în sos din farfuria lui. Ați spus ce ați vrut – mai mult sau mai puțin. Orice ați spune acum, oricât de politicos ați formula, ar fi o minciună.

– Dar noi ne mințim tot timpul, Glengask. De exemplu, i-am zis lui Simon că noua lui haină va declanșa o nouă modă, când în realitate mi se pare hidoasă și culoarea e oribilă.

Beasley își atinse partea din față.

– Așa ceva, Stephen.

– Oh, pentru Dumnezeu, Simon, este verde-deschis!

Ranulf ar fi putut să tolereze dacă acești bărbați ar fi fost suspicioși și ostili. Ba poate chiar ar fi și respectat asta. Dar în timp ce-i asculta pe cei doi cum dezbat meritele sau lipsa meritelor unei haine verde-deschis, își dădu seama că toate zâmbetele adresate lor, toate glumele la care ar râde ar fi o minciună. Acești bărbați și cu el nu vor fi niciodată prieteni. Proveneau din lumi diferite și nu aveau absolut nimic în comun, în afară de o fascinație comună pentru Charlotte.

Pentru că investise mult în acest experiment, rămase până la sfârșitul mesei și făcu efortul de a discuta banalități. Era epuizant și aproape se hotărâse că prefera furia plictiselii când englezii se ridicară în picioare.

Lord Stephen îi întinse mâna.

– Bănuiesc că vrei să continui să-i faci curte lui Lady Charlotte Hanover, atunci?

– Nu cred că asta-i treaba ta, Hammond.

Fiul ducelui își coborî din nou mâna.

– Este bine de știut asta, Glengask.

– Da. Cred că ar trebui să fim clari.

Ranulf ieşi cu unchiul său. Chiar şi aerul din Londra era bine-venit după asta, şi el inspiră adânc.

– Deci, trebuiau să fie prieteni sau te gândeai la altceva? întrebă el, în timp ce trăsura Swansley dădea colţul pentru a ajunge la ei.

– Cândva m-ai acuzat – şi pe drept – că sunt prea credul. Încerc să nu repet aceeaşi greşeală de două ori. Şi ăia doi mi se par... suspecţi.

– Da. Încă am pielea de găină, fu de acord Ranulf. Ai ceva în mod deosebit de spus?

Myles clătină din cap.

– Nu. După ce urcară în trăsură, el se aplecă în faţă. Voiam să ştii că acest sentiment există printre unii dintre semenii mei. Dar pentru Dumnezeu, nu-i judeca pe toţi după comportamentul ălora doi. Există şi oameni cumsecade aici şi aş fi mândru să te prezint câtorva dintre ei.

Vocea vicontelui tremura un pic. Era îngrijorat că va fi din nou judecat în baza celor aleşi să-i fie prieteni? Sau chiar voia ca Ranulf să găsească prieteni la Londra? Oricum, era emoţionant.

– Dă-mi o zi sau două să-mi revin după experienţa asta, răspunse el, şi o să-i întâlnesc cu plăcere pe adevăraţii tăi prieteni.

Şi pe cât era el de sceptic cu asta, avea un motiv foarte bun să dea o altă şansă Londrei şi londonezilor – lui Charlotte îi plăcea aici şi el nu va repeta greşeala tatălui său, ţinând o englezoaică închisă în Ţinuturile Înalte când inima ei era în altă parte. Mai ales când inima lui era alături de ea.

Charlotte se aplecă mai mult pe harta Ţinuturilor Înalte pe care o găsise. Trasând latitudinea şi longitudinea, se uită la cartea cu proprietăţi luată din biroul tatălui ei şi marcă graniţele aproximative ale Glengask. Chiar şi pe o hartă la scară mică, proprietatea lui Ranulf era impresionantă şi imensă, eclipsând

majoritatea moșiilor engleze. Traversa râul Dee în două puncte și era plină de văi mari, puțin adânci, de dealuri stâncoase și defileuri, iarbă bătută de vânturi și teren arabil.

Rămase o clipă îndelungată uitându-se la hartă, pierdută în închipuiri cum călărea pe lângă râul sălbatic și cum se plimba prin canioanele înalte unde copacii găsiseră apărare de frig și vânturi. Și mereu lângă ea era Ranulf, arătându-i frumusețea Ținuturilor Înalte și făcând-o să-i iubească pământul aproape la fel de mult cum ea îl iubea pe el.

Clipind, reveni la cartea cu proprietăți. Nu se afla acolo ca să măsoare averea lui Glengask. Trecând cu degetele pe listele nesfârșite, găsi numele Gerdens și marcă cu grijă acea proprietate, apoi făcu la fel cu Campbell, Dailey și Calder.

Apoi se retrase. În vreme ce Glengask era de departe cea mai mare proprietate – ceea ce avea sens, pentru că MacLawry erau singurii care refuzau să-și vândă pământurile –, era clar înconjurată de ceilalți. Din ce-și dădea ea seama, el avea puțini aliați pe la margini, precum MacTier, Orlin și Lenox, dar apoi în orice direcție te uitai se afla cineva care fie amenințase un MacLawry, fie chiar rănise sau omorâse unul.

– Dumnezeule, icni ea.

De ce nu-și dăduse seama mai devreme? Ranulf nu-și imagina dușmani, nu-și umfla pieptul pentru că-i plăcea să fie cunoscut sau pentru că simțea că mândria îi era afectată. Acum că îl cunoștea mai bine, când știa cât de importante erau familia și clanul pentru el, vedea clar că petrecuse ani și ani transformându-se în cel mai mare, cel mai înspăimântător diavol din Ținuturile Înalte – un bărbat pe care nici un alt bărbat nu ar îndrăzni să-l înfrunte.

Și ea îi spunea să se poarte civilizat, să-și rezolve disputele cu cuvinte. Ce ar fi avut mai mari șanse să oprească un om din a încerca să omoare un altul?

Un avertisment pronunțat cu asprime sau credința bine fondată că dacă un individ ataca, el va fi cel care va ajunge sub pământ? Acești bărbați crescuseră în cel mai sălbatic, cel mai periculos loc din regat. Chiar dacă unii dintre ei locuiau acum în locuri mai civilizate, strămoșii lor, tații, bunicii, le transmiseseră tradiții de ură față de alte clanuri și teama de schimbare. Și cu siguranță cu toții se temeau de un bărbat care refuza să se plece în fața oricui - inclusiv a actualului prinț regent.

Deja refuzase să reacționeze de trei ori când fusese provocat - de către Berling, Gerdens-Dailey și Calder. Pe cât de mult voia ea, nu se putea convinge că clanul MacLawry era mai în siguranță prin acțiunile lui. Sau mai degrabă, prin lipsa lui de acțiune.

Și el făcuse asta pentru ea, pentru că ea era luminată - sau temătoare sau fusese cândva rănită pentru că un bărbat avusese mai multă mândrie decât creier și de atunci ea se hotărâse că orice manifestare de forță sau violență era inutilă și barbară. Dar ea nu trăia în Ținuturile Înalte și nu fusese niciodată presată de semenii ei să se schimbe sau să schimbe cum alegea să trăiască.

Îl pierduse pe James din cauza unui act de violență inutil, stupid și complet evitabil, atras chiar de el asupra lui. El nu avusese vreodată simțul umorului - cel puțin, nu cu privire la propriile slăbiciuni. Chiar și la cinci ani de la moartea lui, își amintea obrajii lui îmbujorați, felul în care el practic provocase pe oricine să râdă de el pentru ceva așa de nevinovat ca o împiedicare. Și apoi cineva râsese și nimic nu era de ajuns pentru a-și recupera onoarea și mândria decât făcând patruzeci de pași și trăgând cu un pistol.

Ranulf MacLawry nu era James Appleton. Se îndoia că cei doi s-ar fi suportat, cu atât mai puțin să fi fost în stare să se împrietenească. Dar în vreme ce James fusese obsesiv de egoist și superficial, Ranulf părea oricum

numai așa, nu. Și oricum ar putea el să fie, Ranulf nu era prost.

Charlotte se ridică de la masa din bibliotecă și se duse la fereastră. Un bărbat murise prostește și, sfătuind un al doilea bărbat extraordinar să se poarte... civilizat, s-ar putea să-l fi condamnat la aceeași soartă. Și asta – asta ar fi mai mult decât ar putea ea suporta.

Arran spusese că Ranulf va lua astăzi prânzul la White. Zisese și ceva despre faptul că fratele lui înnebunise și hotărâse că avea nevoie de prieteni englezi, dar tot ce auzise ea era că el încerca să se poarte civilizat.

Acum însă nu mai era așa de sigură că asta era o idee bună. Își conducea clanul de mai bine de cincisprezece ani și găsise căi de a oferi oamenilor lui o educație mai bună, case mai bune, venituri mai mari și o independență constantă de Anglia și de presiunile vecinilor lui de a frânge clanul.

Își încleștă degetele în pervaz. Acum, mai mult decât orice, voia să-l vadă, să-și ceară scuze că încercase să-l oblige să-i urmeze filosofia când ea nu o înțelesese pe a lui. Și voia să-l sărute și să-i simtă corpul cald, solid lipit de al ei.

Trăia o viață periculoasă. Și chiar știind asta, nu-și imagina că ar vrea să fie altundeva decât alături de el. Dacă nu-l distrusese. Plecă de la fereastră și ieși din bibliotecă.

– Winnie? strigă ea.

Un valet ieși din salonul de masă.

– Cred că o veți găsi pe Lady Rowena în dormitorul surorii dumneavoastră, milady, zise el.

– Mulțumesc, Thomas.

Le găsi pe Janie și Winnie întinse pe pat, uitându-se amândouă prin noul *Ackermann's Repository* și chicotind. Erau așa de tinere, fără griji, naive – îi era aproape imposibil să creadă că și ea fusese exact așa cu nu prea mult timp în urmă. Și cu mult mai mult decât își dorea să recunoască.

Sora ei ridică privirea.

– Char, mă vezi cu una din bonetele astea?

Charlotte înaintă, înclinându-şi capul pentru a se uita.

– Cred că-i o monstruozitate, răspunse ea zâmbind. Dumnezeule!

Ambele fete râseră.

– Ţi-am zis că n-o să-i placă, exclamă Winnie, accentul uşor, ce nu reuşea să-l ascundă, făcând-o şi mai fermecătoare decât îşi dădea ea seama.

– Winnie, mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să-ţi vizitezi fraţii la Gilden House, zise repede Charlotte, dorindu-şi să o ia de mână pe Rowena şi să o scoată pe uşă afară. Mi-ar face plăcere să te însoţesc.

– Tocmai l-a văzut pe Arran, răspunse Janie, încreţindu-şi nasul. Şi Lord Glengask era într-o stare aşa de proastă azi-noapte.

Rowena însă se dădu jos din pat.

– Tocmai mă gândeam că am uitat să-i spun ceva lui Arran.

– Vrei să vin şi eu?

Jane nu părea deloc entuziasmată, iar Charlotte nu se putu abţine să nu zâmbească surorii ei.

– Oh, nu, zise Winnie, luând-o pe Charlotte de braţ şi trăgând-o spre uşă. Nu vom sta mult. Mulţumesc că mergi cu mine, Charlotte. Cred că Mitchell este încă îngrijorată că Ran o va da afară că m-a ajutat să fug din Glengask şi încearcă să păstreze distanţa până când el va uita. Pocni din limbă şi un câine mare gri ieşi de sub pat. Haide, Una. Putem să-l vizităm pe Fergus. Ştiu că ţi-e dor de el.

Charlotte ceru să fie adusă trăsura şi în zece minute se îndreptau spre Gilden House. Habar nu avea cum o va spune, dar ştia că trebuia să-şi ceară scuze şi să-i spună lui Ranulf că trebuia să înceteze să o mai asculte când venea vorba de gestionarea semenilor săi

munteni – și asta repede, înainte să se întâmple ceva teribil și ireversibil.

– Îți place de el, nu-i așa?

Tresări, uitându-se la Winnie.

– Poftim?

– De Ran. I-am zis că dacă încetează să urle și să împrăștie ordine oamenilor, tu vei vedea că nu-i un diavol.

– Nu l-am crezut niciodată un diavol, răspunse surprinsă Charlotte. Tu i-ai spus să se poarte frumos?

– Este foarte inteligent, să știi, și ne iubește foarte mult pe toți. Dar este așa de obișnuit să fie în Scoția și nu știe cum se poartă englezii.

– Dar aici nu-s doar englezi.

– Te referi la îngrozitorul ăla de Lord Berling. Poate că nu-i englez, dar nici muntean nu este.

– Nu doar Berling, Rowena. Și fratele tău este așa cum este dintr-un motiv foarte bun. Inspiră. Eu doar îmi doresc să-mi fi dat seama de asta mai devreme.

Rowena veni spre ea și-i prinse mâna.

– Nu l-ai refuzat, nu-i așa?

– Nu. Normal că nu.

– Oh, slavă Cerului! Pentru că-i îndrăgostit de tine. Nimeni nu-i răspunde, să știi. În afară de mine. Și până și eu ajung să fac ce zice el – mai puțin cu venirea aici. Și știu că vrea să mă mărit cu Lachlan MacTier și credeam că și eu vreau asta, dar acum că sunt aici cred că poate Lachlan nu-i bărbatul potrivit. Știi, el mă crede o copilă și aici sunt bărbați care știu clar că eu sunt o tânără domnișoară. Unii foarte frumoși.

Oh, Doamne! Deci va trebui să-i spună lui Ranulf și despre asta. Dar el trebuia să afle mai întâi alte lucruri. Voia ca el să știe că nu-l iubea în ciuda așa-ziselor lui metode diavolești, ci pentru ele. Pentru că, la fel de mult cum el dorea să-și protejeze familia și prietenii, și ea voia asta pentru el.

capitolul 16

Arran se holba la el.

- Cum adică vrei să stai la discuții cu Campbell? întrebă el, cu chipul alarmat și palid.

- Ne luptăm de mai bine de o sută de ani, răspunse Ranulf. Cred că a sosit momentul să stăm de vorbă.

- Nu vei intra niciodată viu în castelul lui. Și dacă ai intra, sigur n-ai mai ieși.

- Deci tu ai prefera să continuăm așa? Să ne ia câte un om din când în când și noi le împușcăm câte unul de-al lor la schimb?

Ridicându-se, Arran începu să umble prin salon.

- Ți-ai pierdut mințile! izbucni el în sfârșit. Știi cum supraviețuim. Rămânem puternici și ei ne lasă în pace pentru că le este teamă de ce le-am putea face dacă ne atacă.

Ranulf bău din cafeaua lui, dorindu-și ca durerea de cap să se domolească. Deși recunoștea că era obosit și că-l durea capul, nu credea că-și pierduse mințile. Nu încă.

- Am câștiga mai multe cu Campbell decât cu Gerdens. Dacă vorbesc cu ei, va trebui să am de-a face cu Berling.

- Nu trebuie să vorbești cu nimeni, insistă fratele lui. Dacă te duci tu la ei, o vor vedea ca pe o slăbiciune. În afară de incendierea școlilor și oferta de a cumpăra pământ, ne-au lăsat în pace cincisprezece ani. Și asta datorită ție, Ran.

- Ne-au lăsat în pace, dar Gerdens-Dailey l-a împușcat pe Munro și mi-au dat foc la grajd. Expiră. Vreau ca familia mea să fie în siguranță, zise el într-un final. Vreau să pot aduce o soție la Glengask și să nu-mi fac griji de fiecare dată când iese să culeagă flori.

- Păi, singura cale de a face pace cu Campbell este dacă îți arzi țăranii și satele și pierzi suficienți oameni încât ei să spună că-s mai buni decât noi. Și va trebui

probabil să vinzi o treime din Glengask pentru păşunatul de oi doar ca ei să te creadă.

- Trebuie să exi...

- Iar cu Gerdens n-o să faci niciodată pace, deci doar vei fi mai slab şi vei înfrunta un rând mai puţin de asasini - doar dacă nu cumva Campbell hotărăşte că dacă te are pe tine la pământ, ne poate avea pe toţi sub cizma lui.

De obicei, Arran avea foarte multă logică şi Ranulf nu-i găsi greşeli în raţionament nici de data asta.

- Atunci ce sugerezi să fac?

- Unu la mână, sugerez să încetezi să le mai permiţi acelor *amadan* să te insulte şi, doi la mână, să începi să gândeşti din nou cu creierul, şi nu cu scula. Cu cât eşti mai puternic, cu atât este mai probabil să ne lase în pace. Şi aşa vom fi în siguranţă.

- Şi dacă eu nu mai pot să chelfănesc oamenii fără un bun motiv?

- Atunci caută un bun motiv, Ranulf. Pentru Dumnezeu! Până acum nu aveai nevoie de motive ca să dai cu pumnul. Fratele lui lovi cu pumnul în spătarul scaunului. Dacă ea te-a castrat acum, vom fi morţi până la iarnă.

Ranulf sări în picioare.

- Destul!

- De ce? Nu poţi să dai în mine, sau fata ta se va încrunta la tine. Arran arătă cu degetul spre el. Şi în clipa în care Campbell sau Gerdens sau oricine altcineva îşi dă seama de asta, suntem toţi morţi.

Ştia că Arran avea dreptate şi ştia că era un prost că permitea unei femei să-i dirijeze treburile. Până la urmă, el trăise viaţa asta. Ea, nu.

- O vreau în viaţa mea, Arran. Vreau să fie fericită şi vreau să fie în siguranţă.

Arran se uită la el.

- Nu cred că le poţi avea pe toate trei, Ran. Poate două. Dar nu toate trei.

– Şi eu cred că te înşeli.

Uşa salonului se deschise şi Rowena intră în încăpere. Toată casa se lumină imediat, aducând aminte de acasă. Zâmbi la apariţia neaşteptată a surorii lui; Rowena nu părea să aibă vreodată ambele picioare pe pământ în acelaşi timp.

– Ce faci aici, *piuthar*? întrebă el, sărutând-o pe obraz.

– Nu-şi poate o soră vizita fraţii? răspunse ea cu un zâmbet. Arran, scoate-mă la o plimbare.

– Vin eu cu tine, zise Ranulf, îndreptându-se spre uşă.

– Nu, nu vii. Ţi-am lăsat un cadou în birou. Când ne întoarcem, poţi să-mi spui dacă îţi place.

Luându-l pe Arran de braţ, aproape că îl trase pe hol.

Ignorând pentru moment faptul că nimeni nu trebuia să intre în birou fără permisiunea lui, Ranulf îi privi cum coboară în hol şi ies pe uşa principală. Îi auzi pe Una şi Fergus în salonul de dimineaţă alergându-se şi spărgând probabil lucruri.

– Owen, strigă el la servitorul devenit majordom, potoleşti câinii, da?

– Da, stăpâne.

Cu o înjurătură, scoţianul voinic intră în salonul de dimineaţă, unde erau şanse ca el să fi provocat mai multe daune decât cei doi câini împreună.

Dacă Ursul ar fi fost aici, ar fi fost aproape perfect. Traversă holul şi deschise uşa biroului său.

– Bună, zise Charlotte, stând în faţa ferestrei înalte.

Părul ei luminos părea ţesut cu aur. Inima lui tresări, apoi îşi dublă ritmul normal. Doar absenţa Ursului din Londra făcea ca momentul să nu fie absolut perfect. Traversă fără cuvinte încăperea, oprindu-se doar când o cuprinse în braţe. Se aplecă şi-i sărută gura dulce, ridicată spre el.

– Bună, murmură şi el, sărutând-o din nou.

În mod ciudat, toată furia şi frustrarea care îl hăituiseră dispărură acum, de parcă nu suportau lumina

din zâmbetul ei. Poate că până la urmă avea ceva de vrăjitoare în ea.

– Arran a zis că nu vii astăzi. Charlotte îi dădu părul la o parte din ochi. Dar eu am vrut să te văd.

– Nu mă plâng de asta. O luă de mână, împletind degetele ei elegante și lungi cu ale lui, mari și cu bătături. Vino cu mine în salon.

Ea se sprijini de umărul lui, uimindu-l din nou cu intimitatea și încrederea demonstrate. Va face orice ca să o apere. Nici un preț nu era prea mare. Va găsi o cale, pentru că era pur și simplu inacceptabil să fie trăiască fără ea. De neînchipuit. Intolerabil.

În timp ce traversau holul, din salonul de dimineață auziră urlete, lătrături și trânteli.

– Owen, ai murit? strigă el.

– Aproape, stăpâne. Nu încă.

– Tu și fantoma ta să stați departe de salon.

– Bine, stăpâne!

Charlotte își acoperi gura cu mâna, râzând silențios când el închise ușa în urma lor. El zâmbi la ea.

– Acum, ce te aduci aici, *leannan?*

– Mai întâi, sărută-mă din nou.

– Aici nu te contrazic. Cuprinzându-i obrajii, el o sărută, împletindu-și limba cu a ei până rămase fără aer. Ești sigură că doar un sărut vrei?

– Oh, vreau mai mult de atât, zise ea, cu brațele în jurul umerilor lui și uitându-se la fața lui. Spune-mi cum zici „frumos".

– *Brèaghe.*

– Ești foarte *brèaghe*, Ranulf MacLawry.

– Și tu ești *àlainn*, răspunse el, sărutând-o cu blândețe. Ești o fată bună, frumoasă, Charlotte Hanover. Și acum spune-mi de ce voiai să mă vezi.

Ea inspiră adânc, trăgând de lavaliera lui. Dacă ea, dintre toți oamenii, ezita să-i spună ceva, lucrurile nu stăteau bine. Simți un fior în inimă. Hotărâse ea că nu-l voia? Că viața lui era prea periculoasă pentru ea, chiar

dacă el voia să o schimbe? Cea mai rea parte era că știa deja că era adevărat - că nici o femeie întreagă la cap nu ar risca să se mărite cu căpetenia clanului MacLawry decât dacă era disperată după un titlu.

- Doar spune-mi, șopti el, pe Sfântul Andrei!

Un zâmbet rapid îi atinse gura.

- Am marcat Glengask pe o hartă, zise ea, cu privirea fixată pe pieptul lui. Este enorm.

El nu se așteptase la asta.

- Da?

Asta nu era despre lăcomie, deci ce urmărea?

- Am marcat și pământurile vecinilor tăi. Ești înconjurat de clanuri rivale.

Ah. Deci era vorba despre faptul că el nu-i putea promite siguranță. Așa să fie.

- Ce zici dacă termini povestea mai târziu, Charlotte?

- Eu...

Îi captură gura cu a lui. O dorea în viața lui, pentru tot restul vieții, cu fiecare fibră din corpul lui. Dar cu aceeași convingere știa că, indiferent de ce făcea, nu o va putea proteja cum ar fi fost protejată la Londra, la fel de în siguranță cum ar fi fost cu unul ca Lord Stephen Hammond. Dar pe Dumnezeu, nu o va lăsa să plece fără să facă dragoste cu ea încă o dată.

- Ran, tu nu...

Desfăcând fundele de la spatele frumoasei rochii cafeniu cu galben, i-o dădu jos de pe umeri și-i luă în gură sânul drept, sugând și mângâind sfârcul cu limba. Îl mângâie pe celălalt cu mâna liberă, strângând și trăgând până când ea gemu și se arcui spre el.

Eliberându-i brațele din muselină, îi trase rochia peste șolduri și o lăsă să cadă pe podea. Apoi o sărută din nou, eliberându-și mâinile pentru a-și deschide pantalonii și a-și da jos haina. Restul hainelor puteau să aștepte. O dorea, avea nevoie de ea acum. Nimic altceva nu conta.

Ridicând-o în brațe, o așeză pe canapeaua îngustă și se sui deasupra, incitat când ea se întinse, îi cuprinse umerii și-l trase mai aproape pentru un alt sărut. El îi depărtă genunchii înainte ca ea să-și recapete mințile și intră în ea repede și adânc. „A mea", gândi el cu înverșunare. În acele câteva minute era a lui, așa cum el era al ei.

Ea termină imediat, cutremurându-se în jurul lui și făcându-i erecția și mai puternică, trăgându-l și mai adânc în ea. Cu privirea pe chipul ei, el intră repetat în ea, până când nu se mai putu reține și se vărsă în ea.

Respirând din greu, își coborî capul pe umărul ei. Asta era tot ce putea să facă. Nu putea să o încuie, așa cum nu putea să îndepărteze lumea. Tot ce putea să facă era să o iubească și să o elibereze. Chiar dacă asta îl omora.

– Ran, șopti ea, cu un deget prin părul lui. Cred că m-am înșelat.

El rămase cu ochii închiși, încercând să-și controleze respirația. Venise să-i spună și el o va lăsa să facă asta.

– Spune-mi, zise el.

– Tu nu ești din Londra, zise ea încet, jucându-se absent cu părul lui într-un fel care îl făcea să simtă fiori de plăcere pe șira spinării.

– Da. Știu asta.

– Ceea ce faci tu, felul în care trăiești, este ceea ce funcționează pentru tine. Așa îi protejezi pe toți.

– Dar nu îi protejez pe toți, zise el, ordonându-și să-și adune curajul și să se ridice pe brațe să se uite în frumoșii ei căprui.

– Nimeni nu poate proteja pe toată lumea. Dar tu... faci o treabă al naibii de bună. Făcu o grimasă. Trei oameni au încercat să te ademenească într-un scandal azi-noapte. Și cred că ultimii doi au încercat doar pentru că pe primul nu l-ai înfruntat.

Ceva ciudat părea să se întâmple. Ranulf se retrase reticent din ea și se ridică în picioare, încheindu-și

pantalonii și oferindu-i mâna pentru a o ajuta să se ridice. Își ridică haina gri-închis de pe podea și i-o dădu ei. Era mult prea mare pentru ea, aproape o înghiți când băgă mâinile pe mâneci, dar creierul lui funcționa mai bine când ea era acoperită. Netezindu-și părul, se așeză pe canapea lângă ea.

- Deci. Vrei să spui că...

- Spun că ar fi trebuit să-l pocnești pe George Gerdens-Dailey. Sau pe Berling. Sau pe Calder. Sau măcar să te asiguri că ei știu că ai fi putut să o faci.

El rămase lângă ea o vreme, doar uitându-se la ea. Cu picioarele strânse sub fundul gol și cu mâinile abia ieșindu-i din mânecile lui ridicate, arăta teribil de sfioasă și teribil de excitantă în același timp.

- Credeam că bătaia este prima opțiune a minților inferioare, zise el.

- M-am înșelat.

- Poți să repeți asta? N-am auzit foarte bine.

- Ce om îngrozitor, mormăi ea, strecurându-se sub brațul lui și ghemuindu-se lângă el. Aici, când doi englezi se bat pentru o chestiune idioată de mândrie sau onoare *este* ridicol. Pentru tine, când îl pocnești pe Lord Berling în nas nu o faci pentru că... ei bine, pentru că ești mare și puternic și poți. O faci ca să-l avertizezi pe el și ai lui să păstreze distanța, pentru că-i o alternativă la a-l omorî pe vreunul din ei.

- Aproape că mă faci să par rezonabil, Charlotte.

- Ești aproape rezonabil.

Ridicându-se, îl sărută pe maxilar.

- Moartea oricum se întâmplă, fată, zise el. Și cu cât cineva îmi este mai drag, cu atât este mai probabil să fie rănit. Oftă. Și nu-s sigur că o bătaie sau două ar putea schimba vreodată asta.

- Eu sunt dispusă să...

- Stăpâne! strigă Owen, lovind frenetic în ușa închisă a salonului. Probleme!

Ranulf fu la ușă în doi pași.

– Ce probleme? întrebă el deschizând-o.

– Unul dintre noii băieți de la grajduri ieșise să-l plimbe pe Stirling și i-a văzut pe căpetenia Arran și Lady Winnie înconjurați de un grup de bărbați. Eu...

– Îmbracă-te, ordonă el peste umăr, cu inima înghețată de groază.

Coborî tropăind pe scări. Fergus și Una urlau la ușa de la intrare și el o deschise cu o înjurătură. Nu fu nevoit să întrebe unde erau fratele și sora lui; îi găsiră câinii. Asta se întâmpla când se relaxa, când se oprea o clipă pentru a se îndrăgosti – chiar și când știa că nimic bun nu va ieși din asta.

Charlotte își ridică rochia și o trase pe ea, legându-și fundele de la spate într-o clipă. Încălțându-se, alergă spre ușă, cu inima bătându-i așa de repede încât crezu că s-ar putea să-i explodeze în piept. Dacă frații lui păteau ceva, Ranulf nu și-o va ierta niciodată. Dar dacă el păștea ceva, ea nu va supraviețui.

Ajunse la ușa de la intrare când Owen ieșea grăbit de pe holul servitorilor cu o flintă imensă în mâini.

– Unde erau? întrebă ea, mergând în ritm cu el.

– Ar trebui să stați în casă, milady, zise el, luând-o spre stradă.

Debny, celălalt servitor, era cu câțiva metri înaintea lor. Ranulf și câinii îi întrecuseră evident pe toți.

Charlotte ignoră avertismentul; nu era vorba despre ea. Și era posibil ca prezența ei să împiedice orice era pe cale să se întâmple. Sau așa spera ea. Dacă era nevoie, în momentul acesta era mai mult decât dispusă să pocnească pe cineva. Până la urmă, clanul MacLawry era clanul ei.

Îi văzu într-un mic parc, băgat în spatele unor frumoase case vechi. Nu era nimeni întins pe jos și nu sângera nimeni, deși nu știa de ce – sau dacă acest noroc va continua. În jurul celor doi MacLawry stăteau șapte bărbați, împiedicându-i clar să avanseze sau să se retragă.

Ranulf, aflat în fața ei, încetini pasul, cu câinii de o parte și de alta. Aveau blana zburlită, și ea reușea să le audă mârâiturile joase chiar și de la treizeci de pași distanță.

– Voiai ceva, Berling? strigă marchizul pe o voce tunătoare, mai plină de pericol decât mârâiturile câinilor.

Ea observă că acolo se aflau contele, George Gerdens-Dailey și acel îngrozitor Charles Calder. *Oh, nu.* Erau înarmați? Știa că Ranulf nu era, pentru că fusese pe jumătate gol în urmă cu câteva minute.

– Am zis să clarificăm niște lucruri, răspunse Berling, privind de la marchiz la câinii cât niște măgari și înapoi.

– Cel puțin trei dintre ei au pistoale, Ran, strigă fratele lui.

Arran avea un braț în jurul lui Winnie, interpunându-se între ea și Gerdens-Dailey. Frumusețea cu părul negru părea realmente înspăimântată, și Charlotte nu era surprinsă, ținând cont de cum o protejaseră cei trei frați toată viața ei.

Oprindu-se la câțiva pași de grup, Ranulf stătea cu brațele în lateral, într-o poziție relaxată de parcă discuta la o serată – sau chiar mai relaxat de-atât. Îl cunoștea destul de bine încât să-i vadă tensiunea în umerii drepți, dar se îndoia că mai știa cineva asta în afară de ai lui.

– Deci ce vrei să clarifici? întrebă el calm.

– Îți sunt dator cel puțin cu un nas rupt, răspunse Berling, cu un zâmbet obraznic pe față. Pentru început.

– Eu sunt chiar aici, Berling. Sora și fratele meu n-au nimic de-a face cu fața ta urâtă.

– Te aștepți ca eu să fac ceva cu fiarele alea stând acolo? Nu mi se pare o luptă dreaptă, Glengask.

Ranulf chiar râse. Părul de pe ceafa lui Charlotte se ridică.

– Deci acum vrei o luptă *dreaptă*, da? Ești un blestemat de *cladhaire*, Donald Gerdens.

Contele aruncă o privire bărbatului de lângă el.

– Vere?

– Ți-a zis laș, traduse Gerdens-Dailey. Și sunt de acord cu asta.

– Poftim?

– Când aduci șase oameni cu tine și te iei de sora omului, asta te face laș.

Chipul lui Berling se înroși.

– Atunci de ce ești aici, George? se răsti el.

Vărul contelui scoase un pistol din buzunar și-l îndreptă spre Arran.

– Pentru că înclin să fac să dispară un nevinovat. Doar dacă Glengask nu vrea să-mi explice niște lucruri și să încaseze el glonțul.

Charlotte icni, ducându-și mâna la piept. Ranulf tresări o secundă mai târziu, și ea își dădu seama că el nu știuse că ea se afla în spatele lui. Lângă ea, Owen ridică flinta. Erau pe cale să se întâmple lucruri groaznice. Lucruri groaznice, ireversibile. Inspirând ușor, ea ridică mâinile.

– Rowena, vino aici, strigă ea pe cea mai calmă voce.

– Nu, hohoti Rowena, agățându-se de fratele ei.

– Rowena, fă ce zice Charlotte, repetă Ranulf. Nu vreau ca vreunul din *amadan* ăștia să te împuște din greșeală.

Plângând, fata fugi din colțul parcului. Charlotte o luă în brațe, întorcându-se în așa fel încât ea să vadă ce se petrece, dar Rowena, nu.

– Acum, zise Ranulf, făcând încă un pas spre Gerdens-Dailey armat. Ce vrei să-ți explic, George?

Vărul contelui rămase cu arma ridicată și privirea spre Arran.

– Am o bănuială că tu știi ce s-a întâmplat cu tatăl meu, Glengask. Și aș vrea să știu ce te-a apucat să mi-l iei la două zile după ce l-ai pierdut pe al tău.

– Eu nu mi-am *pierdut* tatăl, răspunse Ranulf, cu emoție în voce pentru prima dată. *Athair* al tău și *athair* al tău – și arătă spre Berling – și unchiul tău Wallace l-au omorât.

- Eu am auzit că Campbell au fost de vină, zise Gerdens-Dailey.

Charles Calder se încruntă.

- Niciodată. Oricât ar fi de căpoşi MacLawry, Campbell n-ar fi fost niciodată de acord să-l omoare pe Seann Monadh. Cândva au fost prieteni.

Ranulf mai înaintă un pas, cu câinii lângă el.

- N-au fost Campbell. După ce l-am găsit pe tatăl meu, i-am urmărit pe călăreţi înapoi la conacul Sholbray.

- Asta nu-i...

- Şi m-am ascuns în ploaie sub fereastra salonului şi i-am auzit pe tatăl tău şi pe Wallace lăudându-se cum ei şi Berling l-au omorât pe tatăl meu. I-am auzit spunând-o şi le-am văzut feţele.

Furia îi tăie vocea. Charlotte auzea clar, aşa cum auzea adevărul din vorbele lui. Rămase cu atenţia pe el; dacă sau când se mişca el, ea o va duce pe Rowena în siguranţă, pentru că despre asta îşi va face el cele mai multe griji. Aşa cum ea era îngrozită în legătură cu el acum.

- Dar ăsta nu-i finalul poveştii, nu-i aşa? zise Gerdens-Dailey, întorcând capul ca să se uite la Ranulf.

- Este tot ce am de gând să zic în faţa acestor laşi. Dacă vrei mai mult, bagi pistolul şi vii unde putem vorbi ca doi bărbaţi.

- Ha, zise Berling. Dacă crezi că...

- Taci din gură, Donald, îl întrerupse vărul lui şi coborî pistolul.

- Arran, cheamă câinii, ordonă Ranulf.

Cu chipul alb şi încordat, Arran făcu cum zise el. Câinii se îndepărtară lent, cu reticenţă evidentă şi cu cozile lăsate de lângă Ranulf şi se furişară să stea lângă fratele lui. În vreme ce Charlotte îşi ţinea respiraţia, Ranulf şi George Gerdens-Dailey se apropiară unul de celălalt, oprindu-se lângă un ulm bătrân şi aplecat.

- Ce fac? şopti Winnie, rotindu-şi capul pentru a se uita.

– Vorbesc.

Nu știa dacă era cel mai înțelept mod de a acționa sau nu – în ciuda faptului, sau din cauza faptului, că exact asta îl îndemnase ea să facă.

– Dar se urăsc.

Charlotte încuviință din cap.

– Foarte probabil. Dar cred că au și foarte multe în comun.

– Când ne-au înconjurat, am crezut... Am crezut că-l vor omorî pe Arran. Și apoi... nu știu ce mi-ar fi făcut mie.

Îmbrățișând-o pe fata mai tânără, Charlotte rămase cu privirea la cei doi bărbați.

– Tot ce trebuie să-ți amintești este că Arran și Ranulf sunt bine. Cu noi toți aici nu se va petrece nimic acum.

– Dar mâine? Dacă merg la balul Lansfield de mâine? Se cutremură. Dacă unul dintre ei mă invită la dans?

– O să-i refuzi, răspunse ea, dorindu-și tare mult să audă ce-și spuneau cei doi bărbați.

Înțelegea de ce Gerdens-Dailey voia să știe o dată pentru totdeauna ce se întâmplase cu tatăl lui, așa cum Ranulf își dorise să știe. Dar dacă Ranulf mărturisea cele două crime, mai ales fiului uneia dintre victime, ar putea foarte bine ajunge în închisoare. Chiar și în streang, dacă instanța englezească putea fi influențată să scape de unul dintre cei mai încăpățânați și problematici locuitori din Ținuturile Înalte.

După ceea ce părură a fi ore întregi, dar nu aveau cum să fie mai mult de douăzeci de minute, Gerdens-Dailey încuviință scurt din cap și se întoarse.

– Am terminat aici, declară el.

Berling se încruntă.

– Dar...

Vărul contelui înaintă și-l apucă pe conte de gât.

– Noi doi trebuie să stăm de vorbă, mârâi el, despre motivul pentru care tatăl tău m-a mințit.

Îl împinse și Berling se împletici în spate, căzând aproape pe stradă.

- Eu nu...

- Glengask, ai face bine să fii acolo sau voi veni să te caut, își întrerupse Gerdens-Dailey din nou vărul.

- Voi fi acolo. Dar nu pentru că vei veni tu să mă cauți.

Încuviințând din cap, George Gerdens-Dailey se îndreptă spre un grup de cai. În mai puțin de un minut dădeau colțul și nu-i mai vedeau. Abia atunci începu Charlotte să respire din nou, simțind cum îi tremură genunchii.

- Liber, câini. Haideți, zise Ranulf, plesnindu-se peste coapsă.

Cozile dulăilor se ridicară imediat și tropăiră din nou spre el.

Arran îi urmă la câțiva pași în spate.

- Unde anume ar trebui să fii? întrebă el, apoi își îmbrățișă puternic fratele. Și mulțumesc. Lucrurile erau pe cale să devină neplăcute.

Ranulf îl îmbrățișă și el, apoi o prinse pe Rowena.

- Totu-i bine, *piuthar*. Nu-ți face griji.

- Charlotte a zis că totul va fi bine.

Privind peste capul surorii lui, Ranulf îi zâmbi lent și delicios, ceea ce o încălzi până la degetele de la picioare. Apoi el luă mâna surorii lui, îi oferi brațul și se întoarse spre casă.

- Owen, bagă flinta aia, da?

- Ce mama dracului s-a întâmplat? întrebă servitorul, coborând arma.

- Și eu aș vrea să știu, Ranulf, comentă Arran. Unde trebuie să te întâlnești cu acel bărbat? Dacă e un duel, te leg de un blestemat de scaun.

- Nu-i un duel, răspunse Ranulf, încordându-și brațul pentru a o trage mai aproape de el pe Charlotte. I-am zis că-i voi arăta unde-i îngropat tatăl lui.

- Ran, șopti Charlotte.

El ridică din umeri.

– A sosit momentul, *leannan*. Tot răul pe care George Gerdens-Dailey ni l-a făcut a fost pentru că bătrânul Lord Berling i-a zis că pe tatăl meu l-au omorât Campbell şi că MacLawry s-au luat de Gerdens doar de dragul de a o face. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei. Pace realizată doar cu câteva cuvinte. Ca să vezi.

Ea zâmbi.

– Şi asta după ce eu ţi-am spus că bătaia este acceptabilă.

– Voi ţine cont de asta, fată.

capitolul 17

Owen se uită de sus până jos la Ranulf în timp ce acesta cobora scările spre foaier.

– Credeam că lucrurile abia se liniştiseră. Sunteţi sigur că vreţi să le agitaţi iarăşi?

Aranjându-şi *sporran*-ul placat cu argint şi cu margini din blană de iepure, Ranulf ridică dintr-o sprânceană.

– Ginger aproape că a leşinat, comentă el. Dar cum eu sunt scoţian, am de gând să mă îmbrac ca atare.

– Şi eu nu pot să arăt ca un filfizon englez lângă fratele meu, zise Arran de la etaj.

Ca şi Ranulf, se îmbrăcase cu o haină închisă la culoare, deşi a lui Arran era gri, faţă de a fratelui său care era neagră. Şi ambii bărbaţii se îmbrăcaseră cu kilturile din tartanul în culorile clanului MacLawry, negru, gri şi roşu.

– Mă faceţi să lăcrimez, declară Owen. Sunteţi nişte prinţi munteni cum se cuvine.

– Să nu te audă englezii spunând asta, că altfel începem un alt război, observă sec Ranulf.

În seara asta se simţea... binedispus, de parcă o povară ce o căra de zece ani îi fusese ridicată de pe umeri. Şi aşa era, într-un fel; nu erau prieteni neapărat, dar măcar

Gerdens-Dailey fusese de acord că erau chit. O moarte pentru o moarte. Poate că era groaznic, dar așa erau obișnuiți semenii lui. Și Gerdens vor păstra distanța, dacă nu cumva Berling reușea cumva să-și convingă vărul că însuși Campbell îl omorâse pe Seann Monadh.

Și cu influența Gerdens, poate și Campbell vor păstra distanța. Cel puțin bătrânul Campbell fusese surprinzător de... neinteresat să trezească vechile rivalități. Dar, cum spusese Charles Calder, Campbell și Robert MacLawry fuseseră cândva prieteni. Mai rămâneau Dailey, dar prefera ideea de a înfrunta o singură problemă în loc de trei.

– Să știi că zâmbești, sublinie Arran când urcară în trăsură. Sper că ești conștient că nici unul dintre noi n-a fost invitat la marele dineu din seara asta de la Lansfield.

– Da, dar am fost invitați la balul de după. Consider ăsta un progres.

– Deci încă încercăm să ne purtăm civilizat și să-i facem pe englezi să ne placă? Suntem animalele de companie?

Ranulf se încruntă.

– La primul mare bal din sezon i-am spart nasul lui Berling. La al doilea aproape l-am sugrumat pe Gerdens-Dailey. Deci, când sunt invitat la al treilea, consider că-i un progres.

Fratele lui făcu o grimasă.

– Mă rog, când o zici așa...

– Așa aleg să o spun.

Când Arran rămase cu privirea la el, Ranulf se mulțumi să se uite afară pe geam la străzile întunecate ale Londrei. Era periculos dacă pentru prima dată în ani se simțea... optimist cu privire la viitor? Că el credea că putea să fie un cavaler, așa cum îi promisese lui Charlotte?

– Charlotte Hanover, zise Arran în tăcere.

– Da? Ce-i cu ea?

– Ai de gând să te însori cu ea?

– Așa mă gândeam. Se întoarse cu fața spre Arran din nou. De ce? Ai ceva de obiectat?

Fratele lui ridică din umeri.

– Este o englezoaică cuviincioasă, care cu puțin timp în urmă te considera un sălbatic și un diavol, dacă-mi amintesc. Nu mai ești acel bărbat?

Ranulf se aranjă mai bine în colț.

– Poate că ea nu mai este așa de rigidă cum o crezi tu, răspunse el.

– Sper că...

– Destul, Arran, îl întrerupse el. Mergem la o serată elegantă, ne vom purta frumos și eu o să mă descurc cu restul, dacă nu te deranjează.

– Bine.

– Bine.

„Măi să fie, dacă nu era minunat." Sentimentul de euforie care îi umpluse toată ziua dispăruse. Era în continuare un muntean, liderul clanului său, și ea era în continuare o domnișoară englezoaică, obișnuită cu iernile blânde și verile calde. Și indiferent ce spusese ea, că înțelege folosirea „bătăii", cum îi zisese ea, nu avea cum să se simtă în largul ei cu asta.

– Ran, eu n-am vrut să...

– M-ai ajutat destul, Arran. Eu doar sper că atunci când vei găsi femeia pe care să o iubești, ea va fi perfectă și n-o să ai vreodată de ce să te plângi sau să-ți faci griji pentru ea. Și viceversa.

– Asta mi se pare un pic plictisitor, de fapt.

– Da. Și să nu uiți asta.

Arran expiră.

– Nu încercam să te fac să te răzgândești. Eu doar... Sunt îngrijorat că va fi...

– Nu este Eleanor, comentă Ranulf, înțelegând în sfârșit. Nu umblă după un titlu și consecințele blestemate. Vreau să fie fericită. Nu doar... lângă mine.

Fratele lui privi îndelung pe fereastră, la fel ca el mai devreme.

– Atunci cred că-i destul de frumoasă. Şi cred că tu eşti fericit când eşti împreună cu ea. Doar... să fii sigur, Ran. Te rog. Pentru binele amândurora.

Ranulf o informase pe Charlotte în avans că el va purta toate însemnele scoţiene, oferindu-i ocazia de a se încrunta sau de a-l contrazice înainte de a apărea în public. Dar ea nu făcuse nici una, nici alta, ceea ce el interpretase drept un semn bun. Acum nu se putea abţine să nu se întrebe dacă ea doar îi făcuse pe plac – şi dacă el de fapt nu o făcea de râs. Cum putea el să fie sigur, cum sugerase Arran? Răspunsul nu era în mintea lui, ci în a ei. Şi el nu avea cum să-l ştie până când ea nu i-l spunea. Dacă i-l spunea.

Acesta era un gând posomorât. Când trăsura se opri pe strada din faţa reşedinţei Lansfield, aproape că se răzgândi în legătură cu participarea. Dar el alesese, aşa că la fel de bine putea să intre şi în kilt.

– Lord Glengask şi Lord Arran MacLawry, intonă majordomul, când păşiră în sala de bal.

Auzi roiul de bârfe începând dintr-un capăt al încăperii şi umflându-se până în partea cealaltă. Dacă tot se agitau atâta pentru că un bărbat îşi arăta genunchii, ar putea să se distreze – sau măcar să se obişnuiască.

Acum că se gândea, mai exista o soluţie; putea să rămână în Londra. I se făcu greaţă gândindu-se că ar putea să vadă Glengask doar ocazional de sărbători, dar bănuia că putea să o facă, dacă rămânând în Anglia o putea avea pe Charlotte.

Alungă ideea aproape la fel de repede cum îi veni. Indiferent ce scria pe blazonul familiei MacLawry, nu prezenţa *oricărui* MacLawry la Glengask semnala oamenilor că totul era bine şi că erau în siguranţă şi protejaţi; marchizul, căpetenia clanului, trebuia să fie acolo. Şi acesta, la bine sau la rău, era el.

Un vârtej auriu îi atrase atenţia şi ridică privirea să o vadă pe Charlotte intrând în sala de bal cu familia ei. Alesese să se îmbrace cu o mătase aurie, cu aplicaţii

de dantelă neagră și mărgele care o făceau să arate elegantă și teribil de atrăgătoare. El oftă ușor în timp ce o observa din cap până în picioare și înapoi. Magnifică.

– O să stăm aici toată noaptea sau...

Fără să mai aștepte ca fratele lui să termine, porni spre sora lui și familia Hanover. Tradiția spunea că el va trebui să-i ceară mâna fiicei lui Lord Hest și probabil că ar fi trebuit să i-o ceară deja. Și știa exact de ce nu o făcuse. Mai întâi, contele l-ar refuza și, în al doilea rând, încă nu fusese în stare să se convingă că a o lua în Scoția nu era complet egoist.

Ea zâmbi când îl zări, iar Ranulf fu nevoit să se controleze ca să nu mărească pasul. Era superbă. Toți bărbații care se uitaseră și trecuseră pe lângă ea, din politețe sau pentru că voiau o debutantă ori pentru că o vedeau doar ca pe logodnica unui bărbat mort, erau niște proști.

– Bună seara, zise el, înclinând din cap când ajunse lângă grup.

– Glengask, rosti tatăl ei, uitându-se acru și la el, și la Arran. De ce insiști să provoci agitație?

– Eu nu provoc agitație, răspunse el, îndreptându-și umerii. Mă port precum marchizul de Glengask.

Sora lui se ridică și-l sărută pe obraz.

– Eu cred că arăți *brèagha*, Ran, șopti ea. Și tu, și Arran.

– Mulțumesc, *piuthar*.

Charlotte întinse mâna și el coborî capul pentru a-i săruta degetele.

– Și eu cred că arăți *brèagha*, zise ea cu un zâmbet.

– Aproape ai accent, răspunse el. Spune-mi că în seara asta va fi vals.

– Vor fi două. Pe care îl vrei?

Scoase carnetul de dansuri din săculeț.

– Ambele.

– Ranulf.

El mijii ochii.

– Ți-am spus că englezii sunt prea bățoși?

Chicotind, ea îi dădu carnetul de dansuri și un creion.

– Da, cred că da. Când el alese al doilea vals al serii, ea veni mai aproape. Ai auzit ceva de la Berling sau Gerdens-Dailey?

– Nu. De fapt, Debny a aflat că George a plecat din Londra, se duce la conacul Sholbray. Trebuie să mă întâlnesc cu el acolo la sfârșitul lunii, dar s-ar putea să se fi hotărât să se ducă singur să caute. I-am zis locația aproximativă a mormântului.

– Ai făcut un lucru foarte curajos, zise ea, privirea ei căpruie schimbătoare întâlnindu-se cu a lui.

– Curajos? Nu. Sunt de acord că a fost lucrul corect de făcut. Și o să zic și că Gerdens-Dailey m-a surprins un pic. Credeam că-mi va răspunde cu un cuțit în inimă.

Pielea ei deschisă la culoare păli. La dracu'! Ea îi făcuse un compliment, iar el, din nou, răspunsese ca un barbar. Normal că era un barbar, după spusele majorității oamenilor. Avea momente când îi plăcea titlul. Dar nu știa dacă ea chiar voia să fie cunoscută drept soția diavolului. Pentru că singurul lucru mai rău decât un refuz din partea ei ar fi fost ca el să speculeze la nesfârșit cum ea i-ar putea frânge inima.

– Charlotte, murmură el, strângându-i degetele. Trebuie să te întreb ceva.

Lui Charlotte i se tăie respirația. O va face? O va cere în sfârșit? Ea îi zâmbi, dorindu-și ca prin preajmă să nu mai fie nimeni ca să-l poată săruta până când aveau să rămână amândoi fără aer.

– Ascult.

O mână alunecă pe lângă celălalt braț al ei.

– Charlotte, oamenii încep să se holbeze, zise mama ei, zâmbindu-i încordat lui Ranulf. Și uite cine-i aici – Lord Stephen Hammond.

Ranulf îi eliberă mâna de parcă nu observase cât de mult i-o ținuse. Ei îi plăcea asta, că lui îi plăcea să o atingă. Cerul îi era martor că tânjise după atingerea lui,

chiar dacă era vorba doar de o atingere a degetelor sau de un sărut.

– Ranulf, murmură ea.

– Găsesc eu un moment sau două să fim singuri, răspunse el pe același ton.

– Ah, Lady Charlotte, zise Lord Stephen, venind și luându-i mâna. Spune-mi, te rog, că nu ai dat ambele valsuri în seara asta.

Ea afișă un zâmbet când se uită la fiul blond al ducelui. În trecut fusese în general politicos, deși un pic cam... ironic. Dar în ultimul an se schimbase felul în care o trata. De fapt, până când apăruse la balul Esmond și fusese amabil cu ea, se ținuse numai de glume – menite ca ea să le audă, fără îndoială – despre fete bătrâne și împușcături nereușite.

– Eu...

Îi luă carnetul din mână înainte ca ea să termine.

– Ah, văd că nu. Primul vals trebuie să fie al meu, atunci.

Charlotte tuși, foarte conștientă că Ranulf stătea ca un munte de granit chiar în spatele ei.

– Mă scuzi, milord, dar am promis vasul lui Lord Arran MacLawry.

Nu era perfect, dar Arran era în apropiere și el clar era în categoria aliaților.

– Prostii! insistă Stephen și ea observă că apăruse și bunul lui prieten Simon Beasley. Simon, continuă el, scriindu-și numele și apoi dând carnetul domnului Beasley, ce dans vrei – primul cadril sau ultimul dans de țară?

– Lord Stephen, nu am de gând să dansez prea mult în seara asta, încercă ea din nou. Te rog să-mi dai carnetul înapoi.

Stephen râse.

– Nu vrei ca toată lumea să creadă că te-ai îndrăgostit de un scoțian, nu? După ce va pleca, și am fost asigurat că în curând va pleca, probabil nu se va mai întoarce

vreodată, nu vei mai avea nici o speranță să pui mâna pe un soț. Ce om întreg la cap vrea să lipăie după un scoțian? Mai ales când ești deja trecută.

O mână țâșni din spatele umărului ei, smulse carnetul de dansuri și i-l înmână cu calm.

- Simte-te liberă să le tai, zise Ranulf. Ai fost mult mai politicoasă decât aș fi fost eu.

Îngrijorarea ei subită deveni ușurare. Era clar că el găsise o cale de a-și folosi creierul în locul mușchilor - deși ambele erau la fel de bune și dragi ei.

- Mulțumesc, milord, zise ea, făcând exact ce sugerase el.

- Draga mea, faci o greșeală, comentă Simon Beasley, holbându-se la ea. Dumnezeule, era beat. Și asta însemna cel mai probabil că și Stephen era. Dacă vrem, ne putem ocupa să nu mai ai vreodată un partener de dans.

- Asta mi se pare puțin probabil, domnilor, interveni tatăl ei, cu maxilarul încordat, dar cu o expresie neliniștită. Dacă cuiva nu-i plăceau scenele mai mult decât ei, acela era contele de Hest. Vă sugerez să mergeți undeva și să vă reveniți.

- Și eu vă sugerez...

- De ce, îl întrerupse Ranulf, închizând gura fiului ducelui doar cu sunetul vocii lui, atunci când aveți probleme cu cineva, vă apucați să insultați oamenii din apropierea lui, în loc să spuneți ce vreți?

Se așeză lângă Charlotte.

Stephen pufni.

- Pentru că un prost este un prost și n-are idee cât de prost arată, chiar dacă încerci *cu ardoare* să-i demonstrezi asta. Cei din jurul lui însă ar trebui să știe mai bine. Miji ochii, privind din nou la Charlotte. Vei fi norocoasă dacă nu va trebui să dai bani cuiva ca să...

Mâna lui Ranulf țâșni din nou. De data asta era strânsă într-un pumn și-l lovi direct în maxilar pe Lord Stephen Hammond. Stephen se împletici în spate,

bătând din braţe. În clipa următoare Simon Beasley sări înainte şi-i dădu un pumn în cap lui Ranulf. Apoi atacară încă trei bărbaţi, sărind cu toţii pe marchiz.

În secunda groaznică în care realiză ce intenţionase Hammond, ea îşi dădu seama că nu erau beţi. El fusese cel care dăduse foc grajdului lui Ranulf. Din moment ce asta nu-l oprise pe marchiz, trecuseră la altceva. Şi acum doar aşteptau ca Ranulf să lovească primul. Şi apoi îl vor bate măr, pretextând că ei doar încercau să supună diavolul.

– Încetaţi! ţipă ea, lovindu-l pe Beasley cu săculeţul.

Arran MacLawry apăru şi se băgă în încăierare – măcar aşa Ranulf nu era singur. Restul... se puteau duce toţi dracului. Stăteau la mare distanţă, prefăcându-se îngroziţi şi în acelaşi timp făcând manevre ca să vadă mai bine şi făcând pariuri privind rezultatul.

Dintr-o altă parte sosi vicontele grizonant Swansley, înjurând, şi trase pe cineva de pe Ranulf. Chiar va fi MacLawry împotriva restului din Mayfair? De ce? Pentru Dumnezeu, Ranulf făcuse toate eforturile ca să se integreze. Nu i-o permiteau. Şi dacă era din cauza ei, pentru că unui aristocrat stupid nu-i plăcea că un scoţian ar fi putut cuceri o englezoaică când nici unul dintre ei nu reuşise...

– Domnilor! strigă ea, lovind pe cineva cu micul ei săculeţ cu mărgele şi dorindu-şi să fie mai mare. Încetaţi imediat!

– Charlotte, dă-te la o parte! strigă mama ei, ţâşnind pentru a o trage de mânecă. Pentru Dumnezeu!

Obrajii îi erau uzi de lacrimi, dar nu ştia când începuse să plângă. Îl zări pe Ranulf, cu chipul plin de sânge.

– Încetaţi! strigă ea din nou, apoi cineva o lovi cu cotul şi o dărâmă.

Blestemând, tatăl ei o ridică în picioare, apoi interveni în luptă. Pentru un moment îngrozitor ea nu fu sigură pe cine ajuta el, până când Simon Beasley

se împletici pe lângă ea și apoi căzu pe podea cu ajutorul piciorului tatălui ei.

– Destul! urlă blajinul Lord Hest.

În sfârșit, impulsionați de imaginea respectabilului ei tată încercând să pună singur capăt bătăii, valeții, invitații și gazda lor, John Lansfield, marchizul de Ferth, interveniră și începură să-i despartă.

Ea îi auzea deja pe prietenii lordului Stephen dând vina pentru altercație pe marchizul de Glengask. „Barbar", „diavol" și „scoțian blestemat" răsunau în jurul ei. Asta nu putea să o permită.

Adunându-și fustele cu mâinile, se duse unde tatăl ei și Lord Swansley îl țineau pe Stephen Hammond de câte un braț.

– Domnule, nu ești un gentleman, zise ea tăios, și mie mi-e rușine că vreodată te-am numit prieten.

El rânji cu buza însângerată.

– Vorbește cu diavolul ăla mare, răspunse el. El...

Charlotte îi dădu o palmă. Mâna o duru, dar nu-i păsa.

– Tot ceea ce a făcut Lord Glengask a fost să intervină când tu te-ai purtat urât. Să-ți fie rușine!

Stephen Hammond o săgetă cu privirea, dar nu mai zise nimic. Poate își dăduse seama că dacă se certa cu ea nu făcea decât să scoată și mai mult în evidență ce bătăuș era. Îndreptându-și umerii, îi întoarse spatele, oferindu-i cea mai directă reducere la tăcere și demonstrație de dispreț de care era în stare.

Janie se uita la ea cu ochii mari, apoi îi întoarse și ea spatele lui Lord Stephen. Urmă mama lor la scurt timp, apoi Winnie și încă vreo șase femei – majoritatea dintre ele apropiate de așa-zisa vârstă de fată bătrână sau care nu erau considerate frumuseți ale sezonului și cărora Stephen fără îndoială le spusese acest lucru – îi întoarseră spatele țeapăn și dezaprobator. *Ha.* Spera ca asta să-l doară.

Restul bărbaților se ridicară în picioare. Se uită în sfârșit la Ranulf și nu-și putu ascunde uimirea. O mânecă a hainei era ruptă, cealaltă sfâșiată, cămașa îi ieșea pe jumătate și era pătată de sânge roșu aprins. Până și un genunchi era tăiat, dar kiltul îi arăta intact. Slavă Domnului pentru asta.

Pe lângă hainele distruse, buza îi era tăiată, nasul sângera, iar un ochi era vânăt. În vreme ce ea privea, el își luă colțul liber al cămășii și-și șterse fața. Fratele lui nu arăta mai bine, dar Simon Beasley și îngrozitorii lui prieteni arătau cu toții mult mai rău.

Ea înaintă, ridicând o mână spre chipul lui, apoi o coborî, amintindu-și în ultimul moment unde se afla.

– Ești rănit? întrebă ea, deși i se părea o întrebare complet ridicolă.

El clătină din cap, cu o expresie sumbră.

– Nu. Îmi pare rău, fată. N-am putut să... Nu puteam să stau și să ascult aiurelile acestui *amadan*.

– Știu. Este...

– Domnilor, anunță Lord Ferth, ștergându-și mâinile de parcă atinsese ceva neplăcut, nu mai sunteți bine-veniți aici. Nu tolerez barbarismul în casa mea. Privi spre Charlotte. Nu contează cine a instigat. Eu nu voi tolera asta.

Mormăind ceva ce părea foarte neplăcut, Arran îl luă pe unchiul său de umăr și făcu semn spre fratele lui.

– Hai să plecăm din locul ăsta blestemat, Ran.

Ranulf încuviință din cap, cu privirea încă la Charlotte, de parcă încerca să-i memoreze trăsăturile. De parcă se aștepta să nu o mai vadă vreodată. Inima i se opri în piept, lăsând-o goală și rece. *Nu.*

Bărbat prost și încăpățânat. Închise ochii pentru un moment, apoi se întoarse și-și urmă fratele și unchiul, ieșind de pe ringul de dans. Normal că făcea gestul nobil și pleca, pentru că el credea că o dezamăgise. Credea că făcuse singurul lucru pe care ea nu-l va ierta niciodată – pornise o bătaie doar din mândrie.

Se înșela.

Charlotte inspiră, apoi păși înainte. Mama ei o prinse, dar scăpă repede din degetele contesei. Prinzând din urmă muntele tare și suplu de bărbat, puse mâna pe umărul lui și-l trase.

Ranulf se opri și se întoarse.

– Ce faci, fată? murmură el, cu o expresie surprinsă.

Ce făcea? Ce putea să spună aici, în fața tuturor, încât să-l convingă că ea nu dădea vina pe el pentru ceea ce se petrecuse, că el se purtase și acționase ca un domn? Că nu era același lucru pe care îl făcuse James Appleton și pe care ea îl condamnase îndelung?

Răspunsul era evident nimic. Nu avea ce să spună pentru ca el să nu creadă că era doar amabilă.

Așa că Charlotte își petrecu mâinile prin fața cămășii lui rupte, se ridică pe vârfuri și-l sărută direct pe gură.

Ranulf încremeni complet, clar uluit. Apoi gura lui se modelă după a ei și brațele lui puternice îi cuprinseră talia. Ea nu știa dacă cineva era uimit sau leșinase sau orice altceva. Tot ce știa era că și el o sărutase.

După un scurt moment etern, el își ridică un pic capul, privind-o. Privirea lui albastră ardea.

– Te-ai compromis.

– Știu.

Gura lui se curbă într-un zâmbet lent.

– Chiar te iubesc, Charlotte, murmură el. Îmi ești așa de dragă încât nu cred că aș putea trăi fără tine.

– Și eu te iubesc pe tine, Ranulf, șopti ea. *Leannan.*

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că o să te măriți cu mine, zise el, cu o voce oarecum nesigură.

Ea încuviință din cap, cu lacrimi alunecându-i din nou pe obraji. Dar de data asta erau lacrimi de bucurie.

– Mă voi căsători cu tine. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să trăiesc cu tine la Glengask. Nu-mi este teamă. Nu mi-a fost niciodată.

Cu un strigăt, el o strânse mai bine de talie şi o ridică în aer, rotindu-se cu ea în braţe.

- Te iubesc, Charlotte! strigă el, râzând.

Charlotte zâmbi la el.

- Te iubesc!

Scoţianul ei sălbatic. Munteanul ei. Ranulf al ei.